MOMENTE

gânduri. spații. schițe

Marian Moiceanu

Editura Universitară *Ion Mincu*,
București 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOICEANU, MARIAN
Momente : gânduri, spaţii, schiţe / Marian Moiceanu.
- Bucureşti : Editura Universitară "Ion Mincu", 2026

ISBN 978-606-638-442-1

821.135.1
72

Coperți
Marian Moiceanu

Contra-coperți
Profesori arhitecți: Adrian Spirescu, Dorin Ștefan, Sorin Vasilescu și Vlad Arsene

Editori
Marian Moiceanu,
Iulia Ștefănescu
Oana Ilie
Liliana-Cristina Alexandrescu

Fotografii
Arpad Zachi
Andrei Mărgulescu
Marian Moiceanu

Proiecte, schițe, ilustrații, desene
Marian Moiceanu

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această publicație nu
poate fi reprodusă, stocată sau transmisă prin mijloace de natură
electronică, mecanică, de copiere, înregistrare sau alte forme fără permisiunea scrisă
a autorului și a editurii.

**© 2026 Editura Universitară *Ion Mincu*, Str. Academiei, nr. 18-20, sector 1,
București, cod 010014, tel. +40.21.30.77.193**

Familiei mele, cu dragoste!

București
Ianuarie 2026

MOMENTE

Gânduri: despre școală, profesie și principii

Spații: două case în Pădurea Scroviștea, casă strada Uruguay 22A, casă Dubova-Mehedinți, casă strada Șomoiog 8, casă strada Popa Savu 72

Schițe: creion și acuarelă

Pentru cine?

Între anii 1979 și 1985 am fost student la Arhitectură. Mi-a plăcut enorm. Mi-au plăcut colegii, majoritatea erau prietenii din Liceul de Arhitectură de pe strada Occidentului. M-au fascinat profesorii și m-a sedus pentru totdeauna spiritul acestui loc.

Timp de 3 ani, între 1987-1989, ca angajat al Institutului de proiectare pentru străinătate - Romproiect, am lucrat tot în spațiile școlii, în atelierul dedicat Proiectului Bibliotecii Naționale.

După evenimentele din 1989 am revenit aici, în urma unui concurs pentru postul de asistent universitar. Și de atunci, fără întrerupere am funcționat ca dascăl, parcurgând drumul de la asistent la profesor.

Din anul 2008 și până azi, în urma unor concursuri publice, am fost ales prodecan și decan al Facultății de Arhitectură și apoi rector al Universității de Arhitectură și Urbanism *Ion Mincu*.

În tot acest timp am văzut, am analizat, am înțeles și simțit în felul meu acest loc. Am considerat că este nimerit să dăruiesc și altora câte ceva din experiențele trăite în acest spațiu, alături de oamenii pe care i-am întâlnit. Prezentând gânduri, câteva spații pe care le-am conceput și realizat ca arhitect, schițe, desene și acuarele.

Sper ca prezentarea acestora să le folosească viitorilor aspiranți la studenție. Iar celor care trăiesc și creează în acest loc, studenți și dascăli, citind cartea, să se poată regăsi, retrăind ceva din emoțiile și experiențele mele.

Cu siguranță am vrut să scriu aceste rânduri din respectul purtat oamenilor Școlii de Arhitectură *Ion Mincu*. Un omagiu discret adus studenților și profesorilor a căror trecere prin acest spațiu au făcut din el un loc magic binecuvântat, strălucitor.

Le mulțumesc tuturor !

cuprins

GÂNDURI

Sfat pentru Un alt tip de terapie

Semn că la Arhitectură vremea cavalerilor și domnițelor nu a apus...

Apartenență

Misiunea

La vitrine

Subiectele de admitere

Admiterea

La mâna liberă sau La teu și Echer, Schița de schiță, Studiul pe Machetă

Sala Frescelor

Muzeul ca loc al amintirii

Considerente referitoare la participarea tinerilor arhitecți la Bienala de Arhitectură, UAR 2023

Gânduri despre experimentul EFdeN - Secțiunea Diplome - arhitecți în afirmare

Despre Școala altfel, dar nu oricum

Simfonia dezastrului. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. - București 2021 - Secțiunea 10 - Fotografie de arhitectură

Un om pentru o scară. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. - București 2021 - Secțiunea 10 - Fotografie de arhitectură

Semănătorul de case. Participare la Bienala U.A.R. - București 2023, Secțiunea Fotografie de arhitectură

din spatele cinematografului spre sala frescelor

Nu suntem toți la fel

Hei, Șefule, ai văzut vreodată o prăbușire mai măreață?

Forever young

SPAȚII

Visând la un proiect ideal, un spațiu de ne-făcut

2010 - Casă din lemn la Pădurea Scroviștea, participare și Nominalizare pentru Premiile Anualei O.A.R. București 2010 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

2011 - La pădure, din lemn, o casă mică, Participare la Premiile Anualei O.A.R. București 2011 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

2015 - Casă pe un teren de 98 mp, proiect și execuție pentru consolidare, remodelare și supraetajare

2020 - Casă de vacanță la Dubova, județul Mehedinți

2020 - O casă de om, extindere, consolidare, remodelare și supraetajare locuință individuală **–** monument categoria B, pe strada Serg. Constantin Șomoiog nr. 8, București. *Wienerberger Distinction* la a XVIII-a ediție a Anualei O.A.R. București 2020, cu tema - 2,00 Never Waste a Good Crisis - Secțiunea Individual House Architecture.

2023 - Casa celor două balcoane, consolidare, remodelare și supraetajare, S+P+1E, în strada Popa Savu nr. 8, București. Nominalizare și Premiul Special al Uniunii Arhitecților din România la Anuala de Arhitectură O.A.R. București 2023, Secțiunea Arhitectură Construită - Locuințe individuale.

SCHIȚE

Izu la zăpadă

Izu

Vise

Privește-mă în ochi

Propuneri Logo-uri U.A.U.I.M.

Propuneri Logo-uri Pavilionul României în Japonia - Osaka 2025

Logo și afiș Ordinul Navigatorilor de Pacienți din România

Felicitări de Crăciun

Scaun ReFlex

Ilustrare concept restaurant: La cele Două Butoaie

Un OM pentru o SCARĂ

Pași în profesie

În Deltă

Apus de soare

Axă

Oglindiri pe Calea Victoriei

Urcuș

Iarnă la Scroviștea

Zurgălăi

Univers într-o bulă

La Dealu Frumos - Sibiu

Corbu' forever

Apus de soare în Londra

Raphael Evan

Isaac Marian

EA1979EU

MPD&MM

Nepotul și Bunicul

Descoperind lumea

MeMe

Undeva, cândva, departe

MaDame

La Muzeul Satului

Alegerile lui Raphael

SIMPLIFICĂ!

Sursa fotografiilor:
Fotografiile spațiilor - caselor prezentate în carte au fost realizate de către autor, sau de către arhitecții Arpad Zachi și Andrei Mărgulescu.
Unele din aceste fotografii au fost publicate de autorul Marian Moiceanu și în cartea **din spatele cinematografului spre sala frescelor,** Editura Universitară Ion Mincu, București, 2021, ISBN 978-606-638-224-3

Coperțile, Schițele și Desenele:
Coperțile, Schițele și Desenele au fost realizate de către autor.

Proiectele:
Proiectele prezentate în carte au fost realizate de către autor, ca șef de proiect în cadrul Biroului de proiectare M&M concept 2003 s.r.l.

gânduri

despre școală, profesie și principii

Gânduri despre experimentul EFdeN - Secțiunea Diplome - arhitecți în afirmare

Despre Școala altfel, dar nu oricum

Simfonia dezastrului. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. - București 2021 - Secțiunea 10 - Fotografie de arhitectură

Un om pentru o scară. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. - București 2021 - Secțiunea 11 - Fotografie de arhitectură

Semănătorul de case. Participare la Bienala U.A.R. - București 2023, Secțiunea Fotografie de arhitectură

din spatele cinematografului spre sala frescelor

Nu suntem toți la fel

Hei, Șefule, ai văzut vreodată o prăbușire mai măreață?

Forever young

Apartenență

Sfat pentru Un alt tip de terapie

Semn că la Arhitectură vremea cavalerilor și domnițelor nu a apus...

Misiunea

La vitrine

Subiectele de admitere

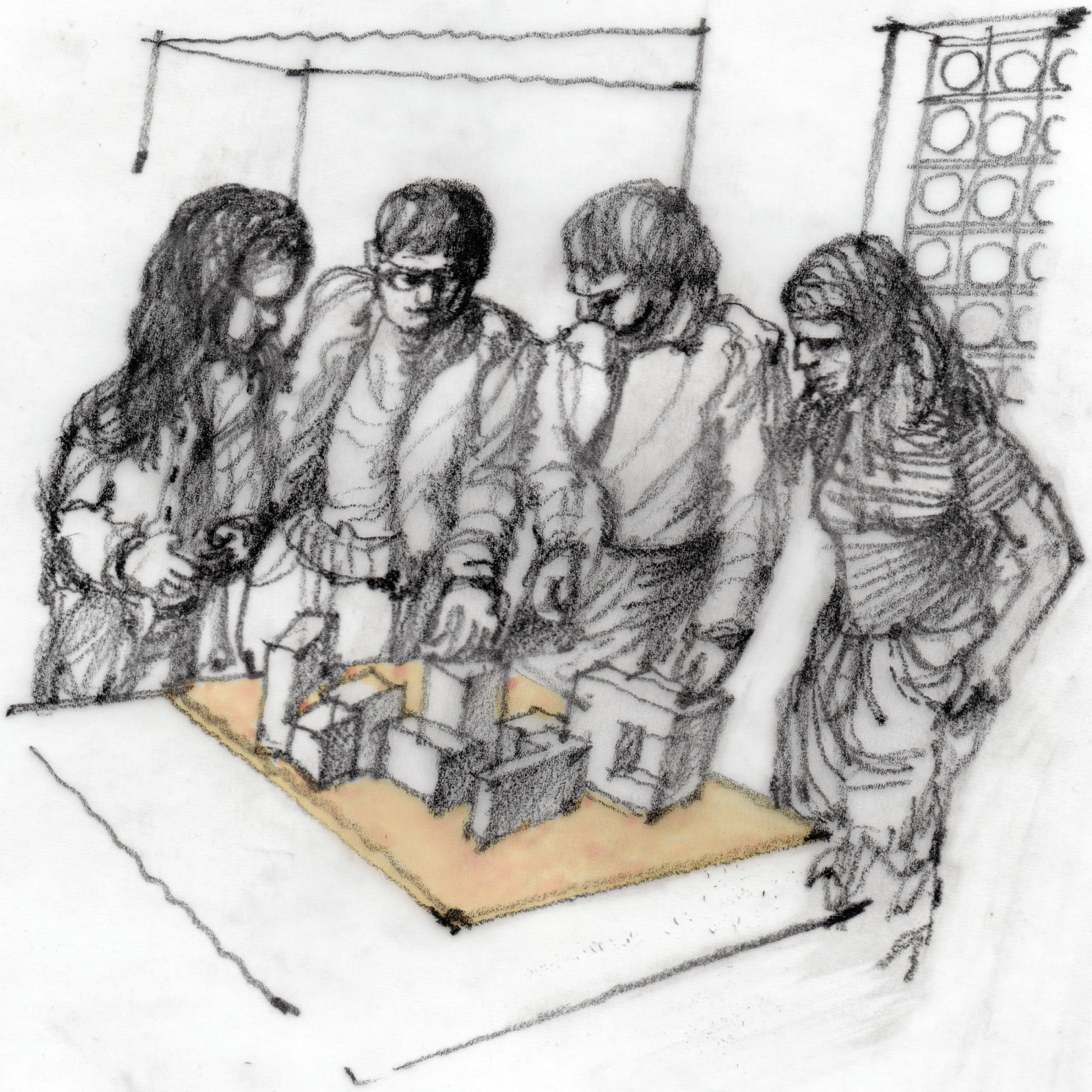
Admiterea

La mâna liberă sau La teu și Echer, Schița de schiță, Studiul pe Machetă

Sala Frescelor

Muzeul ca loc al amintirii

Considerente referitoare la participarea tinerilor arhitecți la Bienala de Arhitectură, UAR 2023

Sfat pentru un alt tip de terapie

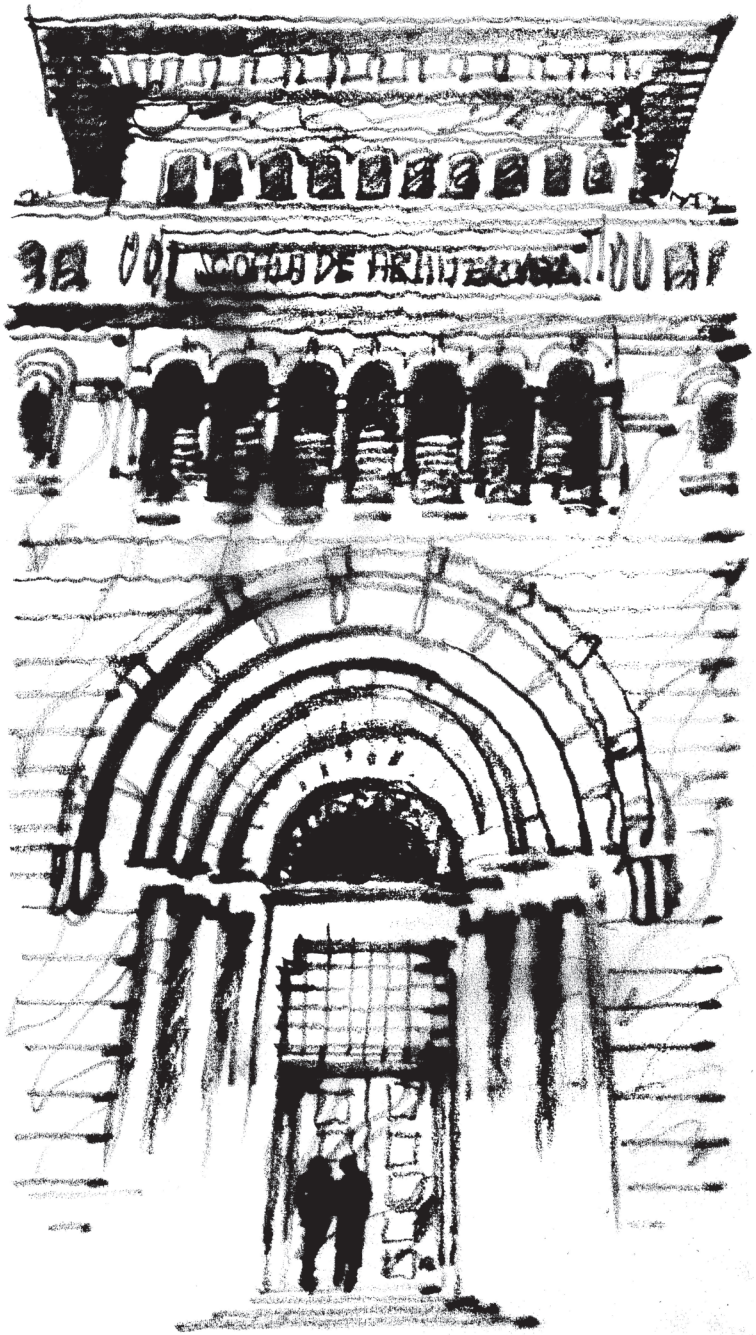
Cu toții avem clipe memorabile în viață. Din când în când ni le amintim cu bucurie sau tristețe, retrăind emoțiile simțite atunci, cândva, undeva.

Împotriva uitării și depresiei, pentru a păstra vie emoția bucuriei momentului, deschide albumul de amintiri, scrie ceva despre acesta, sau încearcă să-l surprinzi esențial printr-un simplu desen.

Este un sfat banal, dar și un medicament universal.

Atenție, nu consultați medicul!

Nu există contraindicații, nu îngrașă și indiferent de doză sau frecvența administrării, nu crește colesterolul....

Apartenență

Majoritatea celor care devenim arhitecți absolvind *Ion Mincu*, referindu-ne la această instituție, nu spunem facultate sau universitate. Spunem simplu, școală. Și în semn de apartenență și recunoștere față de ceea ce datorăm dascălilor noștri spunem, școala mea. Dar gândim că noi aparținem acestei școli, nu invers.

Semn că la *Arhitectură* vremea cavalerilor și domnițelor nu a apus...

În București, în zona centrală a Pieței Universității, se întâmplă zilnic să întâlnești tineri, fete și băieți care poartă în spate tuburi cu teuri înfipte adânc în acestea. Se manifestă gălăgios discutând despre experiențele de la școală, despre proiecte, cursuri și machete. Alteori sunt tăcuți și grăbiți să intre în *Turnul de fildeș* al Universității de Arhitectură și Urbanism *Ion Mincu*, ținând în brațe machete interesante ale proiectelor momentului. Dar și când aceștia tac, îi identifici ușor ca fiind studenții din primii ani ai acestei școli. Căci cu toții poartă la vedere, uneori trufaș aceste instrumente, dorind parcă să dovedească că sunt studenții de la Arhitectură. Chiar dacă în rucsacul lor există nelipsitul laptop și prețiosul smartphone...

La Arhitectura *Ion Mincu* așa a fost dintotdeauna. Tubul pentru proiecte și teul din lemn, plastic sau metal, au ținut și continuă să țină loc de legitimație, insignă sau matricolă. Iar purtarea teului la spate, în special cu partea scurtă a acestuia deasupra gâtului, aidoma unei săbii, este menită parcă folosirii rapide în caz de pericol, pentru apărarea onoarei, sau într-un posibil duel nobil, argumentat... Într-o eră digitalizată, clasicul teu a rămas, cel puțin pentru primii doi ani de studii la *Ion Mincu*, partea vizibilă esențială a arsenalului, arma de temut a studenților arhitecți.

Privindu-i, mă bucur. Am sentimentul că la *Arhitectură*, în ciuda Inteligenței Artificiale, vremea cavalerilor și domnițelor nu a apus.

Încă...

Misiunea

Principalul obiectiv al Universităţii *Ion Mincu* din Bucureşti îl reprezintă asigurarea unui proces didactic prin care studenții să dobândească competențele asumate, pluridisciplinare, derivând din complexitatea artei edificării. Ele însumează cunoștințe temeinice în domeniul: Proiectării de Arhitectură, Istoriei și Teoriei Arhitecturii, Științelor tehnice, Urbanismului, Design-ului, Management-ului de proiect și de firmă etc. Aceste competențe sunt recunoscute și reglementate la nivel european.

Dar mai presus de toate școala noastră îşi propune să înveţe studenții săi să trăiască frumos și onest, luând atitudine și analizând critic. Și aceasta deoarece a face arhitectură înseamnă săvârșirea unui act cultural în care atitudinea etică și estetică sunt obligatorii.

Educația, mai ales în domeniile Arhitecturii, Design-ului şi Urbanismului, reprezintă un tărâm care trebuie permanent explorat, înțeles şi reinterpretat. Consider că sunt multe lucruri consacrate, valoroase, care merită păstrate şi consolidate. Dar şi că dinamica permanentă reclamă o înnoire perpetuă a modului în care se face educaţie, în sensul reconsiderării relaţiei profesor-student, a metodelor de predare, a formulării obiectivelor didactice şi a aspiraţiilor. Iar această înfăptuire nu este posibilă decât cu pasiune, vocaţie şi generozitate.

Pentru ca toate aceste lucruri să se întâmple, trebuie ca noi, dascălii universității, să demonstrăm permanent că Arhitectura, a fost și trebuie să rămână:

ȘTIINȚA de a concepe și construi spații,

ARTA de a face aceste spații armonioase, expresive și benefice vieții oamenilor,

ACTE CULTURALE menite să educe și să provoace experimente inovatoare.

La vitrine

Strada Edgar Quinet, o stradă a Bucureștiului Central, mărginită pe o parte de clădirea Școlii de Arhitectură și pe alta de clădirea Universității București.

Ieri, eram elev al Liceului de Arhitectură aflat pe strada Occidentului. Aici era unul din locurile noastre de întâlnire. Veneam seara cu colegii și ne holbam la vitrinele luminate ale Arhitecturii. Eram fascinați și priveam cu admirație la proiectele expuse acolo, dar și cu temeri că, în calitate de aspiranți la studenție, nu vom putea ajunge la acea performanță. Presiunea era mare, mai ales că urma un examen de admitere dificil.

Și azi vitrinele conțin proiectele reprezentative pentru creativitatea studenților, materiale și echipamente de construcții, mobilier și design, aparținând unor firme partenere.

În timp au fost făcute demersuri pentru transformarea zonei într-una pietonală și eliberarea acesteia de mașinile parcate și de traficul intens. Prin proiect se dorea transformarea străzii într-un pietonal al cărții flancat de cele două clădiri monumentale și în care rolul jucat de vitrine devenea semnificativ. Municipalitatea nu a aprobat propunerea, încă... Cu siguranță că necesitatea asigurării permanente a accesului auto în zonă, a fost cea care a dus la renunțarea temporară la această interesantă propunere.

Dar și așa, *La vitrine*, a fost și a rămas pentru mulți primul contact cu Școala de Arhitectură, o primă informație-invitație prin care școala le povestește trecătorilor despre magia care se întâmplă în fiecare zi într-o școală aparte.

Subiectele de admitere

Admiterea la Arhitectură a fost întotdeauna condiționată de trecerea unui examen dificil care include ca parte principală proba de aptitudini, cunoscută până nu demult *proba de desen*.

Subiectele alese au fost întotdeauna modalități ingenioase prin care profesorii reușesc să verifice potențialul candidaților.

Când eu am dat examenul de admitere, în anul 1978, erau două probe de desen: una de teste - Desen Liber și una de desen tehnic - Geometrie Descriptivă. Tot atunci examenul presupunea și două probe scrise la Matematică: una de Analiză Matematică și una de Geometrie - Trigonometrie.

Azi, examenul include media de bacalaureat, într-o pondere de 30% din nota finală, uneori un portofoliu predat anterior examenului și proba practică de aptitudini propriu-zisă care include mai multe subiecte. Acestea au ponderea cea mai mare, căci prin ele se verifică vederea în spațiu a candidatului, capacitatea acestuia de a reprezenta spațiul prin desen, expresivitatea desenului tehnic și artistic, spiritul de observație al proporțiilor, capacitatea de a compune, intui și inova. Toate acestea în 3 - 6 subiecte, gândite azi mai mult ca jocuri inteligente, nu rezolvări scolastice și mecanice. Se urmărește astfel selectarea candidaților care au un potențial real pentru viitoarea meserie de arhitect. Dacă în trecut se punea accentul pe talentul la desen și selectarea și ierarhizarea candidaților *lăboși*, azi accentul este pus pe acceptarea acelora care sunt minți deschise și care demonstrează și prin desen acest lucru.

În timp, unele subiecte au devenit adevărate legende, rămânând în amintirea multora. Când am dat eu examen, deveniseră proverbiale subiectele cu reprezentarea unui

ibric de cafea în care, în majoritatea cazurilor, candidații desenau greșit poziția cozii acestuia, a ceasului dreptunghiular în care limbile erau poziționate astfel încât prin rotire acestea să nu depășească limitele ecranului și ale carcasei, sau a dreptunghiului cu pete care reprezenta o posibilă... girafă privită printr-o fereastră. Sau, anul în care rectorul de atunci prof.dr.arhitect Cezar Lăzărescu, în ziua admiterii, a urcat în autocare candidații și i-a deplasat la Otopeni, punându-i să deseneze la fața locului aeroportul, al cărui autor era.

Sunt dovezi clare că în conceperea subiectelor de admitere, nu a lipsit niciodată inventivitatea, jocul, ineditul și surpriza. Așa este și azi, căci asta presupune Arhitectura, un joc savant de concepere a spațiilor, însuflețite de lumini și umbre.

Realizarea subiectelor este încredințată cu precădere celor care au pricepere în a se *juca* cu astfel de lucruri. An de an, grupul acestora care include întotdeauna decanii facultăților, atrage noi membri. Din timp, rectorul convoacă grupul și discută categorii și idei de subiecte care sunt gândite astfel încât să permită verificarea abilităților candidaților. Accentul se pune și pe modalități și criterii care să asigure notarea obiectivă și ierarhizarea corectă. În dimineața examenului grupul se reunește și recompune subiectele inițiale astfel încât niciun subiect nu mai seamănă cu cel discutat anterior. Așa se face că nici autorii subiectelor gândite inițial nu știu cum vor fi subiectele finale.

Examenul de admitere la Arhitectură a rămas și azi prima declarație de intenție, deliberat făcută într-un mod aparte de către dascălii școlii, adresată tinerilor aspiranți la o viitoare carieră în arta edificării.

Admiterea

Cei care sunt admiși la Școala de Arhitectură din București sunt selectați. Căci nu toți candidații intră la Arhitectură, așa cum nu toți studenții ajung să fie arhitecți cu diplomă. Selecția se face dintotdeauna printr-un examen dificil. Nu oricine suportă antrenamentul de specialitate din timpul liceului și nu oricine poate rezolva subiectele date an de an.

Adevărul este că dacă vrei să dai la Arhitectură trebuie să te pregătești în prealabil. De timpuriu, să descoperi că ai această chemare. Dorința de a te exprima prin desene, fascinația față de clădiri reprezentative, plăcerea de a compune suprafețe, volume, materiale și culori sunt astfel de semne premergătoare. Căci Arhitectura rămâne un domeniu aparte, un joc savant al spațiului, în care vederea în spațiu, potențialul artistic și pasiunea sunt dintotdeauna atribute primordiale.

Facultatea de Arhitectură din *Mincu*, pe lângă validarea națională, se bucură și de o recunoaștere instituțională internațională importantă. Din cinci în cinci ani școala este cercetată de experții desemnați de către *Royal Institute of British Architects*, prestigios for profesional internațional cu sediul la Londra.

Ultima validare a fost obținută în anul 2022, pentru o nouă perioadă de 5 ani, fără condiționări. Chestionat atunci de către experții desemnați, am fost întrebat dacă nu consider că încăpățânarea conducerii școlii de a păstra și azi pentru admitere proba eliminatorie numită proba de aptitudini - desen, nu reprezintă o discriminare față de cei care poate au aptitudini, dar nu și-au găsit încă vocația după terminarea liceului. În calitate de rector am răspuns firesc, demonstrând că meseria de arhitect este complexă și elitistă. Foarte mulți tineri vin să susțină examenul de admitere, dar prin selecție puțini sunt aleși. Mă bucur că răspunsul meu a convins și re-validarea R.I.B.A. a reconfirmat competitivitatea înaltă a școlii noastre.

Examenul de admitere la Arhitectură, parte din istoria și tradiția școlii, va rămâne principala formă de preselecție a numeroșilor candidați aspiranți.

La mâna liberă sau La teu și echer, Schița de schiță, Studiul pe Machetă

Fiecare școală, facultate sau universitate, toate au metode consacrate de transfer al cunoștințelor către școlari, liceeni sau studenți. La Arhitectura *Ion Mincu* este la fel.

Deși comoditatea cu care unii tineri vin din liceu, obsesia folosirii permanente a computerului, a imprimantelor 3D și a Inteligenței Artificiale sunt foarte puternice, cei ce conduc această instituție, cu încăpățânare mențin în primii doi ani de studii câteva metode clasice consacrate, cum ar fi desenul la mâna liberă sau folosind teul și echerul, examenul schița de schiță și machetele făcute manual de către studenți. Acestea sunt considerate esențiale în înțelegerea conceptelor și fixarea cunoștințelor, fiind modalități eficiente, sugestive și expresive de exprimare rapidă a ideilor.

La mâna liberă sau La teu și echer:

Întotdeauna la Arhitectură candidații susțin examenul de admitere la proba practică de aptitudini desenând la mâna liberă sau cu instrumentele clasice, folosind teul și echerul. Odată admiși, în primii doi ani de studiu, obligatoriu studenții arhitecți își prezintă proiectele desenând de mâna sau folosind instrumentele clasice. Sunt permise suplimentar și redactări folosind computerul, dacă studentul stăpânește soft-uri specifice domeniului. Motivul este unul simplu și de necontestat. În această meserie, un arhitect trebuie să fie capabil să-și exprime ideile desenând. Desenând de mână, parcurgi pașii inițiali primordiali necesari cunoașterii, înțelegerii, exprimării și prezentării ideilor unui viitor proiect. Este un proces inițial, rapid și elocvent, fără de care, chiar și cu folosirea computerului, proiectul final are de suferit.

Sunt studenți și uneori chiar dascăli care cer renunțarea la aceste metode clasice de predare-învățare, considerându-le depășite. Pentru mulți dintre aceștia seducția computerului este atât de mare încât au ajuns să creadă că apăsarea pe butoanele tastaturii sau pe display-uri inteligente ar fi suficient. Uită, sau nu știu, că renunțarea la aceste metode în fazele inițiale ale conceperii unor soluții de arhitectură, urbanism sau design, ar face ca rezultatul să fie unul mecanic, fără expresivitate și valoare artistică.

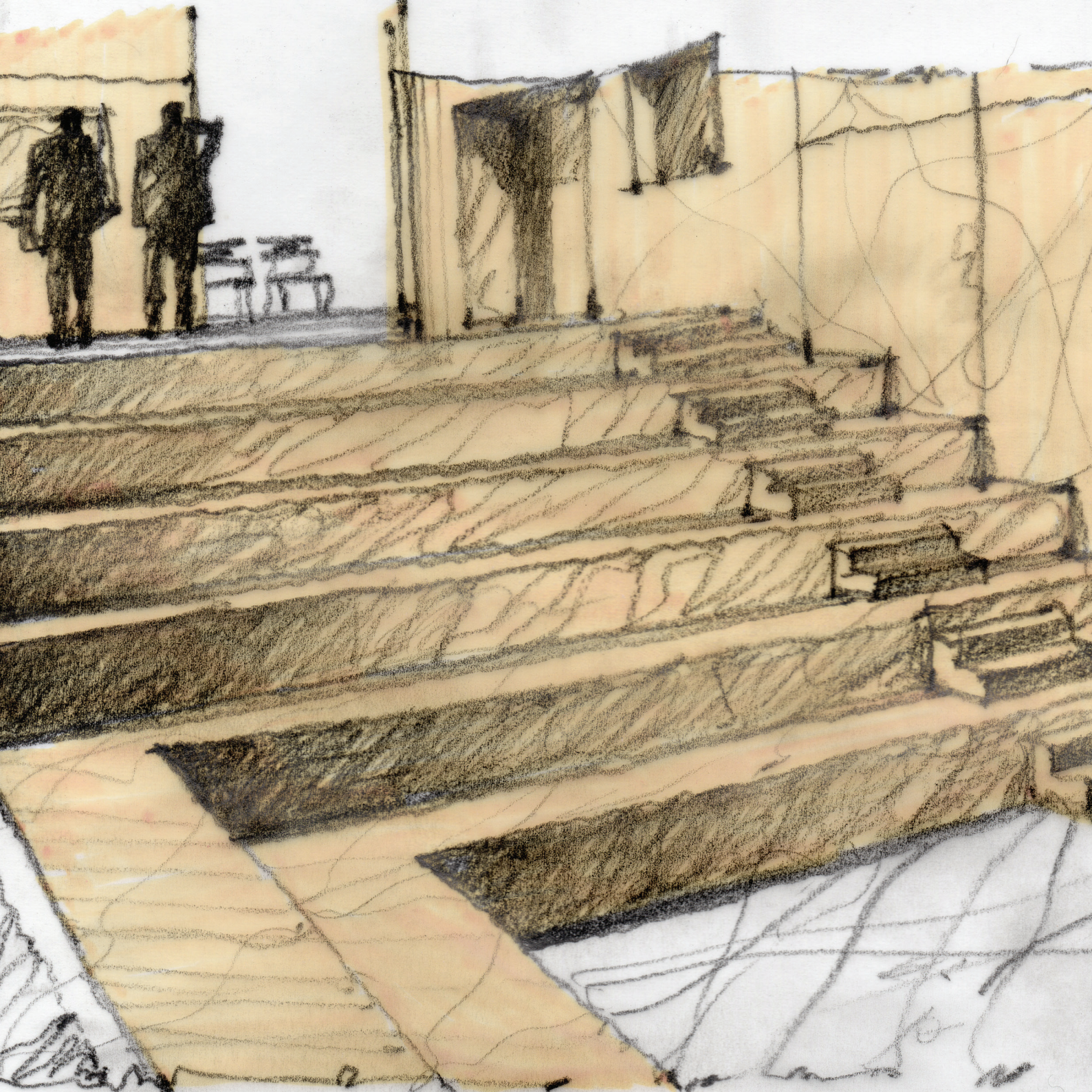
S-a dovedit de multe ori, în procesul educațional, în experiențe și competiții naționale și internaționale între studenți, că dobândirea și folosirea acestor abilități prin metodele clasice, tradiționale, au făcut diferența.

Schița de schiță:

În tradiția școlii *Ion Mincu*, Schița de schiță ocupă un loc aparte. Acesta este motivul pentru care cei din conducerea școlii nu au renunțat nici azi la această formă de verificare a nivelului de pregătire al studenților. Deși sunt alte facultăți de Arhitectură din țară care, la presiunea studenților sau din alte motive, au renunțat la aceasta. Ca întotdeauna, schița de schiță a presupus realizarea unui proiect de o zi de către studenți, individual, răspunzând la o temă anunțată doar în ziua examenului, fără a beneficia de îndrumarea cadrelor didactice. Schițele de schiță sunt jurizate de către o comisie formată din 3-4 dascăli din care face parte întotdeauna autorul temei. Promovabilitatea este mică, în primul rând ca o consecință firească a faptului că studenții nu mai beneficiază de corecturile dascălilor sau de sugestiile venite, poate, de la alți colegi. Dar beneficiile educaționale sunt evidente. Pentru studenți, aflându-se într-o competiție, își pot testa și măsura nivelul cunoștințelor la acel moment, capacitatea de a răspunde singuri la o anumită temă de proiectare, locul pe care îl ocupă într-o ierarhie valorică în cadrul anului respectiv de studiu. Pentru dascăli, deoarece notele obținute de către studenți la schița de schiță, reprezintă un barometru corect privind nivelul la care corecturile și discuțiile avute cu studenții în atelierele de proiectare au fost înțelese și asimilate de către aceștia.

Studiul pe Machetă:

În procesele de corectură în cadrul atelierului sau cel de jurizare a proiectelor de către comisii formate din mai multe cadre didactice, prezentarea unor machete ale proiectelor este obligatorie. Dar acestea sunt obligatorii și în fiecare fază importantă a proiectului stabilită prin temă, sau prin decizie în cadrul atelierului. Macheta reprezintă nu doar o modalitate de prezentare fizică 3D a soluției propuse, ci un studiu critic suplimentar prin care proiectul poate suferi modificări succesive care îmbunătățesc rezultatul final. Orice machetă necesită un proiect aparte pentru realizarea acesteia, altul decât cel de redactare specific prezentării proiectului de arhitectură. Proiectul machetei depinde întotdeauna de materialul folosit, scara acesteia și dimensiunea. Macheta este relevantă pentru oricine. Modelul fizic 3D te ajută să înțelegi mai bine un proiect decât altul prezentat doar în imagini: perspective, fațade, planuri și secțiuni. Arhitectul este în esență un designer care modelează spații folosind materiale și de aceea, macheta - modelul proiectului reprezintă un instrument eficient prin care un student sau arhitect, în funcție de material, plecând de la o idee-concept inițială, înțelege, modelează, corectează și apoi remodelează în funcție de temă, program etc. Aceasta este modalitatea prin care orice artist parcurge lungul drum al creației, de la idee la obiectul artistic final. Metodele, tehnicile și materialele necesare realizării machetelor sunt multiple. De la cartonul duplex tăiat și lipit, la polistirenul expandat

și aparatul cu firul de nichelină, lemnul de balsa debitat și lipit cu adeziv rapid, până la imprimanta 3D de azi, toate au tehnici și caracteristici specifice. În ultimul timp se simte tot mai puternic dorința de renunțare la metodele clasice de realizare a machetelor, preferându-se folosirea doar a imprimantelor 3D. Și aici este necesară o modelare 3D a proiectului care să fie transmisă imprimantei, dar în acest fel se pierde un lucru esențial. Întâlnirea fizică a designer-ului arhitect cu materialul ales pentru machetă, înțelegerea și modelarea acestuia.

În mod firesc, în școala noastră co-există toate aceste modalități și tehnici de realizare a machetelor:

- Machetele din polistiren sunt realizate în atelierele de proiectare de către studenți, îndrumați de cadrele didactice, utilizându-se ca material banalul polistiren extrudat și ca aparat de prelucrat tăietorul cu fir de nichelină. Un ajutor important în descoperirea secretelor utilizării firului de nichelină este dat de profesorul arhitect Mircea Stănculescu, cel care a organizat în hall-ul muzeului care îi poartă numele

un loc de instruire în acest scop. Spațiul *Muzeului Mircea Stănculescu* este gândit și realizat în întregime de către profesor. Aici sunt expuse într-o manieră personală, fotografii și machete ale unor clădiri importante edificate în lume la care acesta a participat alături de reputați arhitecți;

- Pentru machetele din carton, forex, sau lemn de balsa studenții pot găsi toate cele necesare în librăria *SAM* aflată la subsolul universității;
- Pentru realizarea machetelor prin imprimare 3D studenții pot folosi imprimante sau alte echipamente și softuri specifice cu care conducerea școlii a dotat recent atelierele de proiectare, folosind judicios fonduri alocate digitalizării;
- Nu în ultimul rând, studenții pot folosi dotările *Atelierului 3D Mac Popescu*, modelând 3D, realizând animații, sau imprimând machete 3D ale proiectelor la care lucrează în cadrul atelierelor de proiectare.

Desenând **La mâna liberă sau La teu și echer**, verificându-și nivelul de cunoștințe prin participarea la examenul de o zi numit **Schița de schiță** și analizându-și critic proiectul prin **Studiul pe Machetă**, studentul arhitect are toate șansele să ajungă practicant la nivel înalt al profesiei.

Sala Frescelor

Orice școală, facultate sau universitate, toate au un loc aparte, reprezentativ. La Arhitectura *Ion Mincu*, acest spațiu este Sala Frescelor. Alături de Amfiteatru, Bibliotecă, Muzeul Arhitecturii, Sala Arhitecților români creatori de patrimoniu, atelierele de proiectare, această sală este relevantă pentru dimensiunea și specificul activităților educaționale. Atmosfera care se degajă atunci când studenții și dascălii se manifestă aici, exprimă specificul și spiritul școlii.

În Sala Frescelor începe, se sfârșește, se reia și continuă periplul oricărui student și absolvent de *Ion Mincu*.

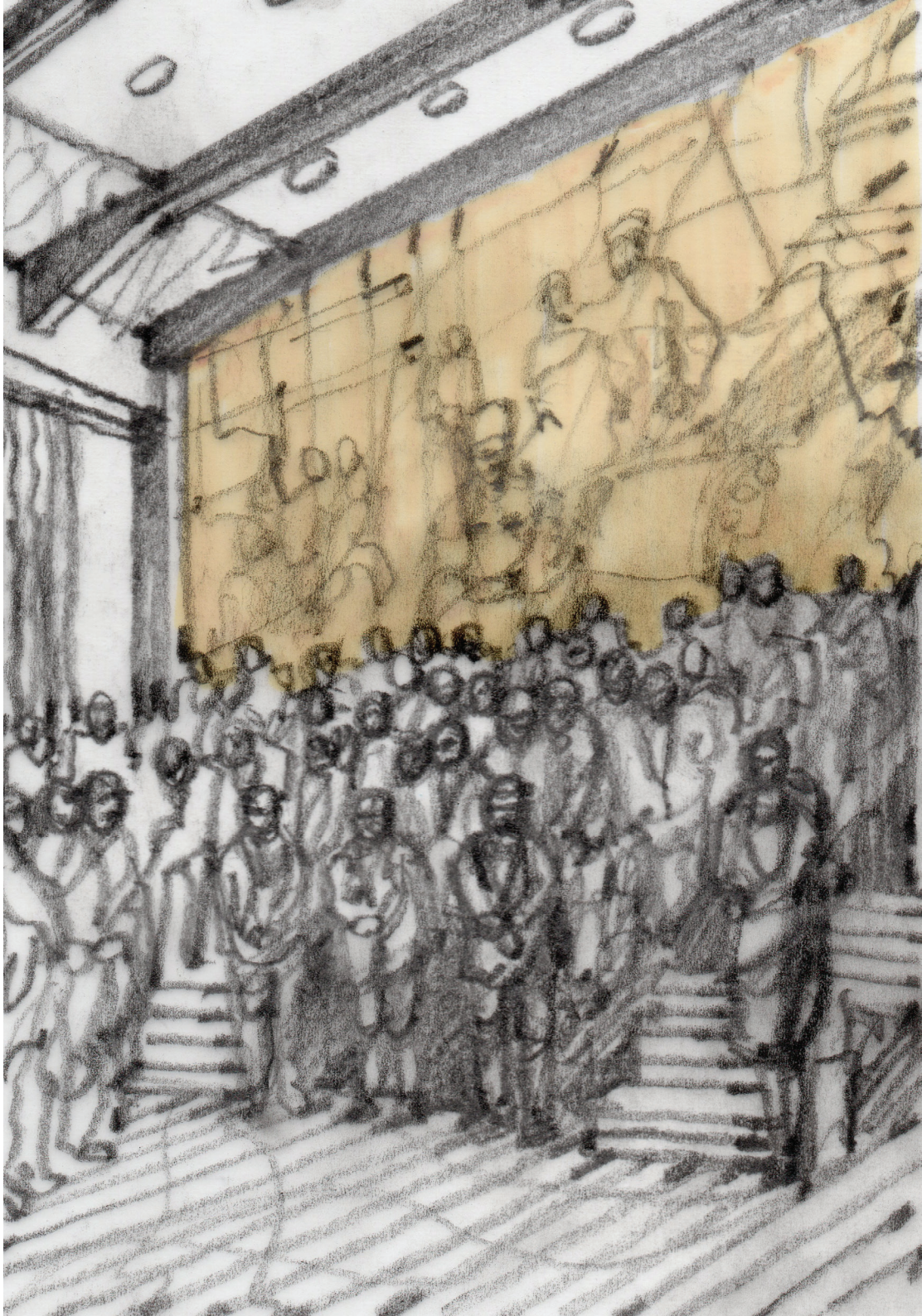
Ca proaspăt admis la Arhitectură, aici ai primul contact instituțional cu școala. Prin selectarea ta în urma unui tradițional examen de aptitudini, pășind ca student pentru prima dată în acest spațiu, la deschiderea festivă a anului universitar, ești neliniștit gândind la ce o să urmeze. Ești și curios de ce o să ți se întâmple timp de 6 ani, 5 sau 4 ani în funcție de facultatea din universitate aleasă.

Tot aici, ai parte de cursuri magistrale și ajungi, la finalul studenției, să prezinți și să-ți susții diploma în fața unei comisii internaționale, formată din remarcabili dascăli arhitecți din țară și din străinătate.

După ani, când absolvenții promoției tale programează și organizează o revedere, tot aici, în Sala Frescelor, te întâlnesti cu foștii colegi, ascultând citirea catalogului, depănând împreună amintiri, povestind despre trecut, prezent și viitor.

Toate acestea se întâmplă continuu. Actorii, studenți, dascăli și absolvenți, sunt de fiecare dată alții, dar Sala Frescelor rămâne permanent LOCUL.

Dacă ai avea ocazia cândva să rămâi singur câteva clipe în acest spațiu, vei simți cu siguranță vibrația înaltă a celor care au trecut în timp pe aici. Și ascultând cu atenție, parcă auzi amintirile, aspirațiile, idealurile și realizările acestora.

Muzeul ca loc al amintirii

De unde a venit ideea unui Muzeu al Arhitecturii?

Subiectul Muzeului Școlii de Arhitectură a fost unul mai vechi. Preocupat de-a lungul timpului de păstrarea și îmbogățirea identităţii Universităţii de Arhitectură şi Urbanism *Ion Mincu,* preşedintele Mac Popescu a fost cel care, în timp, a întreprins diverse demersuri în a găsi un loc acelor valori identitare ale Școlii de Arhitectură.

Aşa s-a întâmplat că, acum câţiva ani, Mac Popescu m-a chemat, eram pe atunci decan al Facultății de Arhitectură, rugându-mă să mă implic în continuarea unui demers început cu mulți ani în urmă şi care, din păcate, nu fusese finalizat. Era vorba de redeschiderea Muzeului Şcolii de Arhitectură. Am acceptat și am format atunci, în primă fază, un colectiv de cca. 20 de studenţi inimoşi şi câteva cadre didactice. Am avut inspiraţia să o invit şi pe arhitecta Cristina Constantin care s-a dovedit a fi de fapt motorul acestei echipe.

Şi iată că astăzi Universitatea de Arhitectură și Urbanism *Ion Mincu* are în sediul acesteia din nou un muzeu de referință, dovadă vie a ce înseamnă școala noastră.

De ce este atât de important acest Muzeu pentru cadrele didactice şi pentru studenţii noștri?

Încerc un răspuns. De multe ori, în discuţiile despre Şcoala de Arhitectură, cea de astăzi sau de ieri, invocăm un anumit spirit al Şcolii. Uneori, cu părere de rău, spunem că ceva din acel spirit s-a pierdut. Ceva esențial care făcea, şi sper că face şi astăzi, ca studenţii şi profesorii de la Arhitectură să fie mândri că fac parte din această comunitate. O energie care avea darul să-i facă pe cei din afară să fie uneori invidioşi pe viaţa trăită de cei care erau membrii acestei comunități.

După un an şi jumătate de efort susţinut, în care studenţii şi cadrele didactice au lucrat intens, Muzeul a fost terminat. La inaugurare am păşit cu grijă în acest spaţiu. Am regăsit lucruri pe care le știam sau pe care le uitasem. Aici am redescoperit crâmpeie din atmosfera de odinioară a Şcolii de Arhitectură pe care am trăit-o timp de șase ani

ca student. Am fost emoționat, lucru esențial atunci când vizitezi un muzeu. Poate că şi de aceea, cei care vin să viziteze școala sunt întotdeauna îndrumaţi și către acest spațiu. Ne mândrim cu acest loc, și ne lăudăm cu astfel de realizări. Căci muzeul este un lucru bine făcut, cu muncă asiduă și multă dragoste. Nu este nevoie doar de resurse financiare şi umane pentru a realiza așa ceva, este nevoie în primul rând de pasiune, dăruire și iubire față de școala în care ai trăit și învățat. Iar cei care vizitează acest spaţiu, împărtășesc cu prisosinţă aceste emoții.

Ca arhitect, parcurgând Muzeul Școlii de Arhitectură, regăsești fragmente, crâmpeie dintr-o experiență uneori uitată, valori care te îndeamnă să duci mai departe această tradiţie, îmbogățind-o. Înțelegi că realizările și creațiile vechilor studenţi și profesori ai școlii noastre trebuiesc păstrate, respectate, continuate şi îmbogățite.

Ce reprezintă pentru dumneavoastră acest Muzeu?

Pentru mine locul în care se găsește Muzeul astăzi are o semnificaţie aparte. Când am terminat cursurile școlii generale, am hotărât să devin arhitect. De fapt dirigintele meu de atunci, profesor de istorie și pictor cunoscut Ștefan Bucătaru, mi-a îndrumat pașii spre această meserie. Așa că am hotărât să dau admitere la Liceul de Arhitectură din strada Occidentului. Tot atunci o vecină din bloc le-a prezentat părinților mei pe un domn arhitect, credeam eu profesor la Liceul de arhitectură. De fapt persoana pe care am întâlnit-o atunci și care mi-a analizat desenele, era chiar profesor la facultate. Şi, poate nu întâmplător, în momentul în care am păşit atunci pentru prima dată în Institutul de Arhitectură *Ion Mincu*, speriat și emoționat, am ajuns să-l cunosc pe domnul profesor Paul Georgescu. Dânsul avea atelierul de modelaj acolo jos, în locul actualului Muzeu. Timp de aproape două săptămâni, domnul Paulică s-a uitat cu bunăvoință pe desenele mele, le-am discutat împreună și mi-a dat unele sfaturi pe care nu le-am uitat niciodată. A fost prima mea întâlnire cu Arhitectura. Am intrat la liceul din strada Occidentului, l-am absolvit şi apoi am reușit la *Ion Mincu*. Aici am reîntâlnit spaţiul în care domnul profesor Paul Georgescu încă lucra... De aceea spaţiul de azi al muzeului are pentru mine o semnificaţie aparte.

Dar sunt convins că pentru orice absolvent de *Ion Mincu*, Muzeul Şcolii de Arhitectură reprezintă ceva aparte. Și asta se vede și în momentul în care oamenii intră în spaţiul

respectiv redescoperind lucruri, imagini, amintiri, de care sunt încă foarte legaţi.

Așa s-a întâmplat și zilele trecute când am avut plăcerea să reîntâlnesc câţiva arhitecţi din străinătate, colegi de facultate care după 1989 au plecat și acum activează acolo. Revenind în România, m-au căutat. Mi-au cerut să le arăt şcoala. Au lăcrimat puţin prin atelierele de proiectare și în sălile de curs. Am avut inspiraţia să-i duc în final şi la Muzeul Şcolii de Arhitectură. Atunci atmosfera a devenit emoționantă. La vederea vechilor suluri de foiţă, a instrumentelor de desen, a teului de lemn, a Rotring-ului și peniţei Redis..., au fost copleșiți de amintirile minunaților ani de studenție.

Considerați că Muzeul Arhitecturii și-a atins obiectivele propuse?

Da, scopul pentru care a fost gândit și realizat muzeul nostru a fost atins. Acesta evocă și transmite emoții, dar în același timp responsabilizează generațiile actuale și viitoare de profesori și studenți, mobilizându-i într-un efort continuu de păstrare cu grijă și îmbogățire a tradiției și prestigiului, a spiritului inconfundabil al Școlii de Arhitectură *Ion Mincu*.

Interviu Depre Muzeul Arhitecturii acordat în 17.05.2017

Considerente referitoare la participarea tinerilor arhitecți la Bienala de Arhitectură, UAR 2023 Secțiunea Diplome - arhitecți în afirmare

Acum ceva timp, răspunzând la întrebarea pusă de o colegă arhitect care elabora un studiu referitor la ce reprezintă diploma din punct de vedere al parcursului studentului arhitect de-a lungul facultății, am considerat atunci ca și acum că:

Este foarte important ca profesorul și studentul să înțeleagă în primul rând că proiectul de diplomă este de fapt o încununare a unui efort continuu de cel puțin șase ani de studiu, că este rezultatul a ceea ce acesta a acumulat în anii facultății, în interacțiunea cu profesorii și prin studiu individual.

*Studentul trebuie să accepte că diploma reprezintă și o competiție cu tine însuți, adică un proiect personal prin care vrei să-ți dovedești ție și comisiei internaționale, profesori români și străini, că meriți diploma de arhitect. Dacă lipsește această dorință atunci se greșește din start. Căci prin proiectul final de diplomă un student arhitect trebuie să-și propună să probeze că înțelege și iubește arhitectura, transmițând și celorlalți din cunoștințele lui.**

De aceea este firesc să salut inițiativa și efortul președintei și echipei Uniunii Arhitecților din România, la Bienala de Arhitectură 2023, de a pune în competiție, tinerii absolvenți de Arhitectură și diplomele lor. În același timp Bienala reprezintă și pentru noi, profesorii, un eveniment important, un bun prilej de a vedea abordările școlilor de Arhitectură din România, nivelul de pregătire al studenților, o bună ocazie de a face comparații și de a trage concluzii. Știm că între orientările facultăților de Arhitectură din România, din București, Iași, Cluj, Timișoara, Oradea există multe asemănări, dar și diferențe semnificative. Și acest lucru este normal, benefic și incitant.

Referitor la specificul școlilor, în calitatea de fost decan al Facultății de Arhitectură și actual rector al universității *Ion Mincu*, răspund fără echivoc. Strategia conducerii Școlii de Arhitectură *Ion Mincu* în elaborarea planurilor de învățământ continuă tradiția

facultății care i-a adus faimă și notorietate. Astfel, în cei şase ani de studii, școala noastră pune accentul pe practica în domeniul arhitecturii, pe activitatea atelierului de proiectare, fără a neglija pregătirea teoretică absolut necesară în acest domeniu special. Ca dascăli propunem și acționăm astfel încât să pregătim studenţii să capete cunoștințele necesare şi la finalul studiilor universitare să poată activa în birouri de arhitectură, design și urbanism, sau în alte domenii conexe care presupun cunoașterea și aplicarea acestor competenţe specifice. Repet ceea ce am declarat cândva:

... pragmatismul școlii nu a fost abandonat niciodată. Asigurarea continuității demersului educațional, consider că este principalul motiv care conferă putere și competitivitate școlii de arhitectură. Numărul foarte mare de absolvenți care lucrează în birouri importante de arhitectură, recunoscuți tocmai pentru acest mod de abordare pragmatic al problematicii arhitecturii, reprezintă dovada acestei competitivități.

Când suntem aleși de studenții din anul VI pentru a-i îndruma în realizarea proiectului de diplomă, nu uităm să le reamintim încă de la început câteva aspecte pe care le considerăm esențiale:

Proiectul de Arhitectură rezolvă necesități și probleme

*...dintotdeauna Arhitectura rezolvă probleme, răspunzând la diverse nevoi: nevoia de frumos, nevoia integrării noului cu vechiul, nevoia de continuitate în oraș, nevoia de funcționalitate, de expresivitate, etc. Studentul trebuie să înțeleagă aceste lucruri și această capacitate se dobândeste treptat dintr-o înțelegere a arhitecturii.**

Le cerem studenților să aibă atitudine și să acționeze responsabil.

Responsabilitatea cred că vine și din înțelegerea că proiectul de diplomă reprezintă o încununare a tuturor cunoștințelor acumulate până atunci. Responsabilitatea este probată și prin atitudinea studentului față de actul didactic, față de ce i se predă, dar și prin modul în care acesta dorește să convingă comisia prin proiectul său.

Responsabilitatea vine azi, mai mult ca altădată, dintr-o înțelegere a nevoii de sustenabilitate, de a răspunde la problemele contemporane și nevoii identitare a oricărui gest arhitectural. Este bine când prin proiectul de diplomă sunt rezolvate

astfel de probleme. Iar noi dascălii, încurajăm acest tip de proiect de diplomă, poate mai puțin spectaculos, dar care aprofundează o problemă actuală și propune soluții fezabile pentru comunitate.

Aici aș spune mai degrabă unde se greșește. Uneori studenții consideră că amplasamentul, sau tema aleasă, funcțiunea, programul de arhitectură trebuie să fie de dimensiuni mari și aleg: săli de spectacol, stadioane, aeroporturi etc. Dar complexitatea nu rezidă doar în dimensiune; constă de cele mai multe ori în complexitatea abordării, a modului în care tu, ca student, înțelegi să analizezi și să propui concepte noi, prin disertație, pre-diplomă și diplomă. Căci poate fi vorba de un proiect de mai mici dimensiuni, dacă discutăm de suprafețe, înălțimi, gabarite, volume, dar care trebuie să ajungă la un grad mare de detaliere.

*Este obligatoriu ca profesorul și studentul să decidă împreună tema proiectului de diplomă, programul, dimensiunea, în funcție și de capacitatea și potențialul studentului. Aici profesorul are un rol important. Are responsabilitatea de a conduce studentul spre o zonă în care acesta poate obține rezultate maxime, autodepășindu-se.**

Ajutăm studenții să aibă o abordare complexă:

*Complexitatea abordării trebuie să se regăsească și în rezultatul final. Este ciudat când această complexitate o regăsești doar în zona exprimării verbale și a susținerii ideilor și nu este conținută în proiectul propriu-zis, exprimată și prezentată într-un mod grafic specific arhitecturii, în planuri, fațade și secțiuni. Căci, uneori o secțiune poate fi mai relevantă decât o vedere perspectivă, spunând multe despre modul în care un student arhitect înțelege și controlează spațiul...**

*Complexitatea rezidă în tot acest demers prin care, inițial analizezi, înțelegi și în final ajungi la o propunere arhitecturală personală, pe care o prezinți și argumentezi în fața unei comisii de specialiști. Iar când un student ajunge să susțină un proiect în care crede cu adevărat, înseamnă că deja a început să înțeleagă și să accepte menirea meseriei**.

Încurajăm studenții să viseze și să inoveze:

Ca și în alte domenii și în creația de arhitectură inovarea este obligatorie. Dacă te limitezi doar la a cita sau prelua niște exemple consacrate, sau răspunsuri date de alții, nu este de ajuns. Arhitectul este om de știință dar și artist, și de aceea creează și inovează. Inovarea este obligatorie într-o lucrare de cercetare, disertație, diplomă, sau teză de doctorat. Numai că inovarea nu poate să vină de la sine, fără analiză, cunoaștere și fără înțelegere. Ca să ajungi să inovezi ar trebui să știi ce s-a întâmplat până la tine; asta ar însemna să cunoști foarte multe lucruri, pe unele să le refuzi, în altele să crezi și apoi să începi să le interpretezi și să dezvolți într-o manieră proprie. Altfel spus, inovarea presupune o judecată de valoare vis-à-vis de lucrurile notabile ale unor experiențe arhitecturale anterioare și continuă cu un aport personal nou, inedit la ceea ce deja timpul a consacrat.*

Încercăm să aducem studenții în faza în care proiectul de diplomă să îi reprezinte:

La diplomă studenții au o șansă, dar și o responsabilitate enormă, aceea de a propune un răspuns coerent, personal și inovator în domeniul arhitecturii la toate nemulțumirile și criticile pe care ei le exprimă, uneori vehement, vis-à-vis de abordările și rezultatele altora. Prin proiectul lor de diplomă au ocazia să-și dovedească și să arate și membrilor comisiei că pot face arhitectură mai bine decât alții... Au astfel prilejul să probeze că merită diploma de arhitect.*

La absolvire, întotdeauna felicit studentul și îi urez să ajungă să constate după o îndelungată practică profesională că a reușit să fie arhitectul propriei sale vieți. Îl asigur că învățămintele și experiențele celor șase ani de studiu, care culminează cu elaborarea proiectului de diplomă, reprezintă un prim și important pas în cariera lui profesională.

Iar **Bienala de Arhitectură, 2023 Secțiunea Diplome - arhitecți în afirmare,** organizată de Uniunea Arhitecților din România este exact genul de competiție onestă fără de care meseria de arhitect nu poate străluci.

Selecții din interviul acordat pentru publicația: SCHOLARH 2021, Arhitect Anda Sfinteș - SCHOLAR ARCHITECT - Creșterea calității științifice și didactice în învățământul de arhitectură, proiect finanțat prin CNFIS-FDI-2021-0069

Gânduri despre experimentul *EFdeN*

Azi nu se mai poate vorbi de o edificare viabilă fără a lua în considerare, pe lângă celelalte determinări specifice, timpul, contextul și sustenabilitatea.

Arhitecții și inginerii trebuie să facă față acestor importante cerințe. Răspunsul lor, dat printr-un proiect complex, necesită cunoaștere și înțelegere.

Iar cunoașterea este probată prin aplicarea competențelor pe care, încă din perioada studenției, tinerii le dobândesc în procesul educațional, prin împletirea teoriei cu practica.

După școală, aceste competențe trebuie aplicate, rafinate, dar și permanent îmbogățite și adaptate la noile cerințe și provocări. Ca în orice alt domeniu cu implicații sociale majore, și în Arhitectură și Inginerie conceptul de *Life Long Learning* reprezintă o condiție obligatorie. Căci fără o învățare continuă clădirile de oriunde vor avea de suferit. Pentru ca acest lucru să nu se întâmple, este nevoie de o solidă pregătire teoretică, dar și de o înțelegere probată prin aplicarea cunoștințelor în actul edificării fizice.

EFdeN este un bun exemplu în acest sens. Tinerii studenți, în echipă, concep un proiect de arhitectură și inginerie. Apoi îl construiesc, îl demontează, îl transportă și apoi îl remontează.

Clădirea este supusă unor expertize multicriteriale și capătă note în funcție de performanțe. Iar când proiectul și casa primesc calificative mari, atunci înseamnă că există: cunoaștere, înțelegere și firesc recunoaștere.

Era să uit ceva la fel de important... și pasiune.

Felicitări echipei *EFdeN*!

Interviu acordat echipei EFdeN în 21 Februarie 2021

Bienala U.A.R. 2025 – *ALTFEL*

Bienala Uniunii Arhitecților din România – 2025, intitulată sugestiv *Altfel,* reprezintă evenimentul major dedicat breslei, care prin competiție promovează și premiază excelența arhitecților români.

Aspirații altfel, Arhitectură altfel, Abordare altfel.

Dar să fim cu toții atenți și responsabili. Să practicăm arhitectura, răspunzând nevoilor prezentului și viitorului, dar păstrând înțelept valorile fundamentale consacrate!

Declarație M.M. pentru Bienală – 19 Iunie 2025

Despre *Școala altfel*, dar nu oricum

Școala altfel

Într-o traducere simplă, toți dorim o școală care să renunțe la clișee, la dogmatism și metode scolastice. O școală modernă, actuală în care dascălii și studenții să găsească împreună căi prin care educația să fie transmisă prin metode moderne, seducătoare. Astfel încât competențele dobândite să folosească în viitor la dezvoltarea de cariere profesionale personale remarcabile, ca aport concret în folosul întregilor comunități.

Dar atenție, *școală altfel* s-a tradus din păcate, uneori, și ca o renunțare la unele valențe ale învățământului românesc, pierzându-se valori fundamentale: respectul, rigoarea, cultul muncii etc.

Vrem o țară/școală ca afară

Raportarea la exemple de prestigiu este o condiție obligatorie în orice domeniu, deci și în educație. Doar așa poți fi competitiv și concurențial.

Preluarea unor strategii și metode educaționale din alte țări a făcut ca nivelul competitiv al învățământului românesc să crească indiscutabil. Iar atunci când această preluare a fost făcută în urma unei corecte înțelegeri a fenomenului internațional și printr-o adaptare a acestuia la nevoile și specificul românesc, demersul a fost benefic.

Un învățământ centrat pe student

O strategie generoasă și inteligentă, care a statutat în centrul atenției educației actorul principal, tânărul dornic de a absorbi informație, cunoaștere și experiență. Acest principiu a făcut ca dascălii să fie preocupați de găsirea celor mai interesante și eficiente căi de transmitere a informației către tinerii studenți. Efortul a presupus o permanentă reinventare a dascălilor, astfel încât să poată face față noilor provocări.

Din păcate, învățământ centrat pe student a fost uneori greșit interpretat și ca o unilaterală adaptare la noile cerințe, doar a dascălilor, nu și a tinerilor studenți. Și mai

rău, s-a considerat uneori că actul didactic ar trebui să fie cât mai facil, iar standardele învățământului cât mai accesibile astfel încât orice tânăr să poată să le promoveze, în condițiile în care acceptăm că nu avem toții același potențial. De aceea, cred că acest slogan ar fi mult mai corect formulat astfel: *dascăl centrat pe student* și *student concentat pe învățare*.

Dascălii:

Operaționalitatea sistemului educațional este obligatoriu condiționată de atragerea în domeniu a dascălilor cu har şi vocație, generoși în a dărui și altora, profesioniști în domeniul pe care îl predau. Ideal ar fi ca sistemul să permită atragerea și selectarea acelor profesori pentru care meseria de dascăl reprezintă menirea supremă asumată. Care, cu pricepere și devotament pot sădi în mentalul tinerilor plăcerea de a cunoaște, a competiției oneste și a dezvoltării personale.

Tinerii studenți:

Dorința de performanță a oricărui tânăr este legitimă. De aceea, un Proiect Educațional Național trebuie să permită accesul tuturor la educație. Acesta trebuie să fie gândit astfel încât să fie capabil să depisteze metodele și domeniile în care un tânăr să poată performa diferit, în funcție de capacitatea și potențialul său. Un proiect armonizat cu proiectul de dezvoltare durabilă a României pe termen lung, care prin educație să formeze caractere puternice, aspirante la performanță și atingerea unor idealuri.

20 Iulie 2024 - Extrase din răspunsuri la întrebările formulate de un bun prieten, implicat în elaborarea politicilor educaționale din România, pentru lucrarea Despre educație ca Valoare Strategică.

Simfonia dezastrului

Am făcut fotografia în București, în timp ce vizitam Halele Malaxa, denumită ulterior Uzinele 23 August și în final Faur S.A. Un colos industrial, cu un destin tragic. Ieri reper industrial major, azi un spațiu falimentat, distrus și părăsit, oferind o imagine perfectă a ignoranței și nepăsării oamenilor. O scenografie tristă, parcă gândită pentru un posibil spectacol închinat incompetenței, nepăsării și lipsei de viziune ale unei națiii...

Dar în toată această tristețe, privind și ascultând, nu poți să nu remarci că și dezastrul poate fi uneori expresiv și capabil să compună simfonii complexe...

2021 - Simfonia dezastrului. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. – Secțiunea 10 - Fotografie de arhitectură.

Un Om pentru O Scară

Am făcut fotografia în Stuttgart, în timp ce vizitam *The Mercedes-Benz Museum*. La plecare, pe înserate, am surprins o reflexie-proiecție a scării principale aflată în interiorul muzeului, pe o platformă orizontală exterioară clădirii. O scenografie în care o platformă reală și o scară imaginară creionau un spațiu utopic pentru oamenii care păreau că urcă sau coboară... Recent, căutând prin computer, am revăzut această imagine. Iar modul în care, în întunericul nopții, realul s-a întrepătruns cu imaginarul, m-a inspirat să scriu aceste rânduri.

Un Om pentru O Scară

Cred că atunci când ne naștem, primim fiecare în dar o scară. O scară generică, neștiută și neînceputǎ, fără trepte, dimensiuni și direcție. O scară pe care, fiecare în parte, suntem liberi să decidem cum să o edificăm, devenind fără voia noastră arhitectul constructor. Deciziile și faptele fiecăruia dintre noi sunt cele care îi vor defini în timp traseul, forma și înălțimea. În funcție de acestea, scara va coborî sau va urca, va putea fi lină și continuă, cu paliere de răgaz, sau din contră, va deveni abruptă, dificilă și anevoioasă. Și tot așa, aceasta va fi scurtă sau lungă, aidoma lungimii vieții fiecăruia dintre noi. Toate acestea nu ne sunt dezvăluite de la început, dar poate că tainele devenirii acestei scări vor da frumusețe și speranță vieții noastre, obligându-ne permanent la reflecție și asumare. Căci nu toate scările ajung în cer!

Câți oameni, atâtea scări și tot atâtea destine.

2021 - Un om pentru o scară. Participare la Bienala de Arhitectură a U.A.R. – Secțiunea 11 - Fotografie de arhitectură.

Semănătorul de case

Am făcut fotografia în anul 2022, cu telefonul mobil în timp ce participam la construirea unei case pe care am proiectat-o în zona Aviatorilor, București.

Recent, căutând prin computer, am revăzut scenele surprinse atunci și mi-am imaginat că făceau parte dintr-un spectacol pus în operă ad-hoc de arhitectul - scenarist ÎMPREUNĂ cu constructorul - regizor. Un eveniment stradal inedit în care casele din jur asigurau scenografia, eșafodajul din lemn al viitorului planșeu reprezenta scena, dulgherii deveneau veritabili actori, pânza alba se transforma în cortină și curioșii trecătorii erau invitați să participe ca spectatori. Iar modul în care, prin transparența

pânzei care delimita șantierul, se distingea silueta dulgherului aplecat, trudind printre contururile neregulate ale scândurilor cofrajului, m-au făcut să dau spectacolului un nume - *Semănătorul de case*.

2023 - Semănătorul de case. Participare la Bienala U.A.R. - București 2023, Secțiunea Fotografie de arhitectură.

2021 -*,,din spatele cinematografului spre sala frescelor,,* - *,,from behind the cinema to the fresco hall,,* Editura Universitară ION MINCU, 2021, Str. Academiei, 18-20, sector 1, Bucureşti, cod 010014, tel. 40.21.30.77.193, ISBN 978-606-638-224-3, 72 821.135.1. ***Distinction for Interdisciplinarity and built space*** **la a XIX- a ediție a Anualei O.A.R. - București 2021, Secțiunea: Architecture and Research - Architecture Books.**

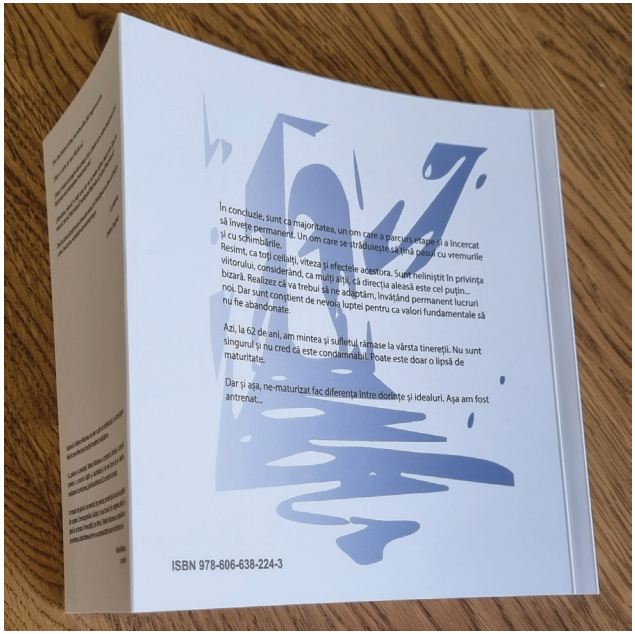
2023 -*,,from behind the cinema to the fresco hall,,* Editura Universitară ION MINCU, 2021, Str. Academiei, 18-20, sector 1, Bucureşti, cod 010014, tel. 40.21.30.77.193, ISBN 978-606-638-224-3, 72 821.135.1. ***Premiul Academiei Române Arhitect DUILIU MARCU*****, Secțiunea: Arte - Arhitectură.**

din spatele cinematografului spre sala frescelor

marian moiceanu

EDITURA UNIVERSITARĂ ION MINCU

În concluzie, sunt ca majoritatea, un om care a parcurs etapele și a încercat
să învețe permanent. Un om care se străduiește să țină pasul cu vremurile
și cu schimbările.
Resimt, ca toți ceilalți, viteza și efectele acestora. Sunt neliniștit în privința
viitorului, considerând, ca mulți alții, că direcția aleasă este cel puțin...
bizară. Realizez că va trebui să ne adaptăm, învățând permanent lucruri
noi. Dar sunt conștient de nevoia luptei pentru ca valori fundamentale să
nu fie abandonate.
Azi, la 62 de ani, am mintea și sufletul rămase la vârsta tinereții. Nu sunt
singurul și nu cred că este condamnabil. Poate este doar o lipsă de
maturitate.
Dar și așa, ne-maturizat fac diferența între dorințe și idealuri. Așa am fost
antrenat...
ISBN 978-606-638-224-3

din spatele cinematografului spre sala frescelor
marian moiceanu

din spatele cinematografului spre sala frescelor

din spatele cinematografului spre sala frescelor

Mă uit la ceas. Limbile acestuia îmi arată 62 de ani.

Mă uit în spatele meu și înțeleg ce urmează să fie.

Privesc departe, în față. Realizez câte lucruri fundamentale am pierdut pe drum.

Privesc în oglindă și-mi revăd amintiri și prieteni dragi.

Sunt invadat de prezent, de tot ce mi se întâmplă. Din ce în ce mai des sunt forțat să nu mai fac lucrurile pe care le-am învățat, le respect și în care cred. Dar încă pot merge înainte, împotriva curentului.

Obosesc uneori și atunci mă simt pierdut. Mă salvez printr-un argument, sau printr-o glumă. Când nu funcționează, mă eliberez printr-o înjurătură.

Iar când nimic nu mai folosește, deschid larg ochii ca să pot visa adânc, salvându-mă într-o amintire frumoasă. Întâmplată undeva, cândva, într-un zbor pornit *din Spatele Cinematografului spre Sala Frescelor*.

Dus, întors, dus, întors... Dus.

2021 - Text publicat în cartea *„din spatele cinematografului spre sala frescelor„ - „from behind the cinema to the fresco hall„*

Nu suntem toți la fel

Eram în clasa a II-a, la Școala Generală 163 din cartierul Giulești. Spre finele anului școlar, ne gândeam deja la vacanță, dar unii speram ca la serbarea de sfârșit de an să primim premiul binemeritat. Așa gândeam și eu. În primul an primisem drept recompensă, pentru rezultatele mele, premiul III. Evenimentul avusese loc într-un cadru festiv, cu mulți dascăli și elevi, în spațiul Cinematografului din Parcul Giulești. Festivitatea amplă, rostirea numelor premianților în fața atâtor oameni, invitarea aleșilor pe scenă, primirea diplomelor și darurilor m-au copleșit . Mi-am dorit atunci cu ardoare să fac astfel încât anul următor să fiu din nou chemat de doamna învățătoare pe scenă.

Îmi amintesc că în acel an mama primise în dar de la tatăl meu un ceas mic, cu cadran auriu și brățară metalică. Pregătindu-mă pentru primirea premiului, am rugat-o pe mama să-mi împrumute și mie ceasul, măcar pentru acea zi specială. Argumentul mamei că acesta era un accesoriu de damă și că acest detaliu ar fi remarcat de oricine nu a contat. Dorința de a purta ceasul în ziua premierii, de a fi văzut de ceilalți și mai ales de prietena mea din clasa a II-a, au convins. Într-un final, mama a cedat rugăminților mele. Zile în șir am exersat întinderea mâinii, suflecarea manșetei cămășii și mișcările teatrale premergătoare primirii diplomei astfel încât ceasul să fie remarcat de toți. Toate pentru a marca importantul eveniment și pentru a retrăi emoția avută cu un an în urmă. Preocupări de copil. Dar surpriză, în acel an am primit doar mențiune. Doar premianții erau chemați pe scenă... Ceasul mamei nu m-a ajutat. Alții au fost mai buni. Am suferit enorm.

Anii au trecut, dar gândul de a fi premiat pentru rezultatele mele nu a dispărut. Din contră, s-a amplificat. Acum aveam primul meu ceas, dăruit de tatăl meu. Uneori dorința mi s-a îndeplinit.

Mai târziu, dorința recunoașterii rezultatelor mele profesionale a fost completată și de altceva. De preocuparea de a premia la rândul meu, cu generozitate pe alții pentru idei, efort și rezultate. De fiecare dată am comparat și consider că am ales corect, oferind recunoaștere și respect.

De atunci lumea parcă nu s-a schimbat. Cu toții avem idealuri, aspirații, trudim și uneori așteptăm de la ceilalți recunoaștere.

Azi, în această *minunată lume perfectă* este la fel. Dar parcă puțin altfel. În numele unei egalități prost înțeleasă, dar invocată adesea, ni se demonstrează cu argumente că oferirea unui premiu este o acțiune demodată, anormală, chiar toxică. Și mai rău, să celebrezi excelența unora este interpretată ca fiind un act de discriminare... S-a ajuns astfel ca notele studenților, să fie afișate și atribuite azi unor numere, nu unor persoane. Și asta pentru a nu scoate în față pe cei merituoși și pentru a nu expune și discrimina pe cei codași. Este politically correct, este ne-discriminatoriu, este minunat. În acest fel suntem cu toții egali...

Dar ce păcat că de prea puține ori ne revoltăm, recunoscând un lucru banal dar fundamental. Că nu toți avem aceleași aspirații, același potențial, vocație și rezultate. Chiar dacă, probabil, purtăm cu toții la vedere un ceas...

Hei, Șefule, ai văzut vreodată o prăbușire mai măreață?

Sunt vorbele lui *Zorba* către americanul pe care îl numește sugestiv *Boss*, în filmul *Zorba Grecul* (1964, rol interpretat magistral de actorul Anthony Quinn) atunci când construcția improvizată de ei se prăbușește. Este o replică rostită cu disperare dar și cu admirație față de amploarea dezastrului, după ce efortul lor de a construi ceva măreț eșuează lamentabil dar spectaculos. Ce film!

La ceea ce ni se întâmplă și nouă în ultimul timp, mi se pare a fi o replică care se potrivește de minune. Căci trăim periculos, la graniță cu un război absurd, în sărăcie și promiscuitate, sau în lux dar lamentându-ne permanent. Inconștienți, luăm decizii pripite cu efecte dezastruoase pe termen lung. Competența, bunul simț, onoarea și frica de Dumnezeu par că nu mai contează. Ne prăbușim risipind uneori resurse în proiecte inutile, periculoase și păguboase, fără să ne pese că sacrificăm destine. Și parcă nu ar fi deajuns, cu ipocrizie maximă argumentăm și prezentăm cu admirație aceste eșecuri îmbrăcate într-o poleială strălucitoare, ca și cum eșecurile ar fi de fapt realizări notabile.

Direcția dată azi de incompetență, ipocrizie și lipsa de educație pare să devină regulă... Dar sper și cred cu tărie că este doar o etapă nefastă și că nu este totul pierdut... Cu optimism și cu umor poți considera că și prăbușirile mărețe sunt bune la ceva. Te învață că salvarea va veni atunci când realizezi unde s-a greșit, nu uiți și repari având puterea să mergi mai departe, râzând. Și revenind la acțiuni bazate pe competență, onoare și credință, făcând haz de necaz, poți striga și tu ca *Zorba*:

Hei, Șefule, ai văzut vreodată o revenire mai măreață?

Forever young

Versurile melodiei interpretată de formația *Alphaville* spun totul. Dacă tot este să plecăm cu toții cândva, de ce să nu rămânem, până atunci, permanent tineri?

Chiar dacă timpul atârnă greutăți diverse greu de suportat în spatele nostru, iar fizicul are inevitabil de suferit, să-ți propui să rămâi mereu tânăr în cuget și simțire este esențial. Să-ți păstrezi un suflet tânăr, cultivând idealuri, planuri de viitor, bucurându-te și sărbătorind reușita ta sau a celorlalți.

Cu siguranță, noi dascălii avem noroc. Suntem binecuvântați că avem alături elevi, liceeni sau studenți. Cu generozitate le împărtășim din experiențele noastre, descoperind împreună noi atribute ale unicei profesii. Acest antrenament permanent al minții pentru a răspunde la noile provocări ale meseriei, este poate forma cea mai eficientă prin care dascălii, cu plăcere, vocație și generozitate, oferă tinerilor cunoaștere, menținându-se în formă, pentru totdeauna tineri.

Visând la un proiect ideal, un spațiu de ne-făcut

2010 - Casă din lemn la Pădurea Scrovistea, participare și Nominalizare pentru Premiile Anualei O.A.R. București 2010 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

2011 - La pădure, din lemn, o casă mică, participare la Premiile Anualei O.A.R. București 2011 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

2015 - Casă pe un teren de 98 mp, proiect și execuție pentru consolidare, remodelare și supraetajare - Sp+P+Mansardă pe strada Uruguay nr.22A, sector 1, București.

2020 - Casă de vacanță la Dubova, județul Mehedinți

spații

despre proiecte executate și premiate

2020 - O casă de om, extindere, consolidare, remodelare și supraetajare locuință individuală - monument categoria B, pe strada Serg. Constantin Șomoiog nr. 8, București. *Wienerberger Distinction* la a XVIII-a ediție a Anualei O.A.R. București 2020, cu tema - 2,00 Never Waste a Good Crisis - Secțiunea Individual House Architecture.

2023 - Casa celor două balcoane, consolidare, remodelare și supraetajare, S+P+1E, în strada Popa Savu nr. 8, București. Nominalizare și Premiul Special al Uniunii Arhitecților din România la Anuala de Arhitectură O.A.R. București 2023, Secțiunea Arhitectură Construită - Locuințe individuale.

2024 - Participare la competiția internațională SHARE Architecture Awards - Central & South-Eastern Europe. Lucrarea a fost nominalizată, selectată în shortlist, categoria Residential Single-use și a fost prezentată în Atena, în fața juriului internațional în data de 8 Octombrie 2024.

Spațiu - din resturi de tablă de Cupru

Visând la un proiect ideal, un spațiu de ne-făcut

Am fost întrebat odată care este cel mai reușit proiect de arhitectură pe care l-am realizat de-a lungul timpului. M-am gândit și, referindu-mă la o realizare care atunci mi s-a părut relevantă, am dat un răspuns.

De atunci, de fiecare dată când mă gândesc la această întrebare, îmi dau seama că adevăratul răspuns ar trebui să fie altul, dar același pentru fiecare dintre noi. Și mă bucur că am ajuns să gândesc așa. Că proiectul cel mai reușit trebuie să rămână unul la care am visat, l-am detaliat în gând, dar pe care nu l-am realizat și cu siguranță nu îl vom face niciodată. Este proiectul fără de client, fără buget și contract, fără determinări și constrângeri. Tărâmul în care toate aspirațiile noastre artistice și-ar găsi locul și rezolvarea.

Acesta trebuie să fie proiectul. Cel la care să visăm permanent și în care să ne punem toate speranțele, idealurile și inspirația noastră. O obsesie, care prin ne-săvârșire va rămâne întotdeauna cel mai de suflet proiect.

Să visăm la un proiect imposibil de realizat!

Așa am fost învățați de către dascălii școlii, chiar dacă poate acest ideal nu ne-a fost niciodată rostit astfel. Am realizat în timp că și pentru noi, cei implicați azi în educația arhitecturii, aceasta rămâne principala menire. Să insuflăm studenților-viitori arhitecți, pasiunea și curajul de a visa un vis imposibil de realizat. Un proiect imaginar, de ne-făcut, dar care va lăsa permanent deschisă calea descoperirii în arta edificării. Te va îndeamnă să gândești și să realizezi prezentul proiect, cu credința și speranța că acesta nu va fi niciodată ultimul, sau cel mai reușit.

Să facem arhitectură visând la proiectul ideal, un spațiu de ne-făcut, aidoma obsesiei iubirii absolute, care ar fi putut să fie, dar care în mod fericit nu va fi niciodată!

Casă din lemn la Pădurea Scroviștea, participare și Nominalizare pentru Premiile Anualei O.A.R. București 2010 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

Autor: arhitect Marian Moiceanu

Colaboratori: arh.urb. Călin Alexandrescu, stud.arh. Mihai Dorcu
Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Structură: inginer Cristian Rușanu

Foto: arhitect Marian Moiceanu și arhitect Arpad Zachi

C A S Ă mai simt din nou ca atunci, cândva...

Unele lucruri ni se întipăresc în minte pentru totdeauna. Fiecare din noi păstrează vie amintirea unor experiențe deosebite trăite undeva, cândva. În ceea ce mă privește, copilăria mi-a fost pentru totdeauna marcată de vacanțele petrecute într-o casă la țară. Era casa bunicii mele, construcție din lemn și paiantă, peste care cădea parcă pădurea.

Aceasta a fost pentru mine un loc minunat, un adevărat refugiu unde m-am simțit întotdeauna în siguranță. Aici am cunoscut experiențe minunate încât și azi mai simt parcă mireasma de busuioc din așternuturi, răcoarea din casă în zilele toride de vară, sau mirosul inconfundabil al merelor pădurețe aduse în poală de bunica din codrul plin de omăt și lăsate să se coacă pe plita sobei... Era o casă bătrânească simplă de la țară, modestă ca înfățișare, dar cu o atmosferă aparte, plină de armonie.

Și pentru că multe din acestea azi nu mai sunt, am hotărât că merită să încerc să gândesc o casă tot din lemn, dar modernă, în care să mai simt câte ceva din vremea când eram copil în casa veche a bunicii. O casă nouă, făcută în mare parte din lemn, simplă și confortabilă, dar care să nu arate ca o cabană sau casă tradițională. Locația aleasă a fost una deosebită, chiar la liziera pădurii Scroviștea. Casa a fost gândită ca o a doua reședință pentru o familie de 3 persoane, departe de zgomotul obositorului oraș. Regula principală care a dictat proiectul a fost folosirea cu predilecție a materialelor naturale: lemnul, piatra de râu, ardezia, cuprul oxidat etc. Doar fundația, placa din beton armat și învelitoarea din Tegola Canadese au făcut excepție. La fel și instalațiile care sunt moderne, dar care pot asigura confortul și o relativă autonomie energetică unei case parter ce are mai puțin de 200 de mp.

Și chiar dacă știu că este o casă nouă, că nu mai sunt copilul de altădată și că vremurile sunt cu totul altele, aștept însă cu răbdare ca aroganța specifică modernității să-i fie tocită încet, încet, de verdele care a început să o năpădească.

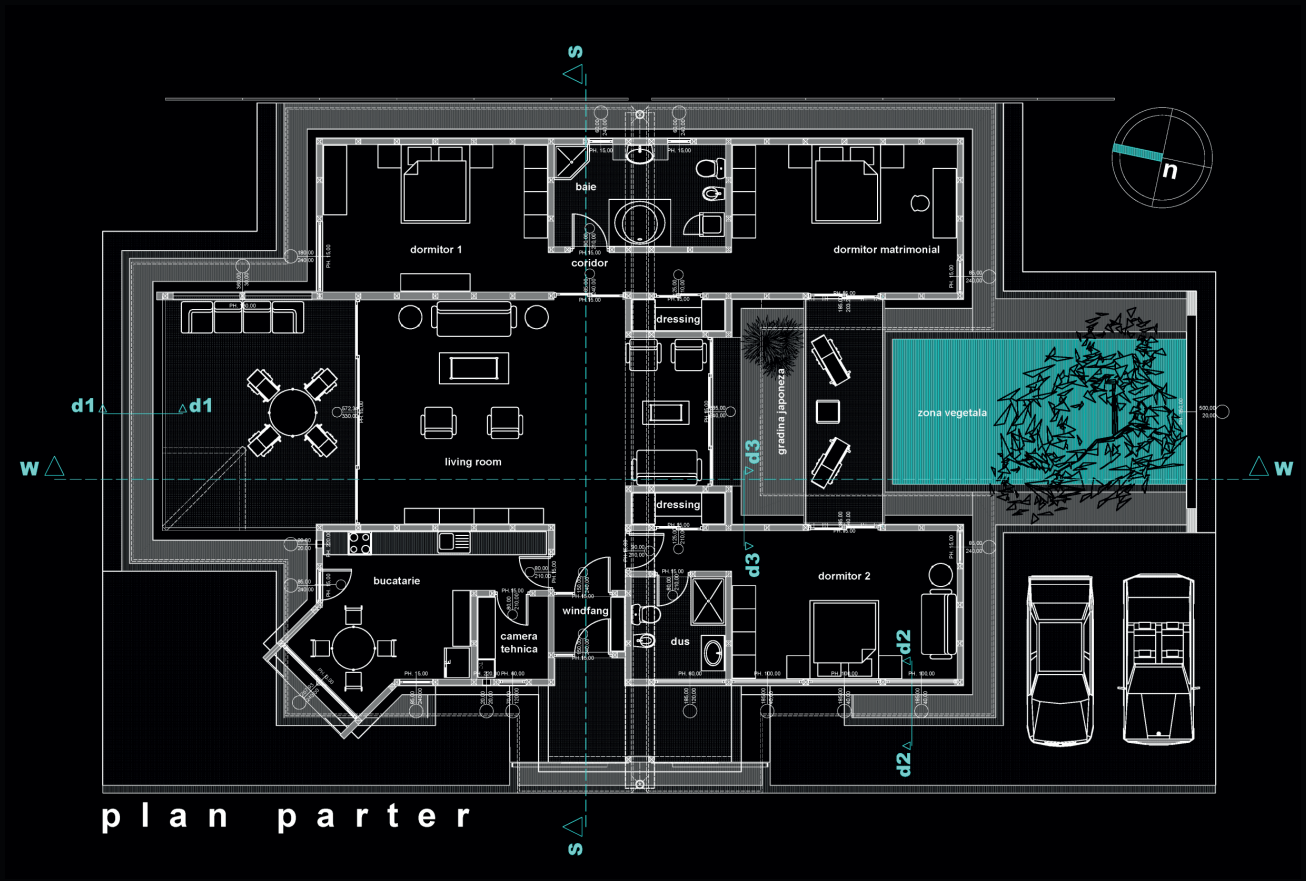
C A S Ă mai simt din nou ca atunci, cândva...

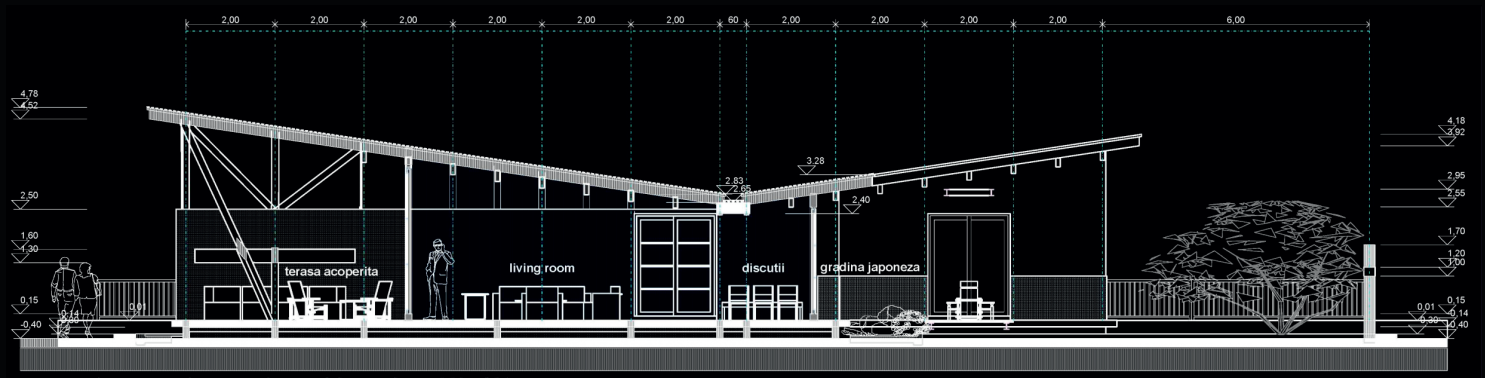

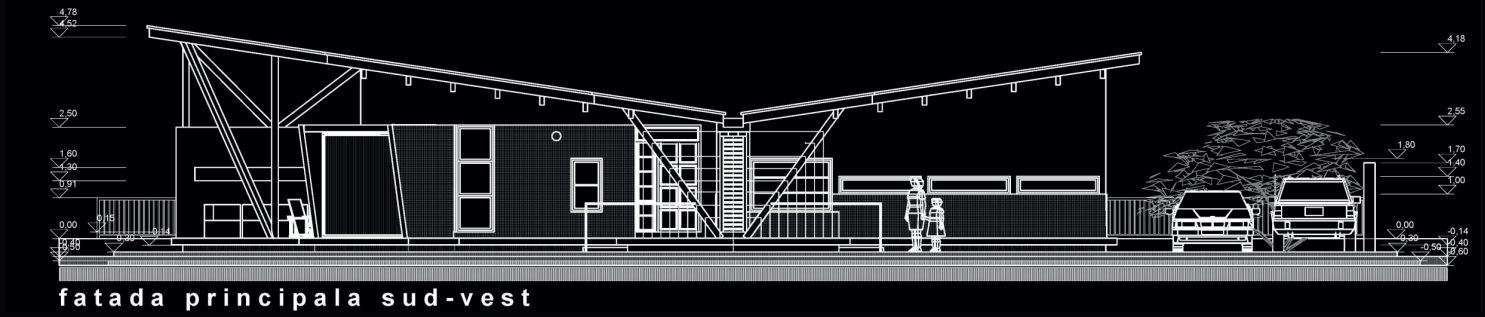

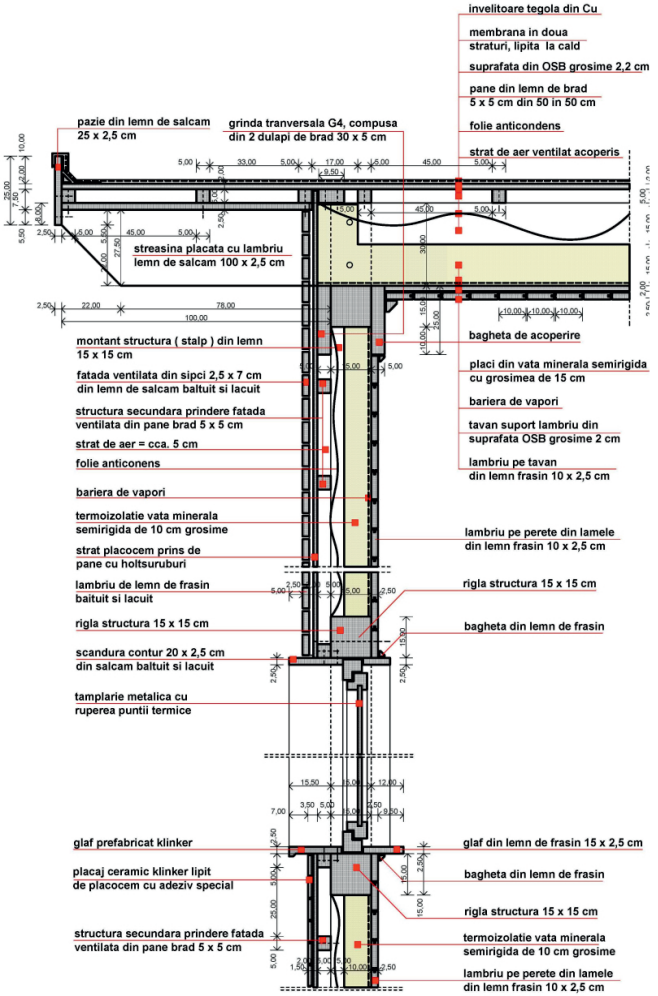

s
n
baie
dormitor 1
coridor
dormitor matrimonial
dressing
gradina japoneza
zona vegetala
d1
d1
d3
w
w
living room
dressing
bucatarie
windfang
camera tehnica
dus
dormitor 2
d3
d2
d2
s
plan parter

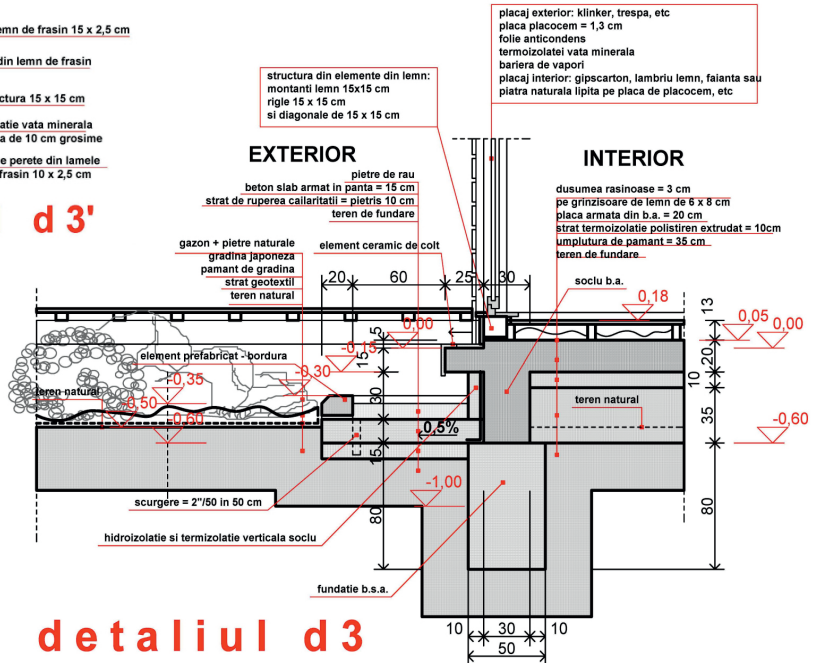
sectiune longitudinala W-W

fatada principala sud-vest

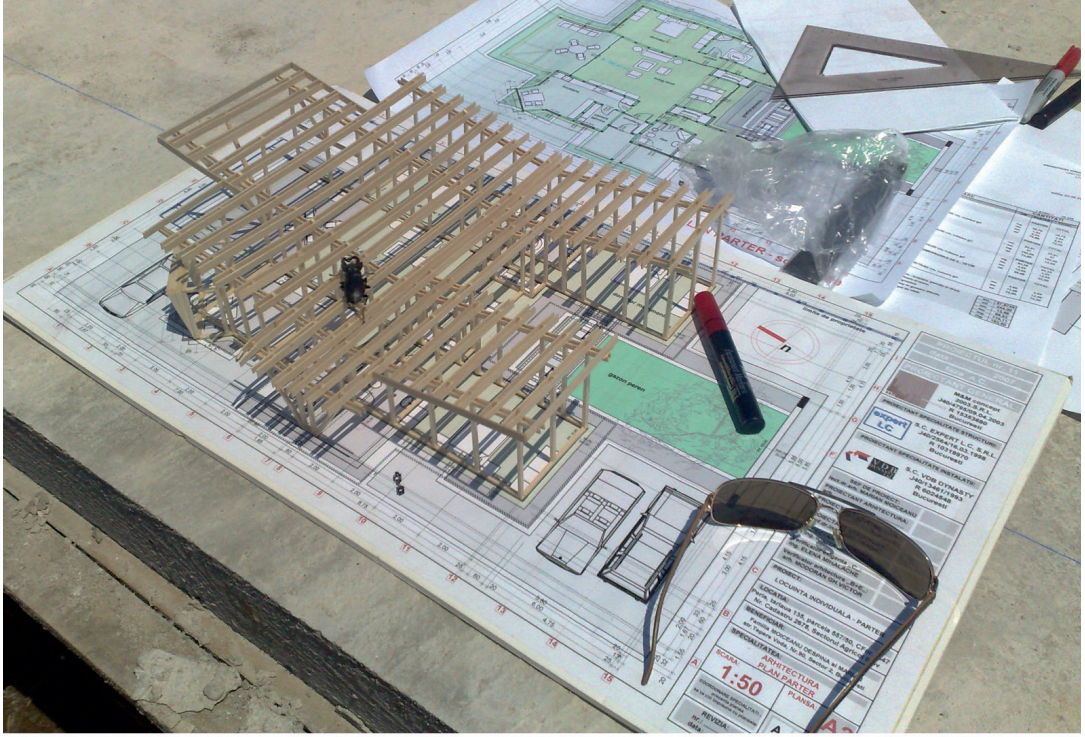

detaliul general d3'

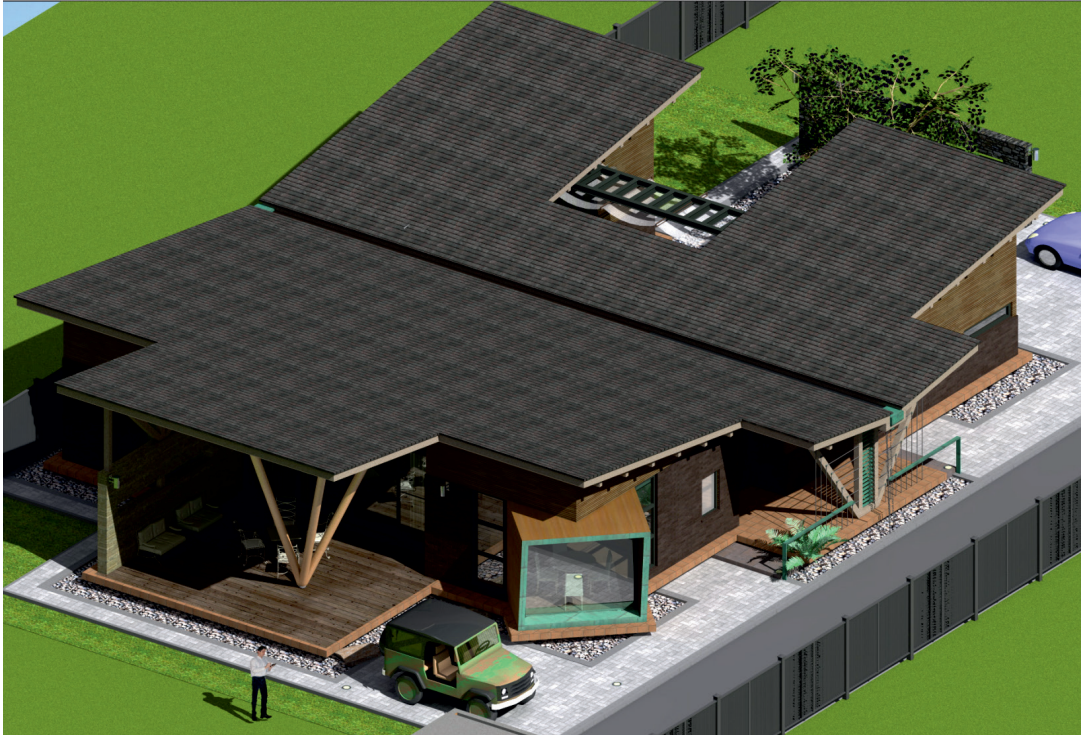

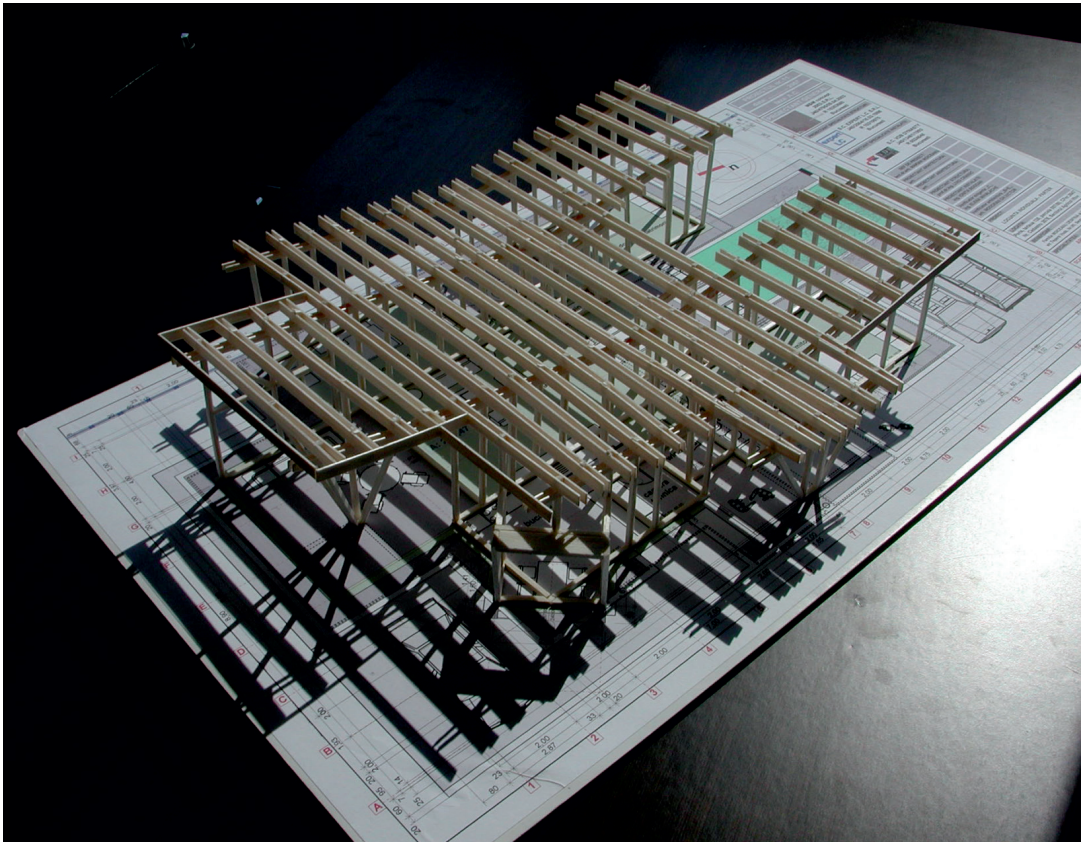
detaliul d3

1:50
ARHITECTURA
PLAN PARTER

La pădure, din lemn, o casă mică, participare la Premiile Anualei O.A.R. București 2011 - Secțiunea ARHITECTURĂ.

Autor: arhitect Marian Moiceanu

Colaboratori: stud.arh. Mihai Dorcu, stud.arh. Yahia Dardari

Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Structură: inginer Cristian Rușanu

Foto: arhitect Marian Moiceanu

La pădure, din lemn, o casă mică

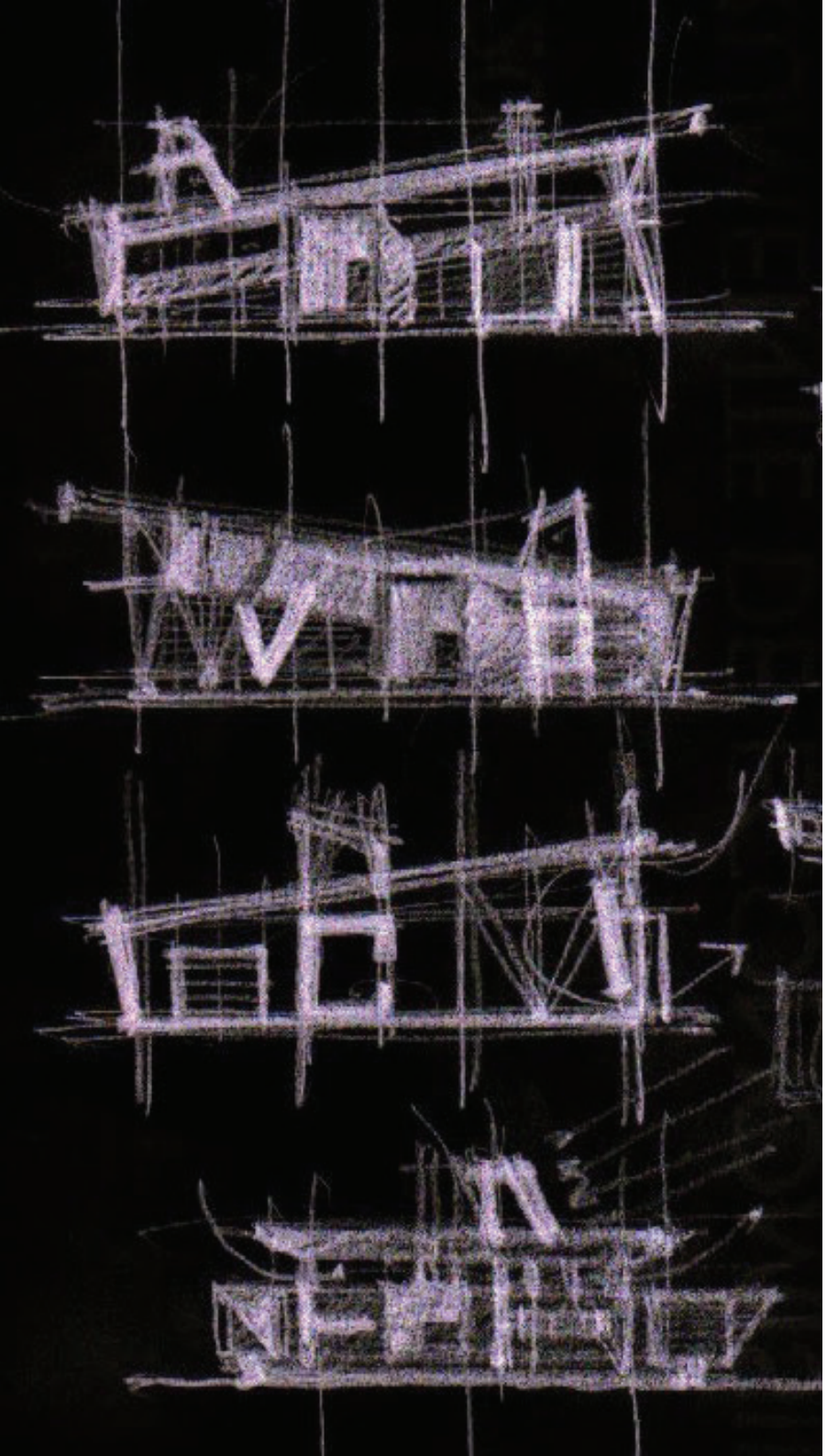
Povestea este simplă.

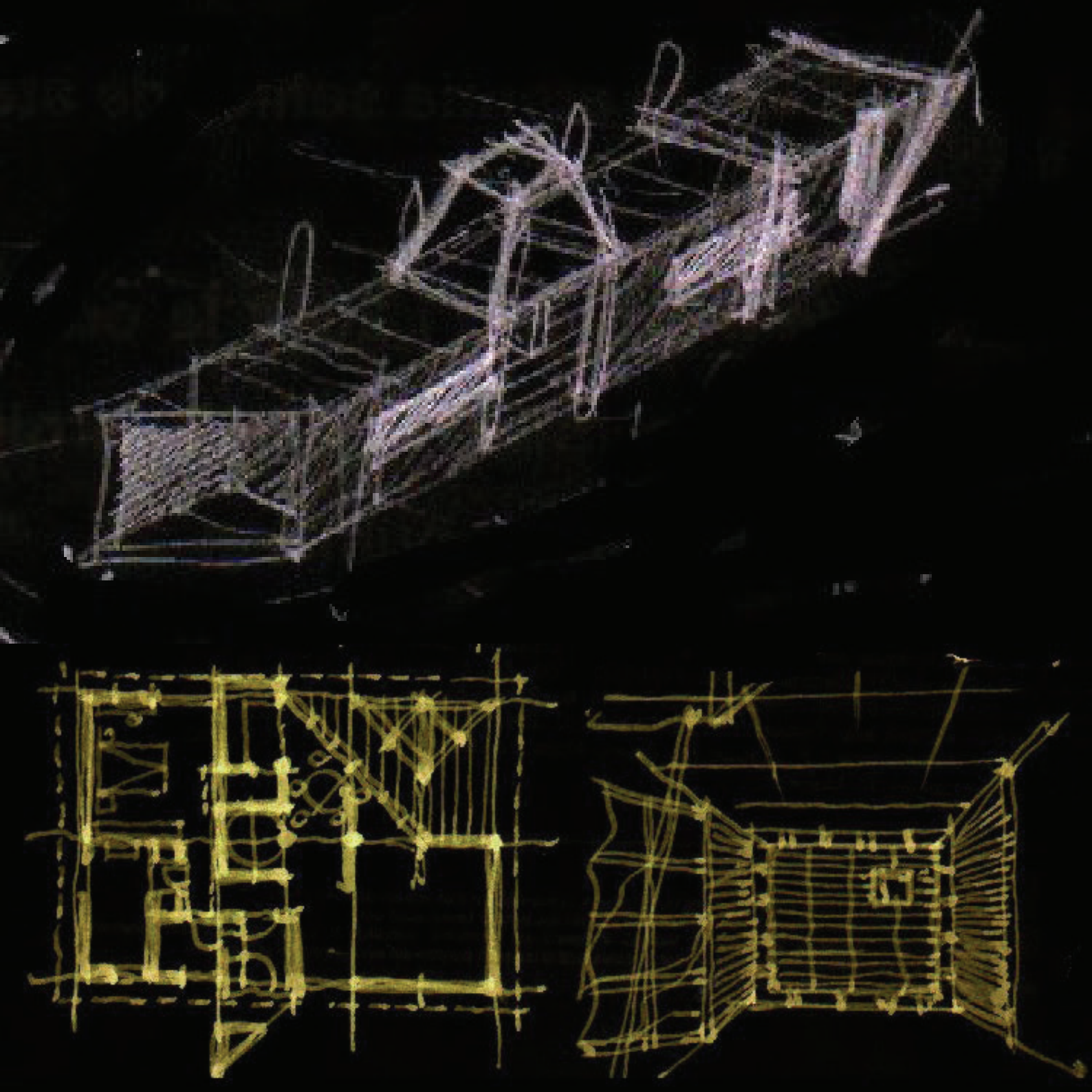
O Doamnă și-a dorit o casă...

Dar să nu fie oricum. Să fie la pădure, din lemn, mică și să poată trăi în ea laolaltă cu lucrurile și amintirile adunate de prin colțuri de lume.

Și a mai vrut ceva. A dorit ca lumina să intre discret în acest bazar sentimental, sperând astfel ca atmosfera creată să-i amintească de oamenii, locurile și senzațiile trăite undeva, cândva.

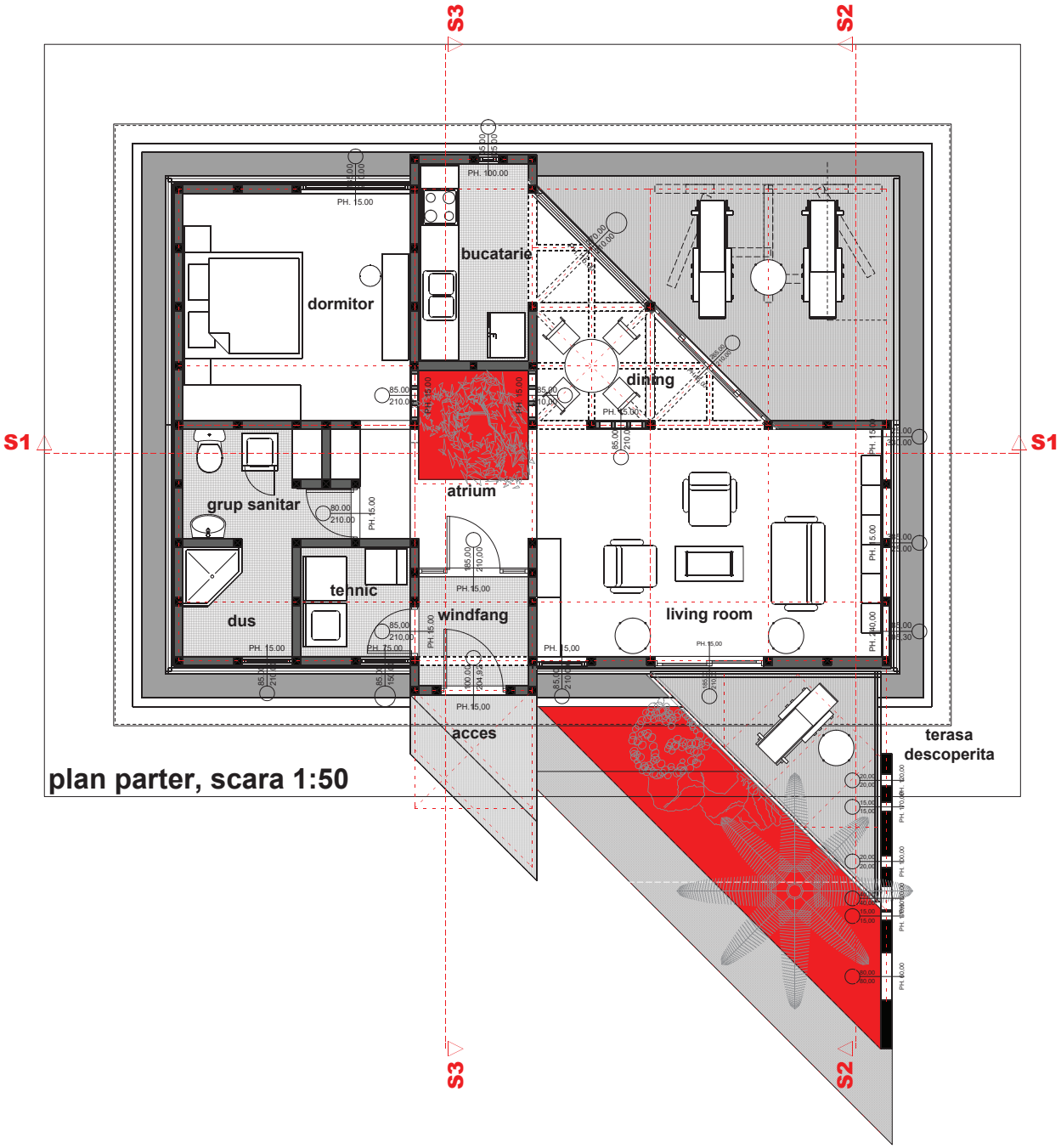
A căutat, și-a ales pădurea, terenul și un arhitect. S-au gândit, s-au sfătuit și au pornit împreună la lucru.

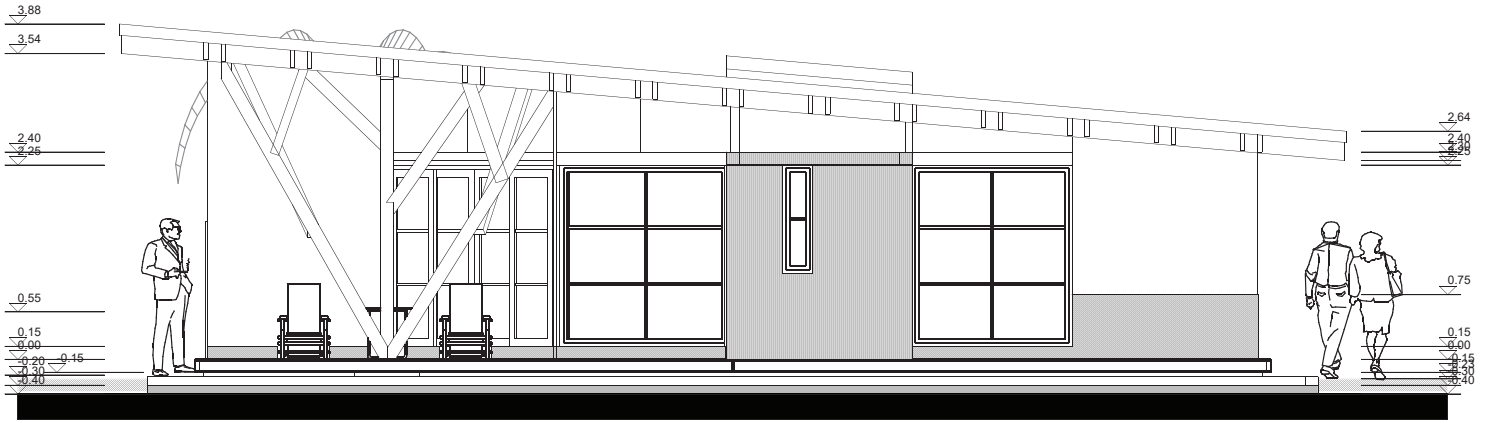

sectiune transversala S2-S2

plan parter, scara 1:50

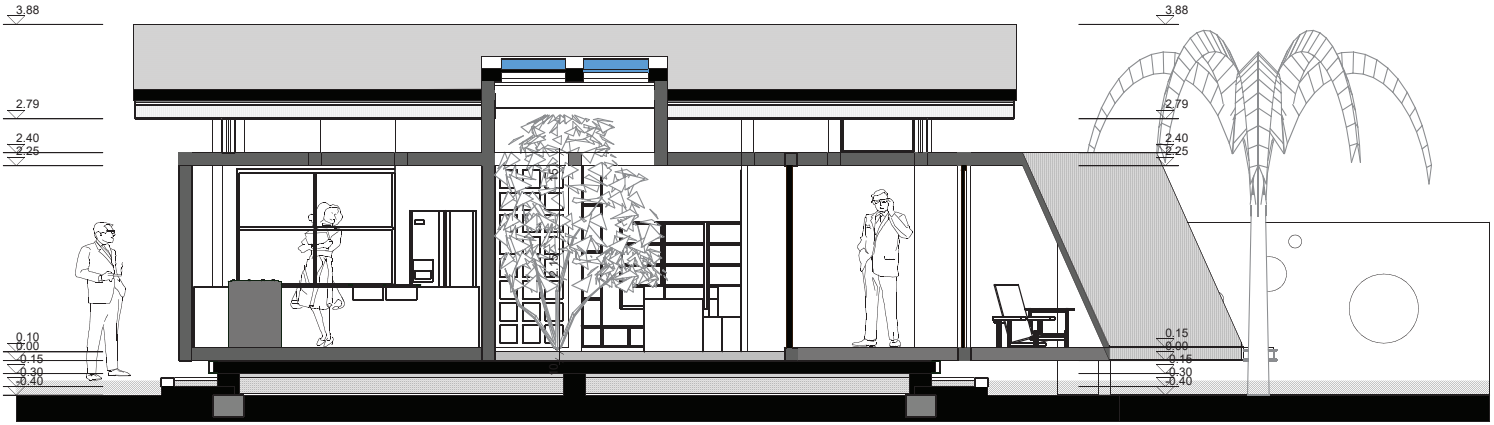
fatada posterioara - scara 1:50

fatada laterala dreapta - scara 1:50

sectiune longitudinala S1-S1

sectiune transversala S3-S3

2015 - Casă pe un teren de 98 mp, proiect și execuție pentru consolidare, remodelare și supraetajare - Sp+P+Mansardă pe strada Uruguay nr.22A, Sector 1, București.

Autori: arhitect Marian Moiceanu

Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Structură: inginer Cristian Rușanu

Execuție: K.T.S. CONSTRUCT s.r.l.

Foto: arhitect Marian Moiceanu

O casă pe un teren de 98 mp

Suficientă pentru un trai decent.

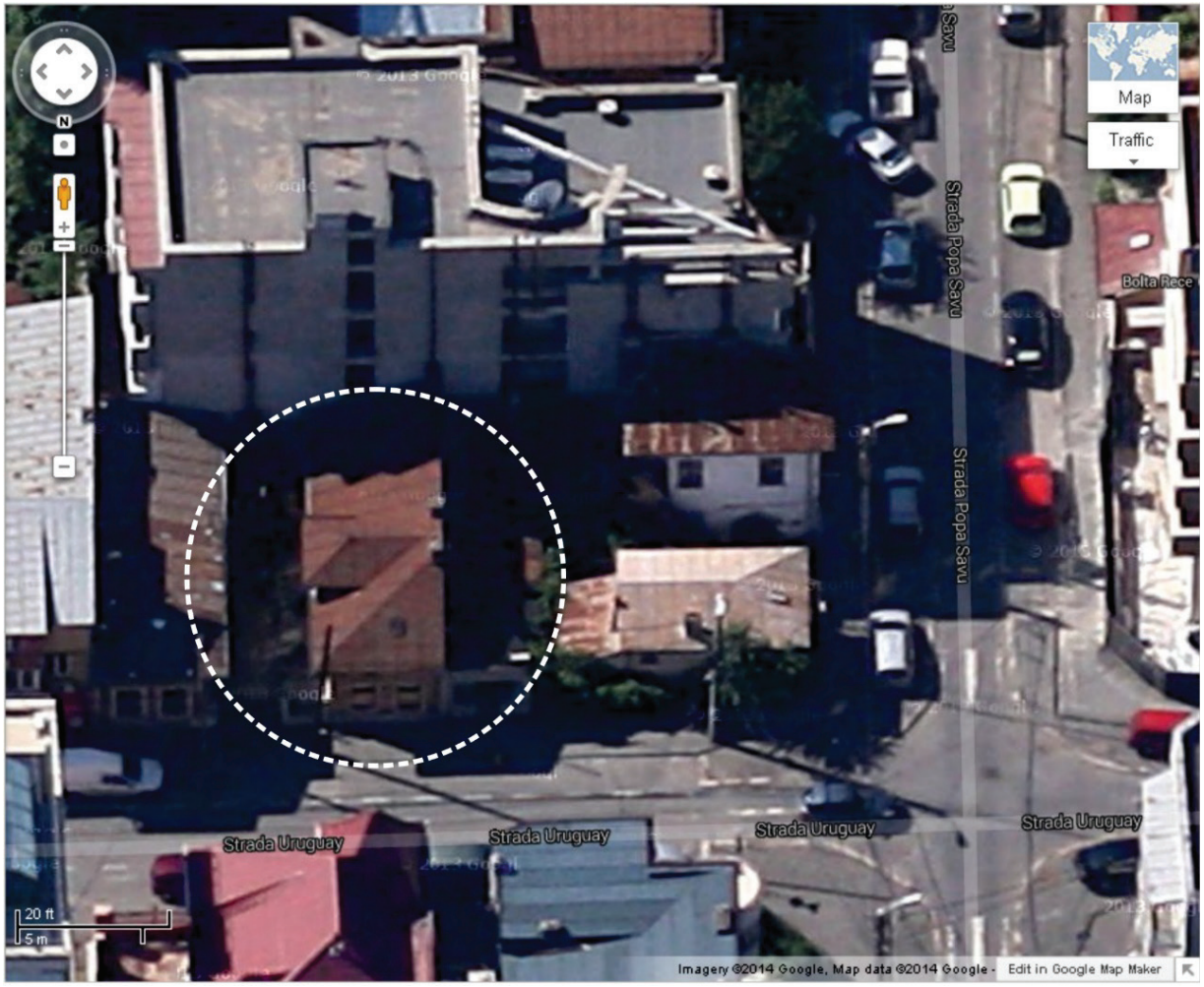
Până la 23 de ani am trăit cu familia undeva în București, într-un modest apartament de 2 camere având 46 mp. Poate că spațiile mici ale apartamentului au consolidat relațiile dintre noi, cei ce trăiam acolo. Dar în același timp, lipsa de spațiu m-a făcut mai târziu să-mi doresc o altă casă, cu spații ample și generoase, gândită și construită de mine.

În timp, viața mi-a oferit această ocazie. Am putut experimenta locuirea în diverse alte case proiectate de mine, ample și cred eu expresive, atât cât au permis la momentul respectiv: aspirațiile, stilul nostru de viață, priceperea și bugetul familiei. A fost bine.

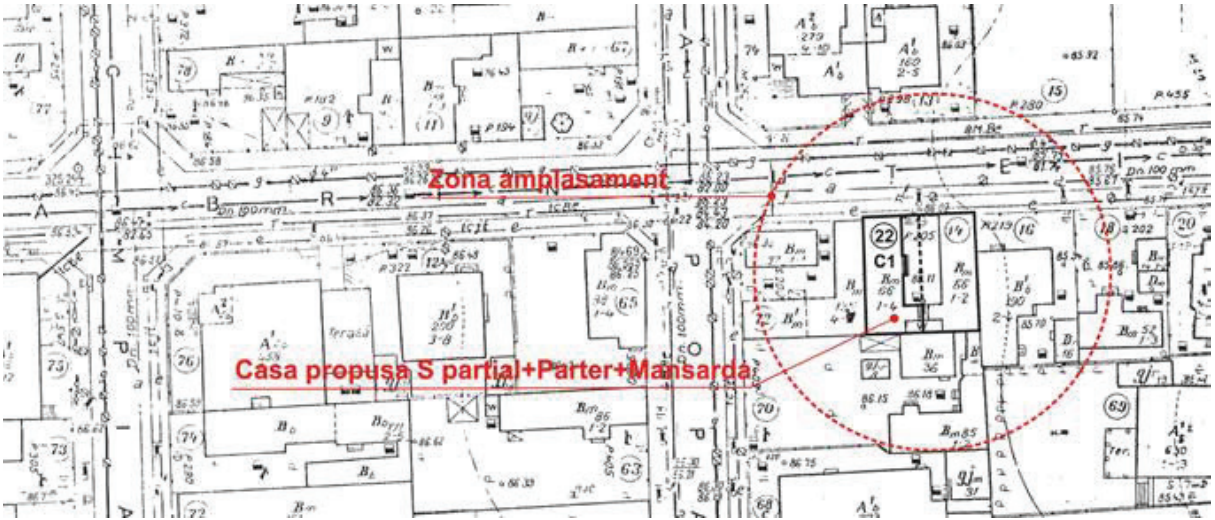
Dar, pe măsură ce timpul a trecut, am început să dorim să ne simplificăm viața.

Așa că am vrut să schimbăm din nou decorul construind o nouă casă, mai mică, un nou cămin pentru noi. Am început împreună un nou proiect, cumpărând un teren de 98 mp, având pe el o casă modestă. Prin proiect am transformat-o într-un adăpost, Parter și un Etaj, având suprafața de 130 mp, primitor pentru noi, dar și pentru cei ce ne vor călca pragul. Am fost nerăbdători, și ne-am mutat.

M-am bucurat constatând că ai mei se simt în noua locație ca acasă. Modestul teren de doar 98 mp ne-a permis reconsiderarea unui fond construit existent precar și realizarea unei noi locuințe, suficientă pentru un trai decent.

amplasament - strada Uruguay

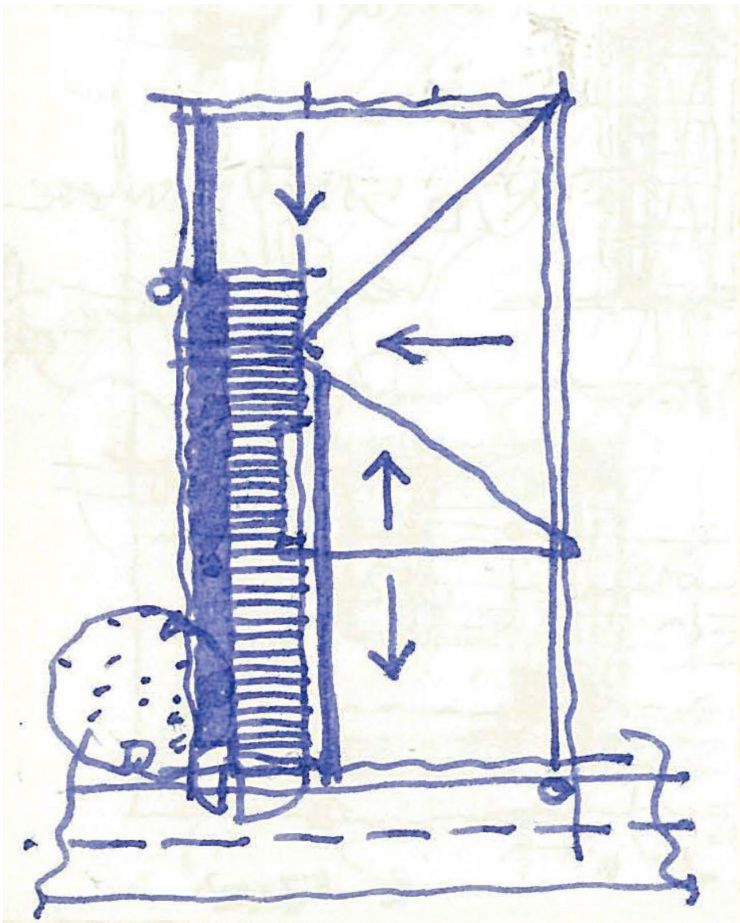

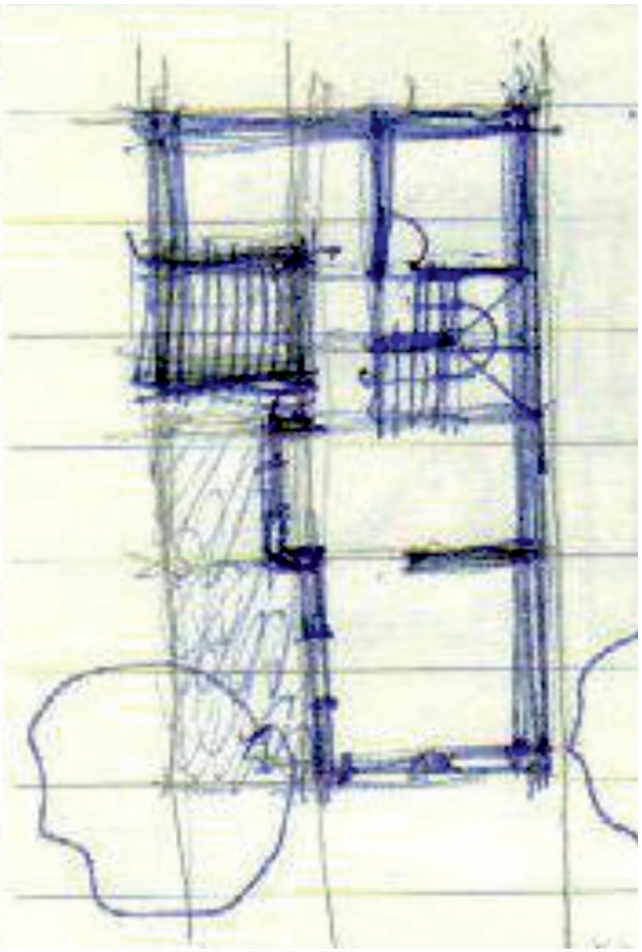

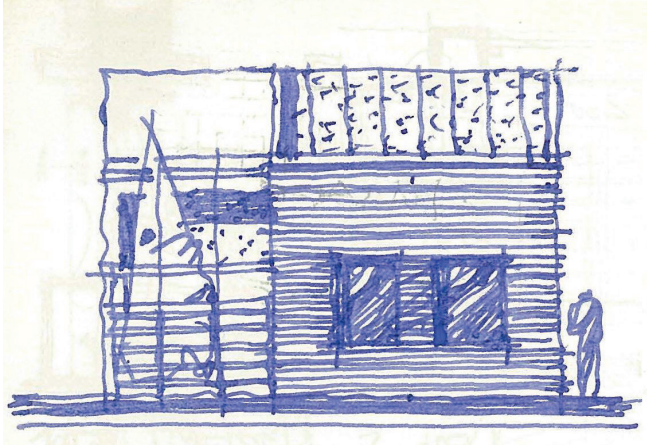

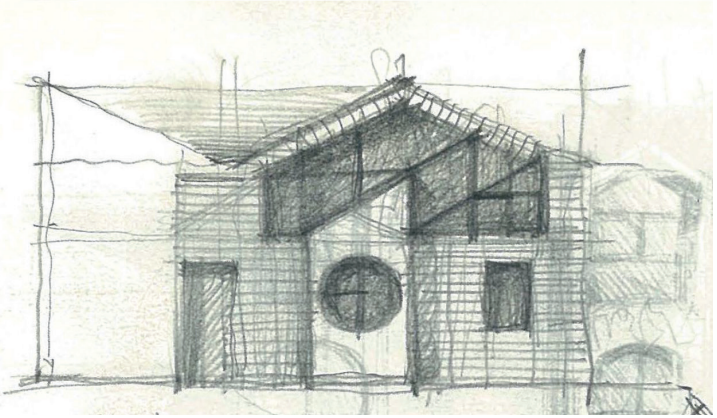

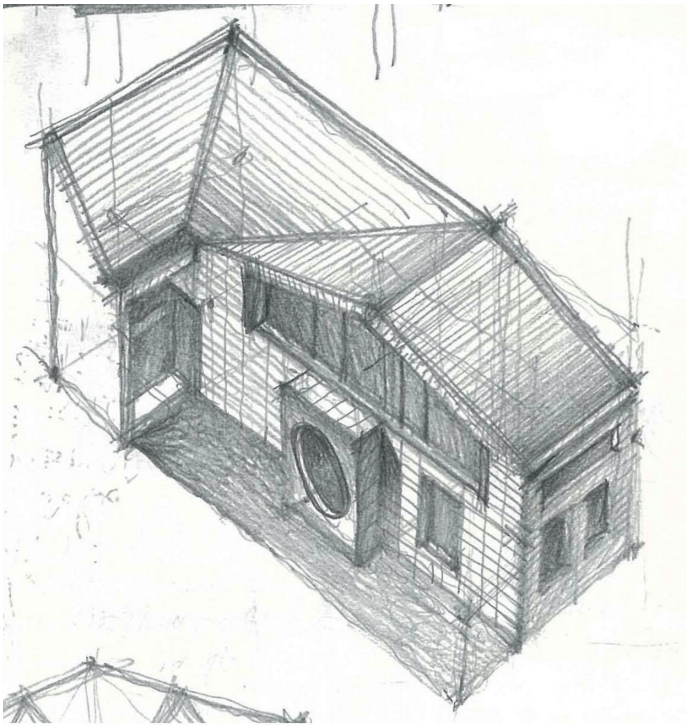

22
22
SALATA

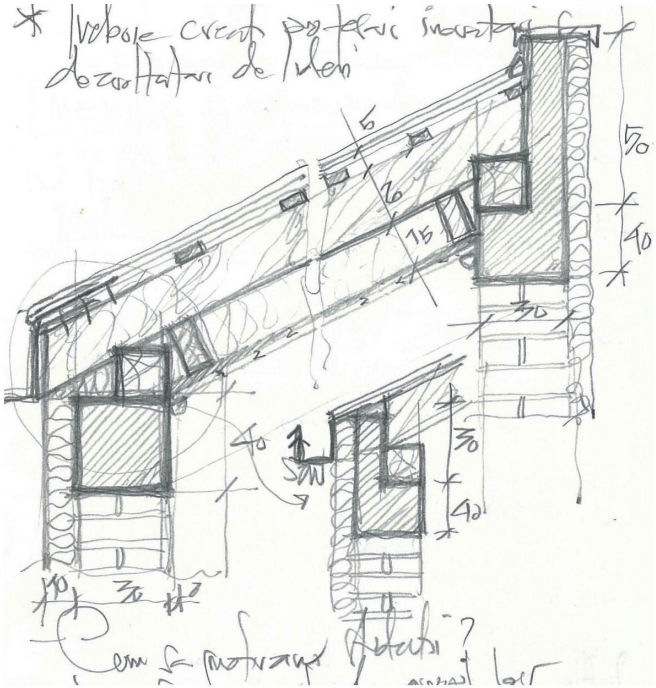

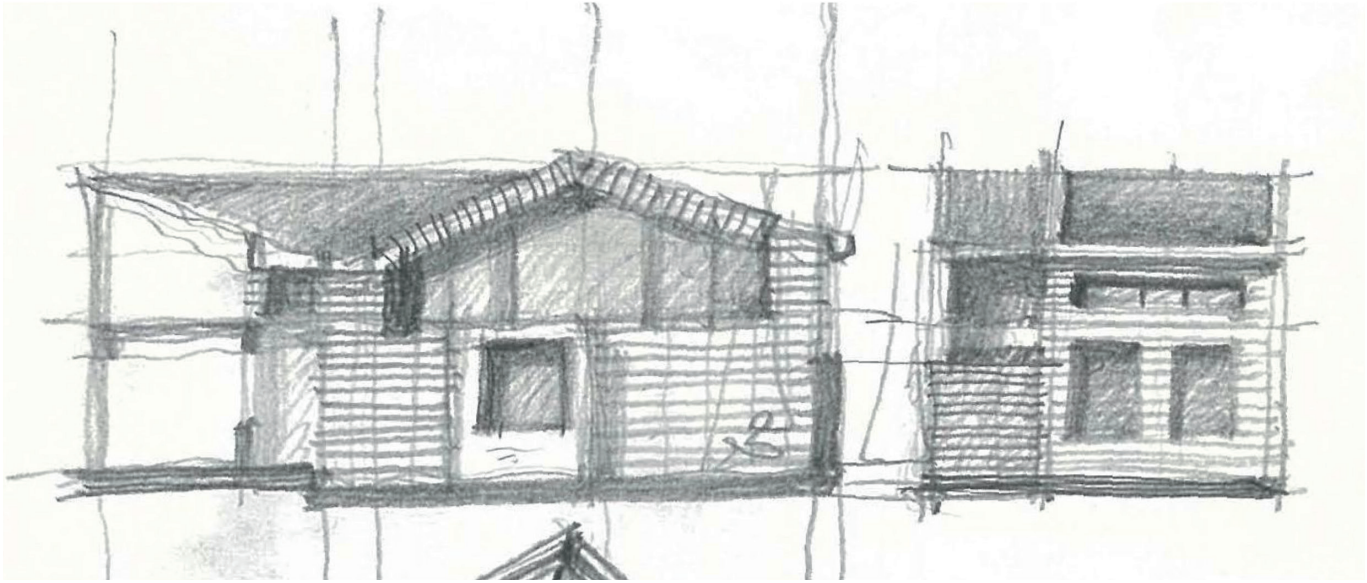

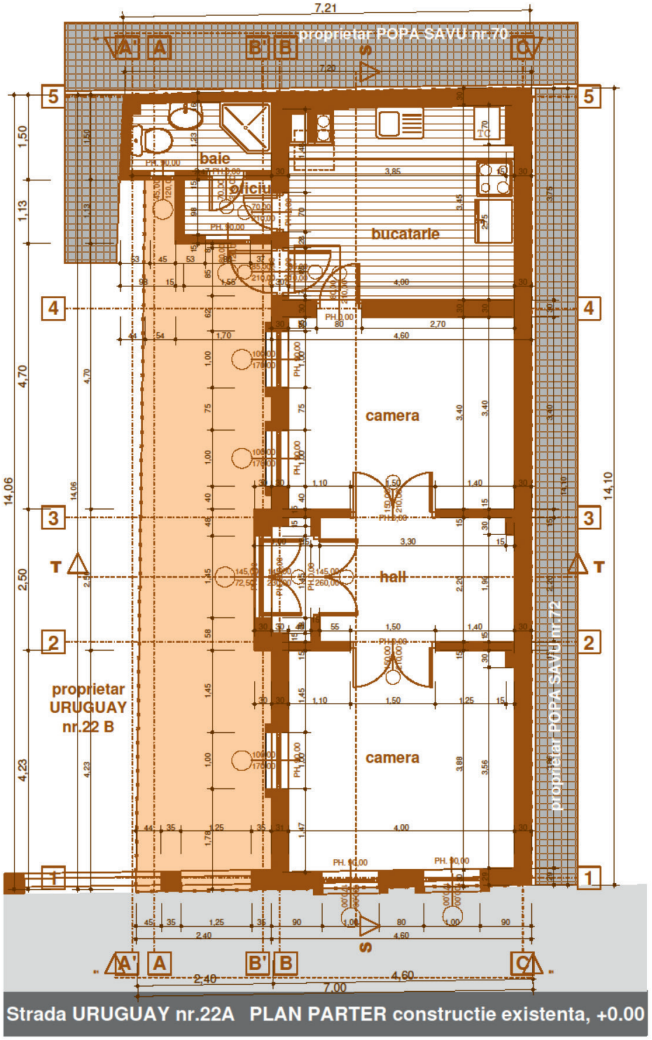

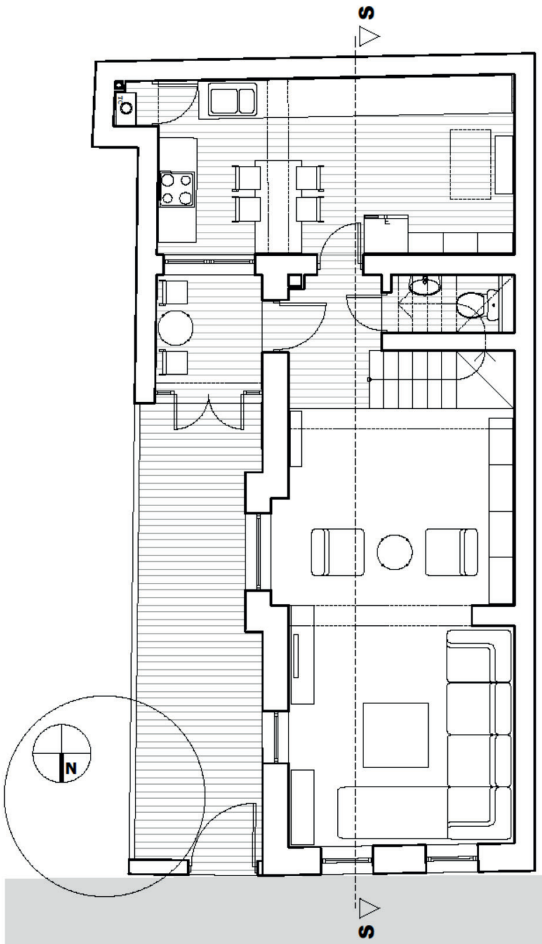

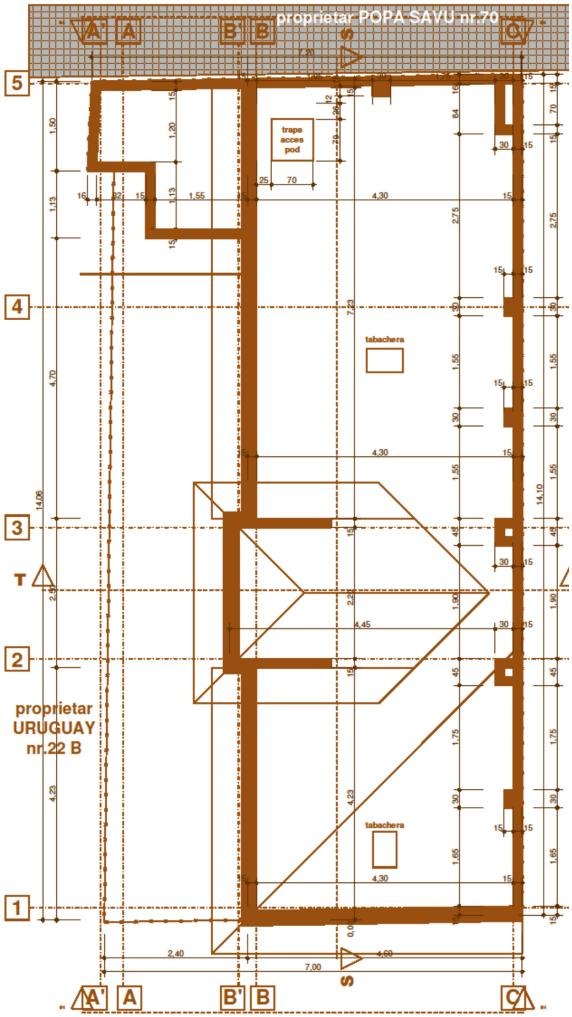

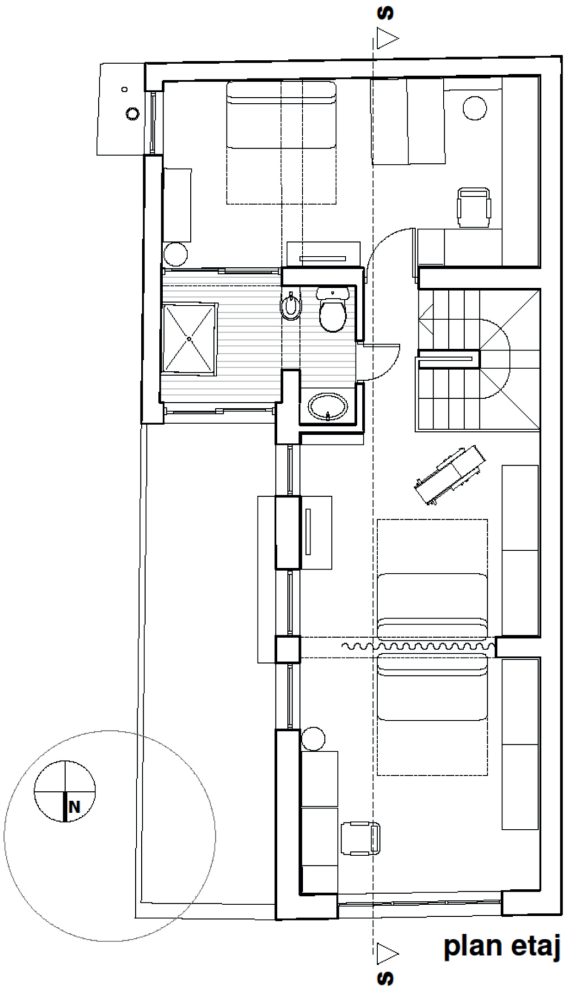
Strada URUGUAY nr.22A PLAN PARTER constructie existenta, +0.00

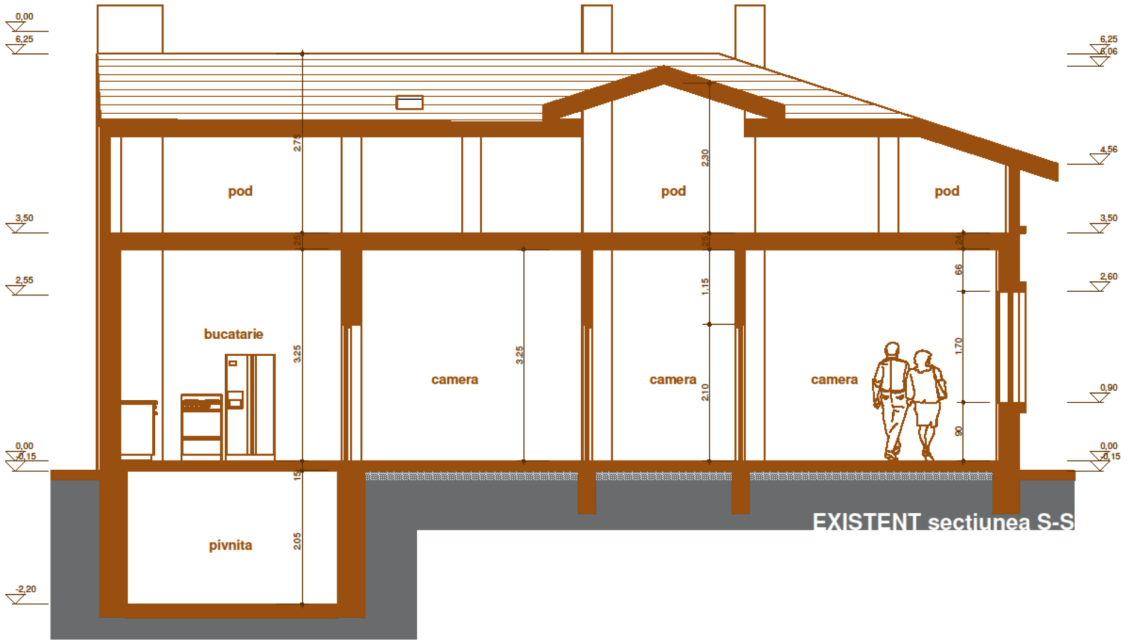
Strada URUGUAY nr.22A **plan parter**

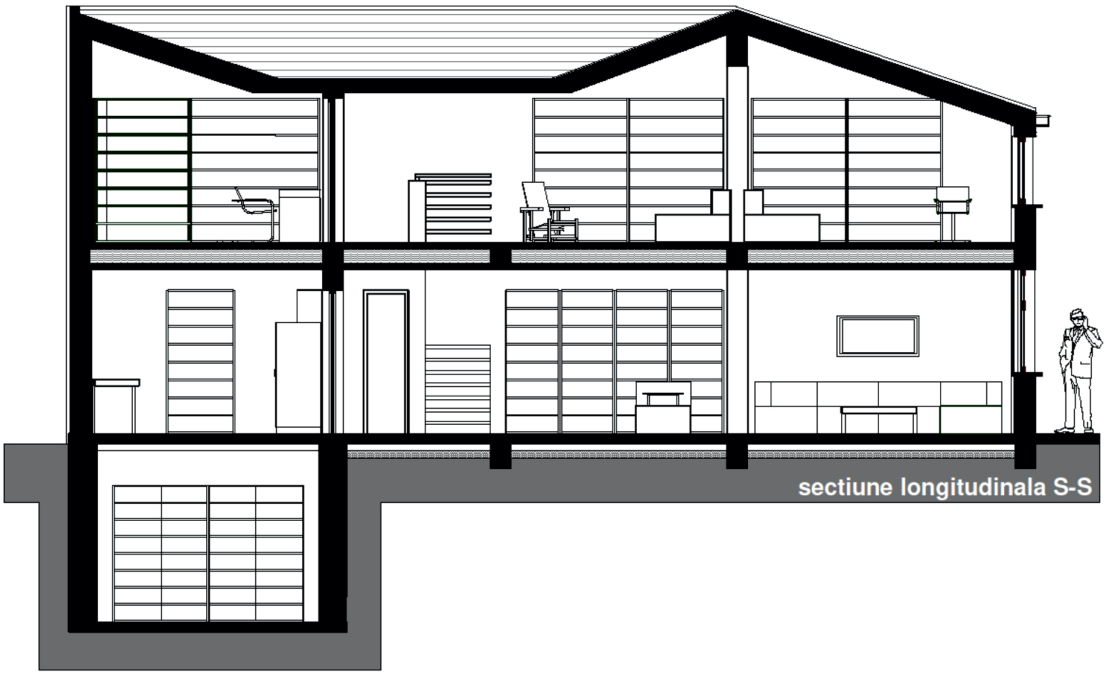

PLAN POD constructie existenta, +3.25

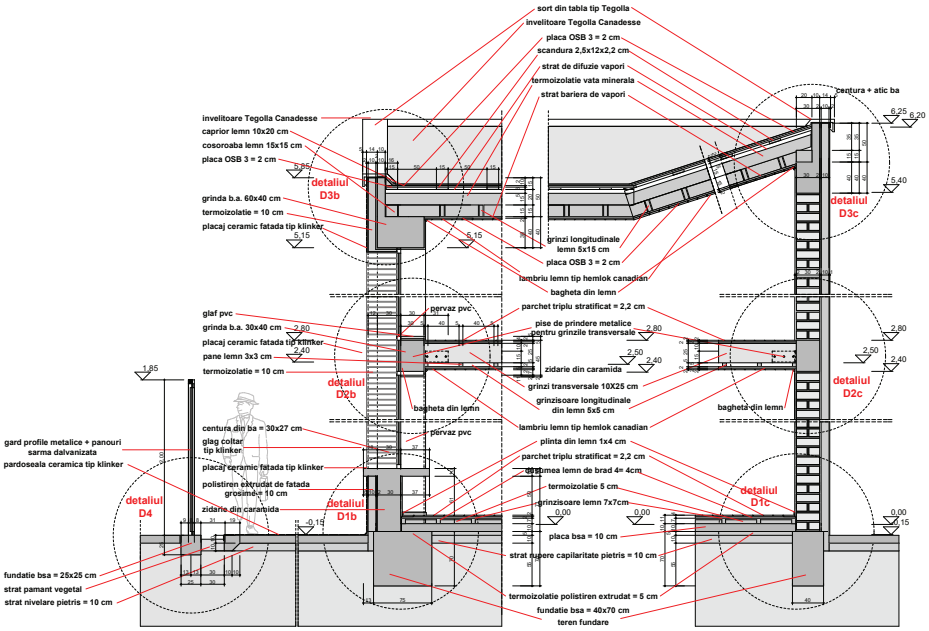
plan etaj

0,00
6,25
3,50
2,55
0,00
-2,20
6,25
4,56
3,50
2,60
0,90
0,00
pod
pod
pod
bucatarie
camera
camera
camera
pivnita
2,75
3,25
3,25
2,30
1,15
2,10
66
1,70
90
15
2,05
EXISTENT sectiunea S-S

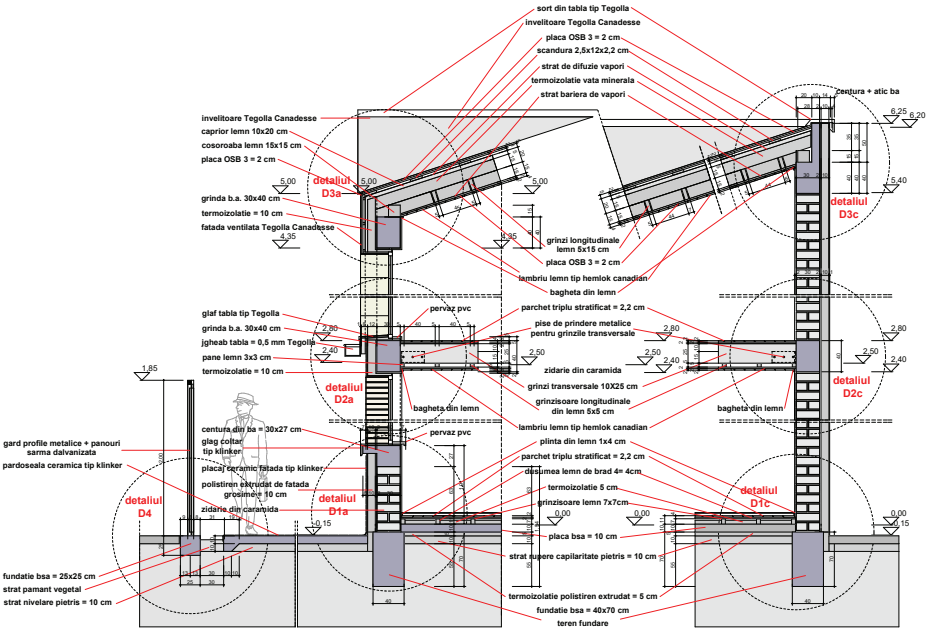

sectiune longitudinala S-S

6,25
6,06
5,46
5,20
4,56
4,30
3,26
2,60
2,10
0,90
0,00
-0,15
EXISTENT - fatada strada

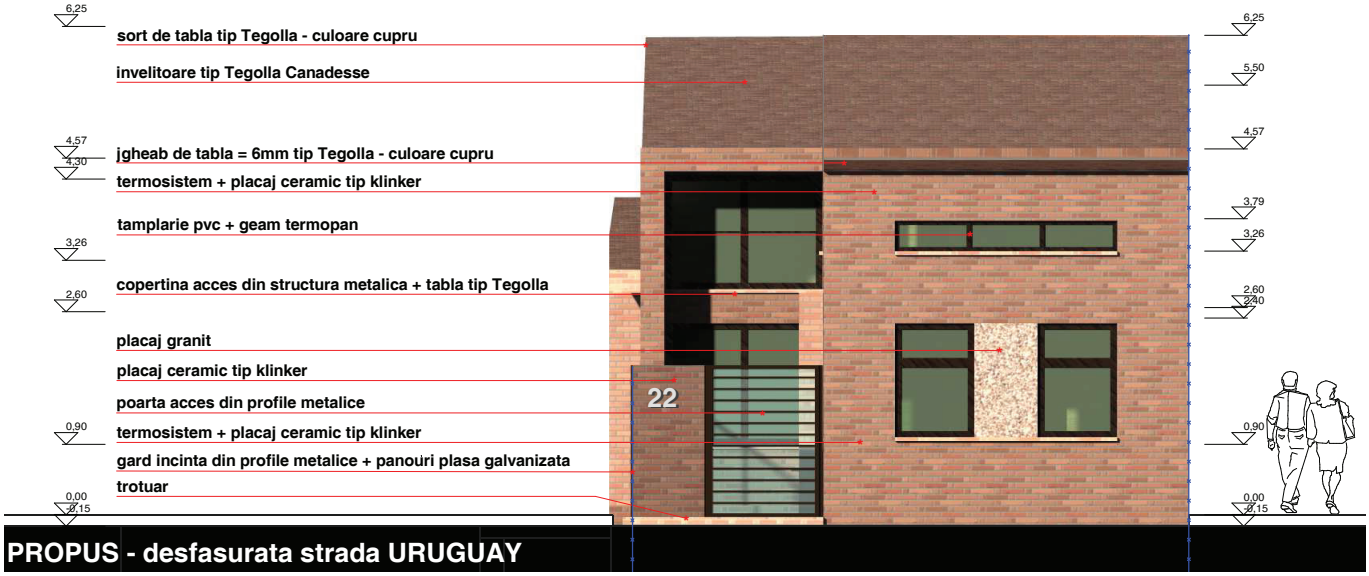

22A
Fatata principala strada

sectiune transversala S1-S1

sectiune transversala S2-S2

PROPUS - desfasurata strada URUGUAY

STEAM
STEAM

STEAM
COFFEE SHOP
INCHIS

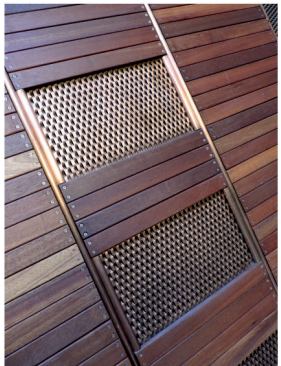

24

24

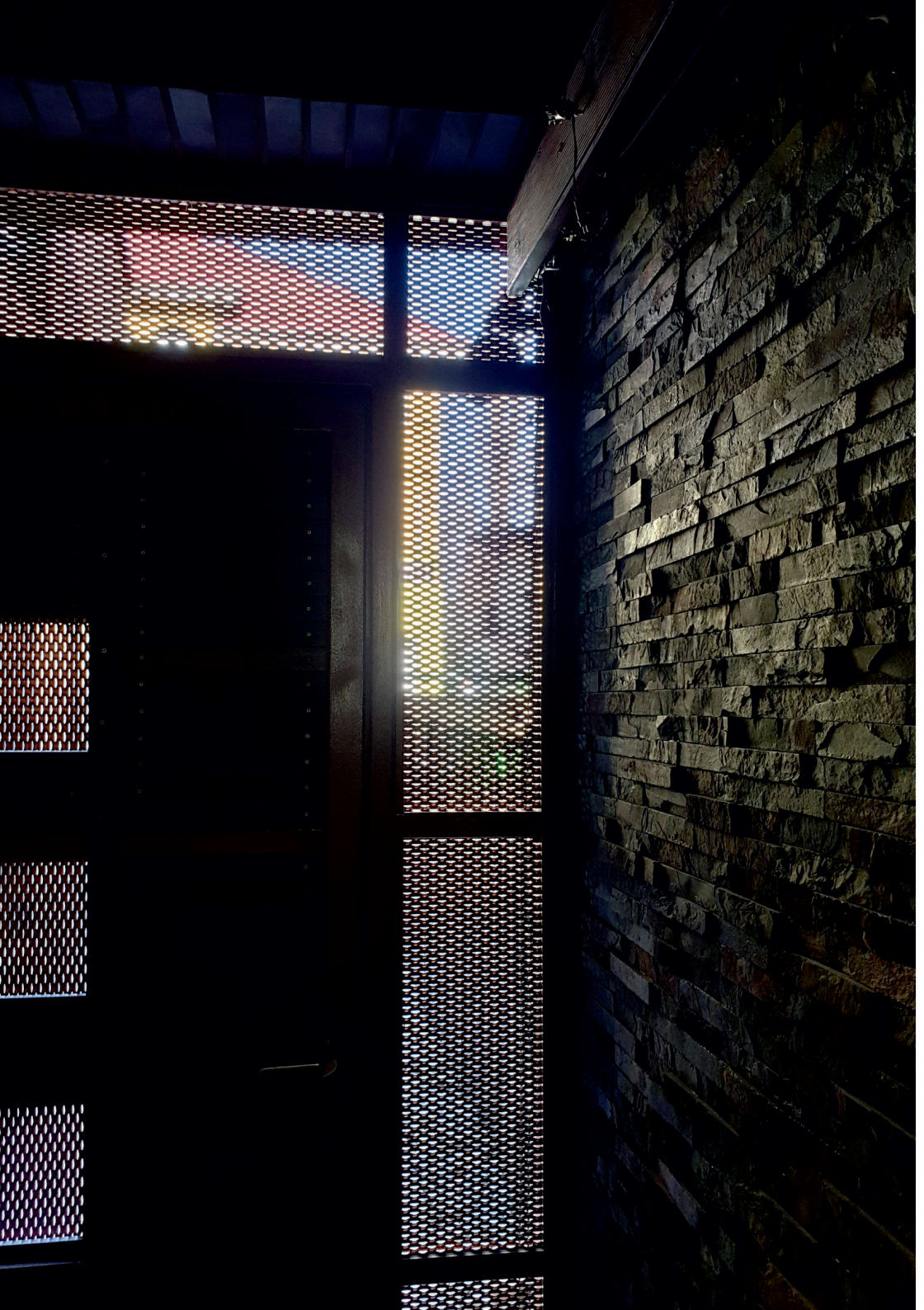

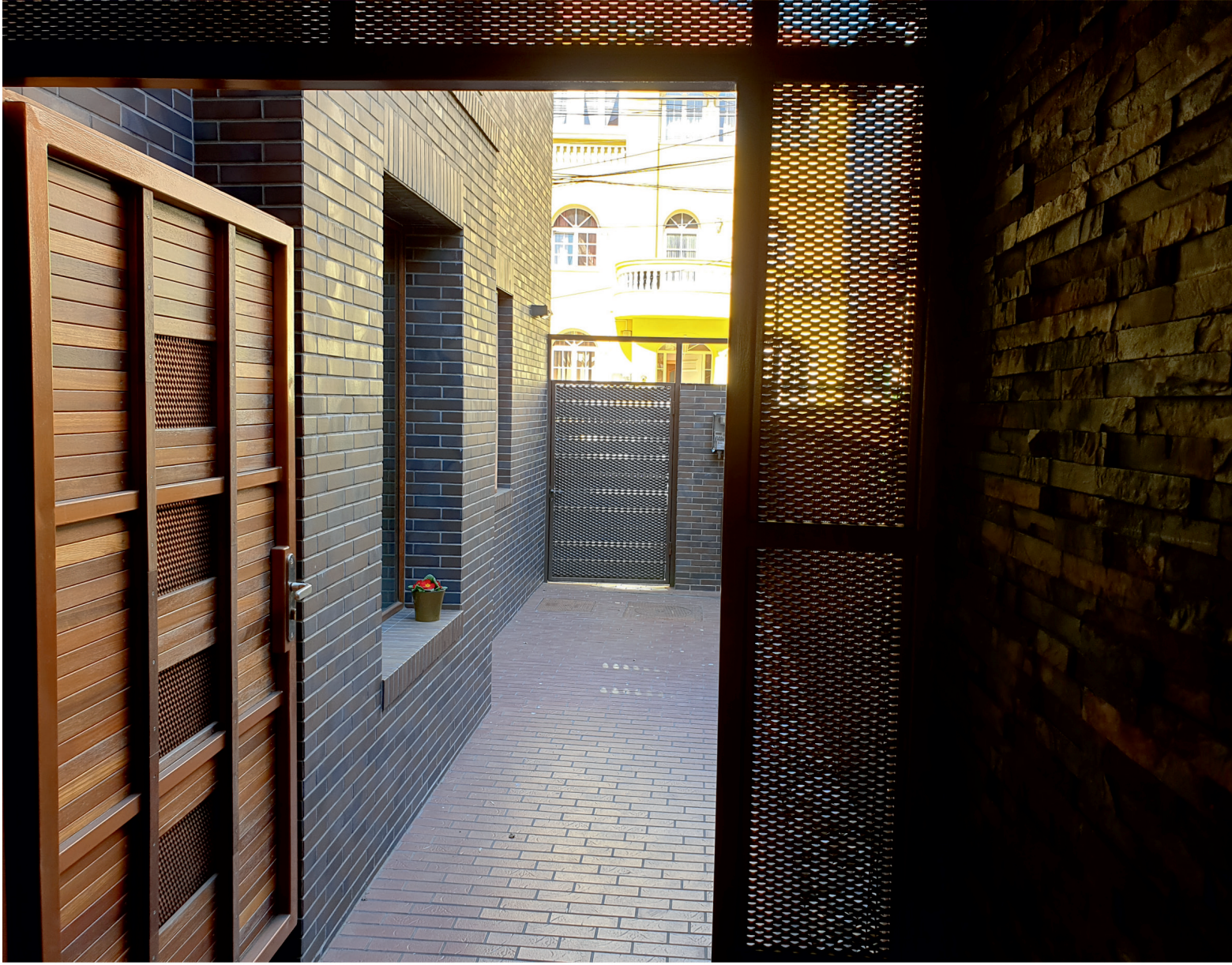

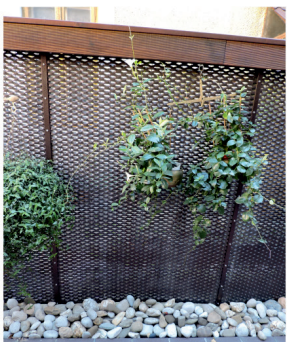

294

294

WEEKEND DE VARĂ PE LITORAL

2020 - Casă de vacanță la Dubova, județul Mehedinți

Autori: arhitect Marian Moiceanu

Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Structură: inginer Alexandru Robert Vlăduț

Execuție: S.C. RECON S.A. - Craiova

Foto: proprietarul

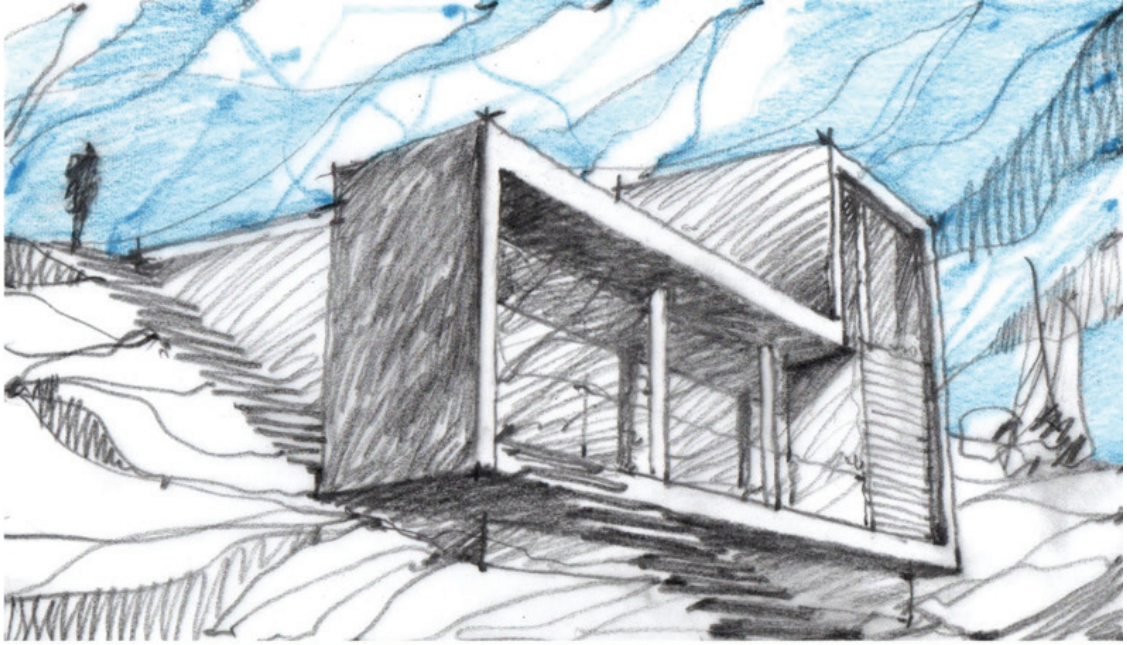
Casă de vacanță la Dubova, județul Mehedinți

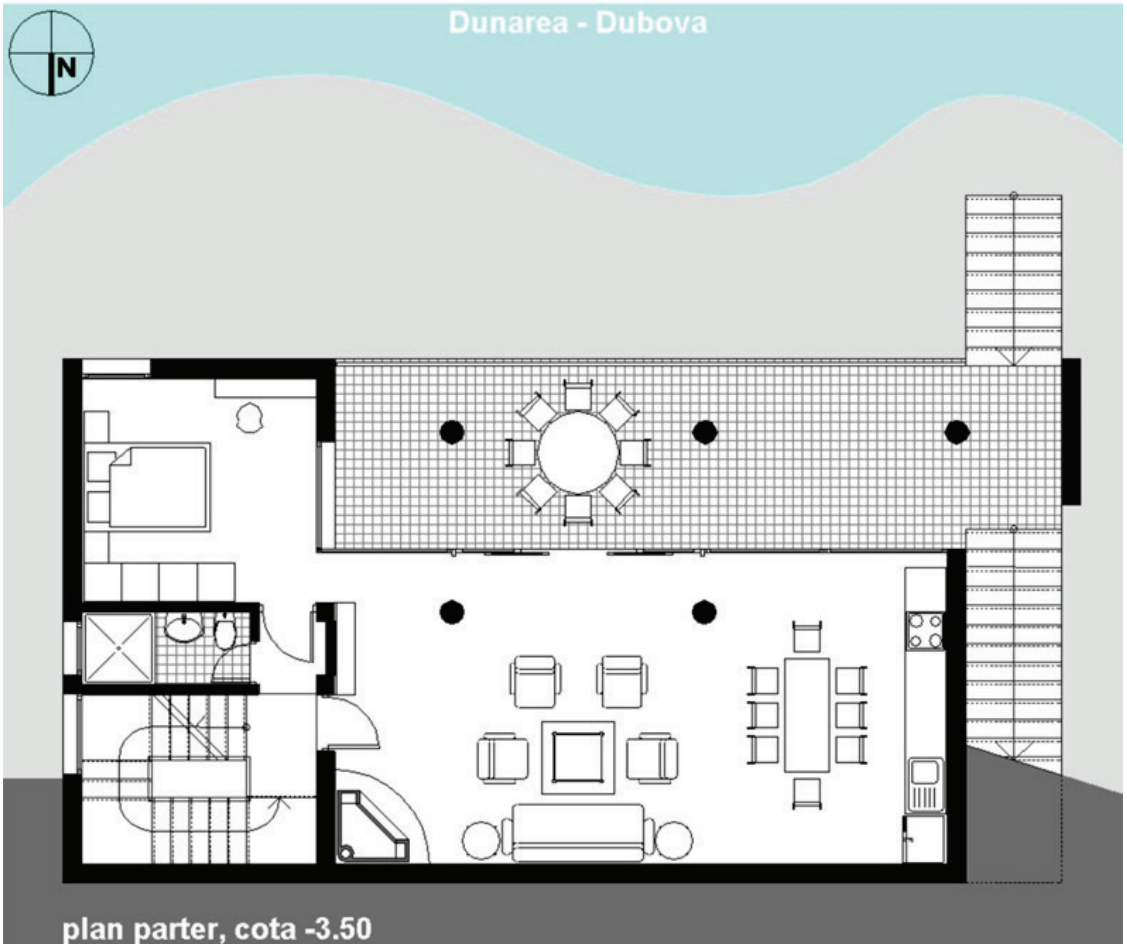
Locul ales de proprietar pentru a construi casa de vacanță se află în județul Mehedinți în zona numită Clisura Dunării, pe malul stâng cu deschidere la Golful Dubova, foarte aproape de Cazanele Mari și cunoscuta statuie a lui Decebal. Terenul este în pantă, coborând abrupt de la drumul de acces spre golf. Perspectiva descendentă, care se deschide de la nivelul drumului de acces spre golf este amplă și minunată. De aceea conceptul arhitectural a plecat de la ideea păstrării acestei imagini, fără a fi obturată de silueta noii case. Folosind panta, construcția se înfige în teren, astfel încât la nivelul drumului de acces de la Etaj se află doar o terasă descoperită și un mic corp de clădire care înglobează scara de acces la parterul și demisolul de dedesubt și un mic dormitor cu grup sanitar. Accesul la nivelurile inferioare, unde sunt organizate living-ul, bucătăria cu locul de luat masa, un dormitor cu grup sanitar la Parter și la dormitoarele, dressing-ul și grupurile sanitare de la Demisol, este asigurat prin scara interioară de la nivelul terasei etajului și prin scara exterioară într-o singură rampă care coboară de la nivelul terasei destinată parcării mașinilor până la terasa acoperită a living-ului și bucătăriei. Această scară continuă să coboare, făcând legătura și cu grădina în pantă aflată pe malul Golfului Dubova.

În acest fel rezolvarea pe verticală a funcțiunilor noii clădiri a folosit firesc declivitatea terenului, eliberând vederea de la nivelul accesului pe proprietate către golf. De asemenea, soluția aleasă oferă și o perspectivă interesantă privind dinspre Dunăre, a unei case săpate în panta abruptă a terenului.

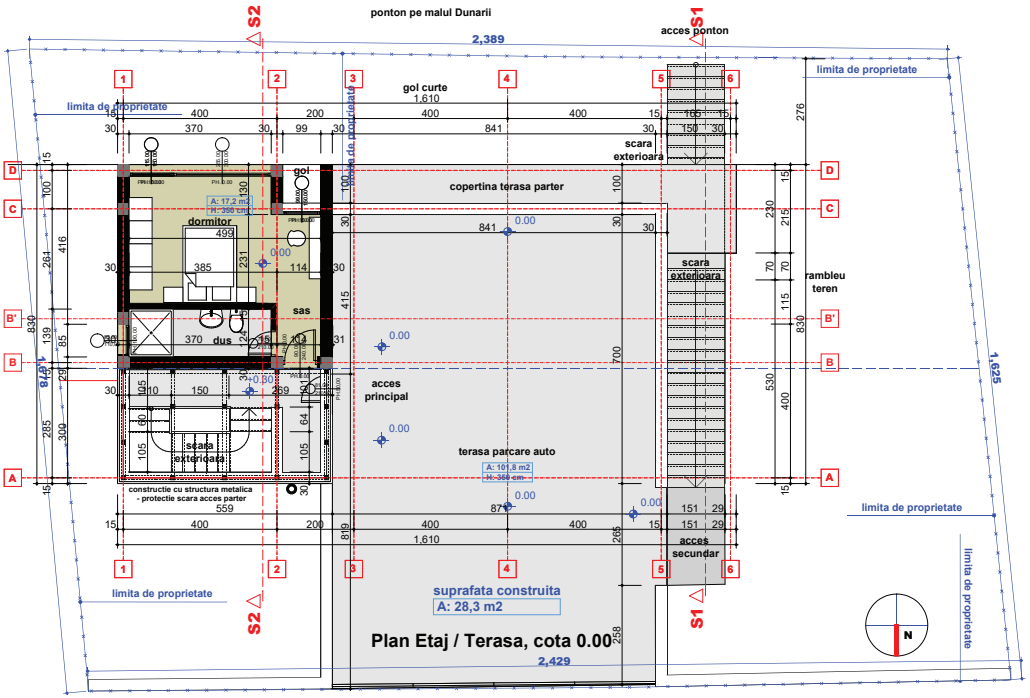

GOLFUL DUBOVA
acces ponton
secțiune transversală prin teren
N
scara
acces ponton
gol curte
copertina
Etaj 1
+3.50
suprafata teren proprietate
A: 393,7 m2
rambleu
teren
acces
principal
terasa peste Parter
+0.00
parcare auto 3 masini
+0.00
acces
secundar
+0.17
acces auto si pietonal incinta
D.N. 57
axul drumului
NR. CADASTRAL 59096
CANAL PLUVIAL
SCARA:
1:200
PLAN DE SITUATIE 1:200

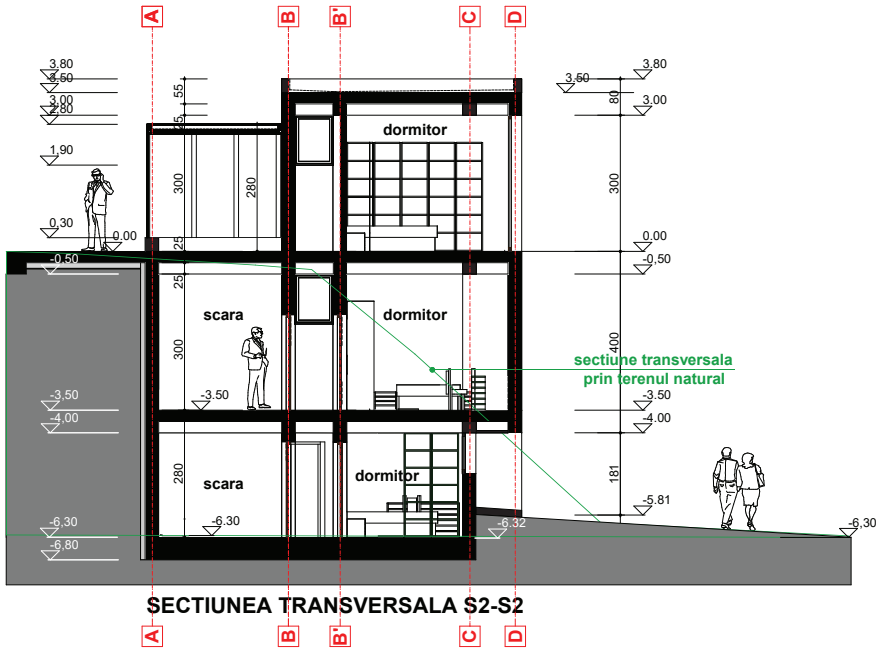

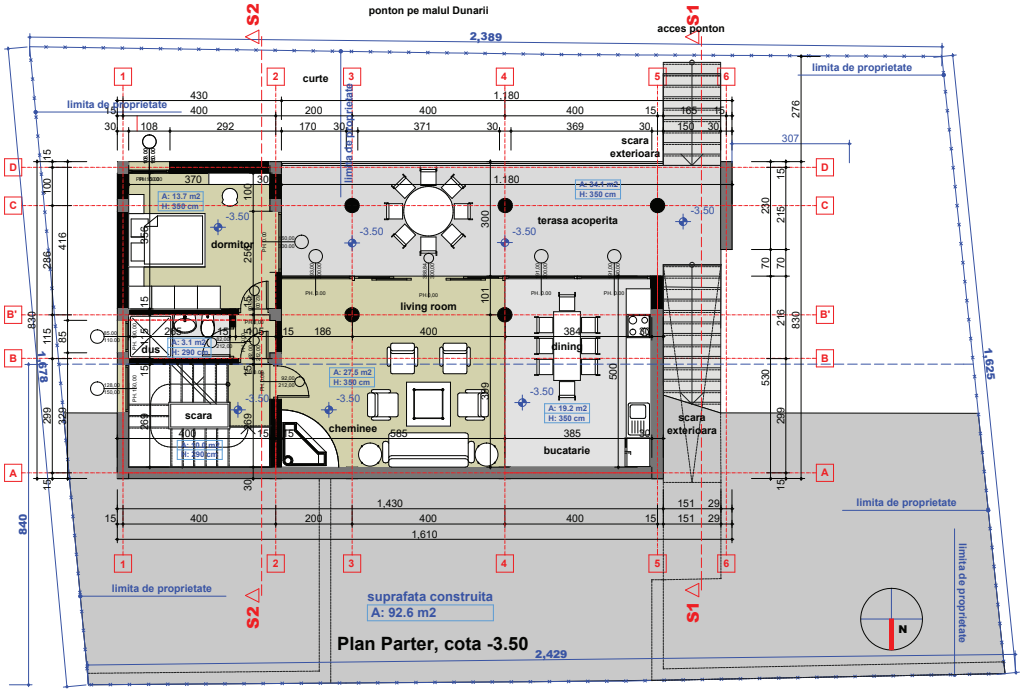

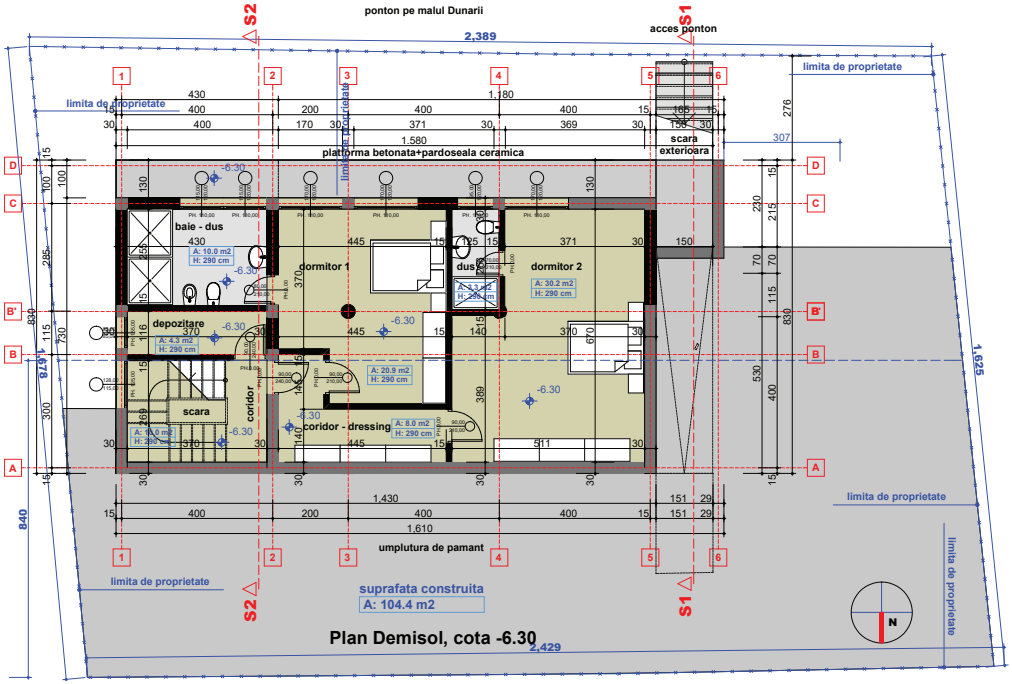
plan parter, cota -3.50

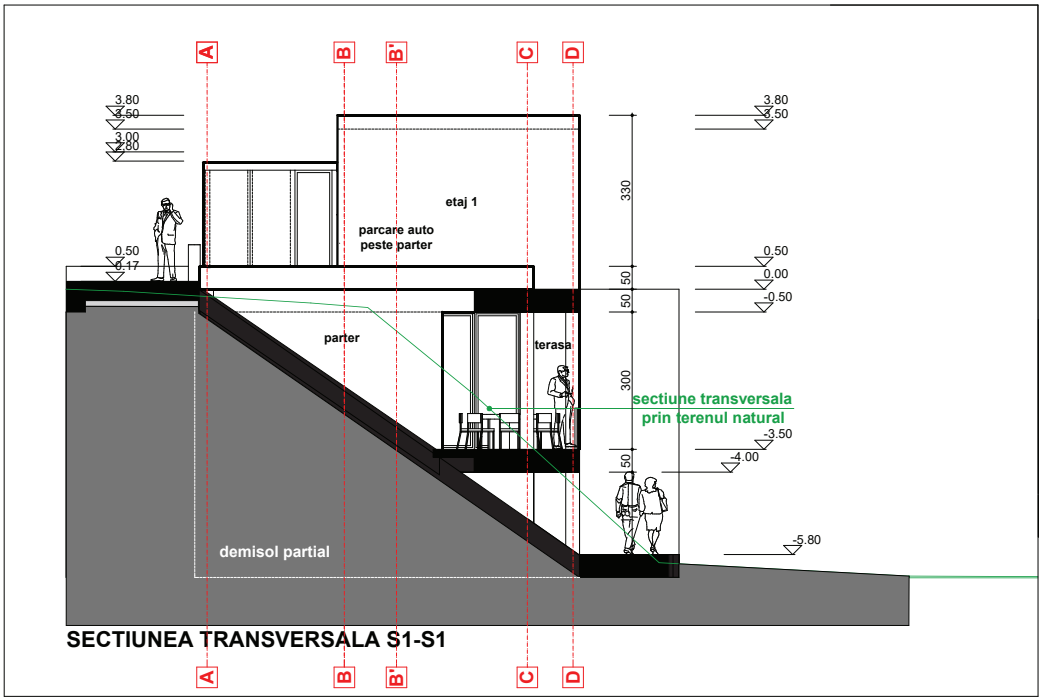

SECTIUNEA TRANSVERSALA S2-S2

ponton pe malul Dunarii
acces ponton
S2
S1
2,389
curte
limita de proprietate
scara exterioara
terasa acoperita
dormitor
living room
dining
dus
scara
cheminee
bucatarie
scara exterioara
suprafata construita
A: 92.6 m2
Plan Parter, cota -3.50
2,429
1,625
840
N

ponton pe malul Dunarii
acces ponton
S2
S1
2,389
platforma betonata+pardoseala ceramica
scara exterioara
baie - dus
cormitor 1
dus
dormitor 2
depozitare
scara
coridor
coridor - dressing
umplutura de pamant
limita de proprietate
suprafata construita
A: 104.4 m2
Plan Demisol, cota -6.30
2,429
1,625
840
N

SECTIUNEA TRANSVERSALA S1-S1

2020 – O casă de om, extindere, consolidare, remodelare și supraetajare locuință individuală - monument categoria B, pe strada Serg. Constantin Șomoiog nr. 8, București. *Wienerberger Distinction* la a XVIII-a ediție a Anualei O.A.R. București 2020, cu tema – 2,00 Never Waste a Good Crisis - Secțiunea Individual House Architecture.

Autori: arhitect Marian Moiceanu

Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Colaboratori:

Studiu istoric: arhitect Horia Moldovan, arh. ing. Aurora Târșoagă, expert atestat M.C.C. arh. Ruxandra Nemțeanu

Structură: inginer Cristian Rușanu, expert – inginer Liviu Crainic

Execuție: S.C. RECON S.A. – Craiova

Foto: arhitect Andrei Mărgulescu

O casă de om

Imobilul prezentat se află în București, în proximitatea Lacului Floreasca și a bisericii Sfânta Sofia. Lotul de teren are o suprafața de 300 mp, pe acesta aflându-se o construcție veche - locuință, având un regim de înălțime de S parțial+P+Pod. Aceasta este clasată ca monument istoric grupa B - importanță locală, cu valoare culturală relevantă. În timp acesteia i-au fost adăugate succesiv alte două corpuri de clădire-anexe, în zona din spate, până la limita de proprietate a lotului. Acestea au rezolvat diverse necesități funcționale ale vechilor proprietari, dar au parazitat vechiul monument, fiind fără valoare arhitecturală.

Noii proprietarii au dorit o locuință în oraș, prin consolidarea, restaurarea și reconsiderarea casei vechi, dar și extinderea acesteia cu un corp nou. Au vrut să realizeze o locuință simplă, funcțională, confortabilă și primitoare.

Pentru fundamentarea conceptului și a soluției de arhitectură a fost necesară cercetarea evoluției parcelei. Ca urmare a fost realizat un Studiul Istoric care a analizat valoarea istorică-arhitecturală-urbanistică a imobilului. Astfel au fost determinate: zonele de protecție și permisivitățile în viitoarea intervenție. Proiectul autorizat a respectat întocmai concluziile studiului istoric. Astfel, vechea casă, consolidată și restaurată a fost extinsă cu un corp nou-modern, amplasat în zona din spate a lotului, legate la nivelul parterului printr-o scară nouă, în dreptul scării secundare a vechilor anexe.

Dar pe lângă preocupările și determinările specifice unui astfel de proiect, considerăm că principala încercare a fost, pe lângă o rezolvare funcțională absolut necesară, găsirea unei soluții favorabile de integrare între casa veche și cea nouă.

Astfel, credem că relația între vechi și nou a fost rezolvată armonios prin câteva soluții funcționale și expresive, astfel:

La parter - păstrarea poziției scării secundare a vechilor anexe și realizarea unei noi scări, o legătură funcțională și simbolică între casa monument istoric și construcția nouă - modernă;

Perceperea acestei legături din interior și din exterior, prin transparența totală a parterului și etajului construcției noi. Astfel, prin proiectul propus, peretele vechii case, în care s-au păstrat golul ferestrei, al ușii și poziția scării secundare, traversează spațiul extinderii noi, realizându-se o scenografie interesantă.

La parter și etaj - conceperea fațadei casei noi, prin realizarea unei zone transparente - vitrate verticale continue, între parter și etaj, astfel încât continuitatea și vizibilitatea peretelui casei vechi să fie asigurate. Ziua și noaptea, din interiorul parterului și etajului construcției noi, se pot percepe secvențe interesante ale vechiului monument istoric.

Rezultatul final este cel prezentat în fotografii.

M-am bucurat când un bun prieten arhitect, pășind în acest nou spațiu, mi-a spus ceva simplu - iată *o casă de om*. Pentru mine fost o primă dovadă că am reușit, realizând ce ne-am propus de la bun început, o locuință funcțională, confortabilă și primitoare.

A fost o provocare în care ambiția exagerată și vanitatea au fost lăsate la o parte.

sergent constantin somoiog no.8

Strada Sergenti Matei Dumitru
Calea Floreasca
Strada Serg. Maj. Teodor Buzoiu
Strada Serg. Constantin Șomolog
Strada Radu Captariu
Strada Giuseppe Verdi
Strada Sergheri Vasilievici Rahmaninov
Strada Postelnicul Stroe

PLAN DE SITUATIE 1:500 - PROPUS - Imobil Strada Constantin Somoiog nr.8

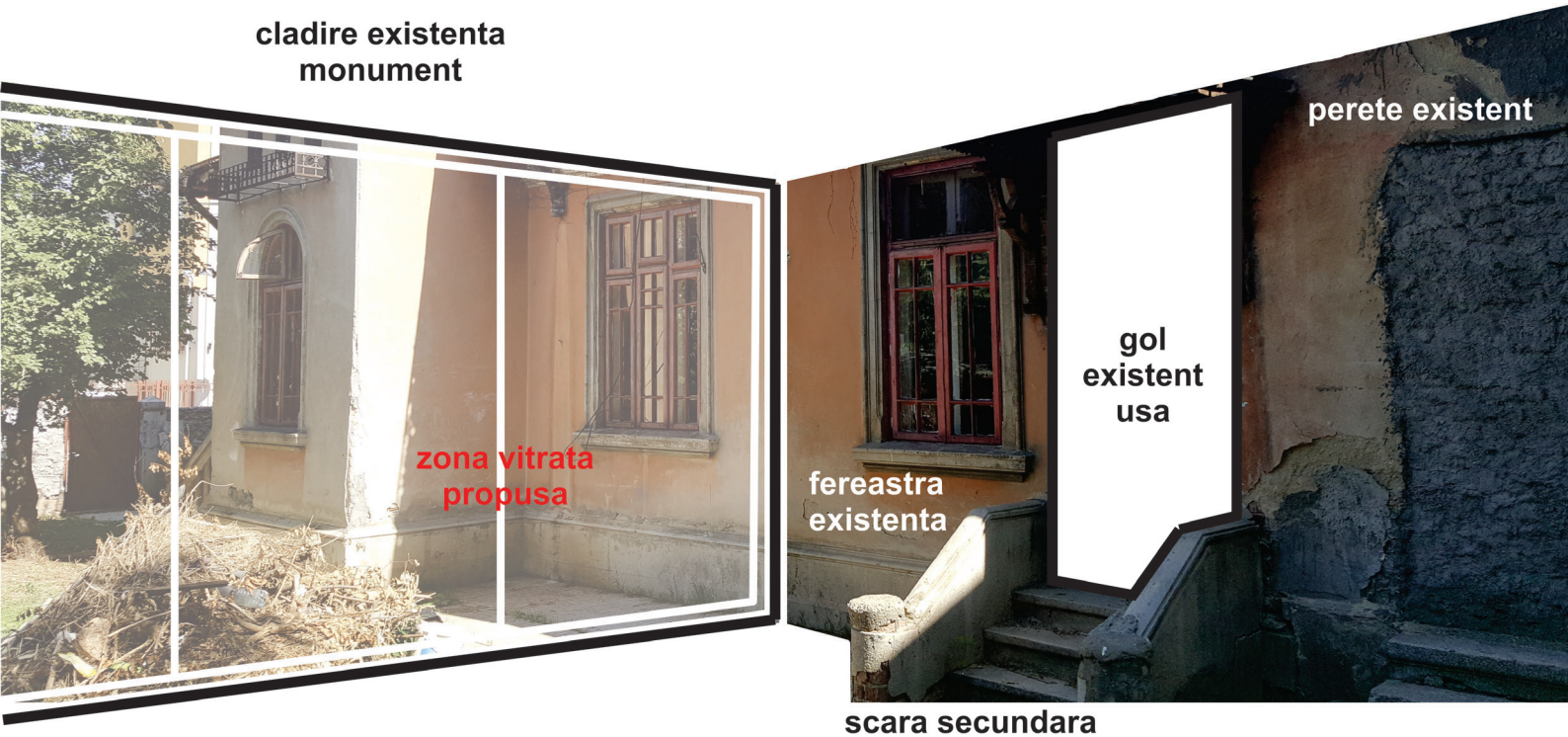

cladire existenta
monument
zona vitrata
propusa
spatiu extindere constructie nou
dining room
perete existent
gol
existent
usa
fereastra
existenta
scara secundara
existenta pastrata

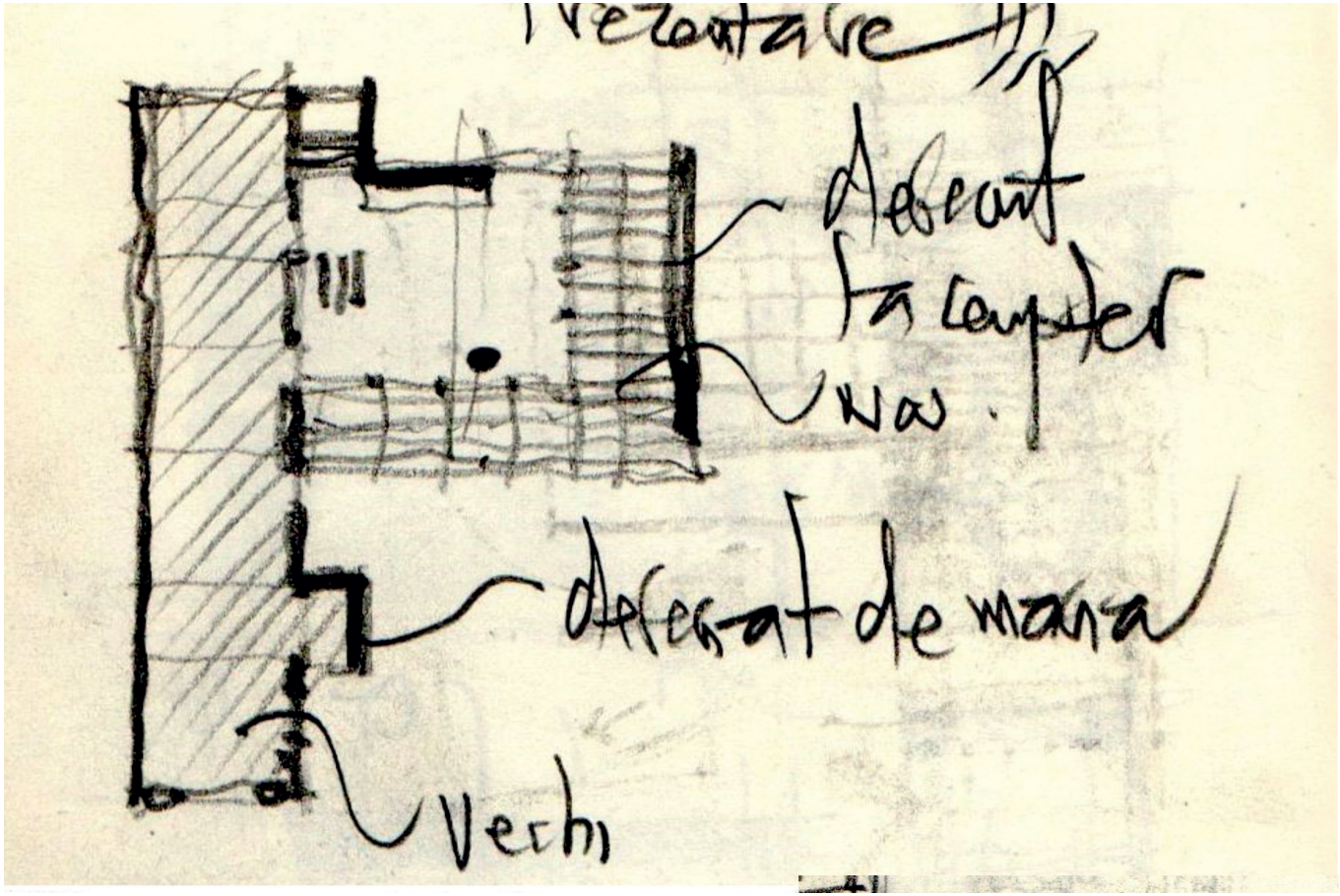

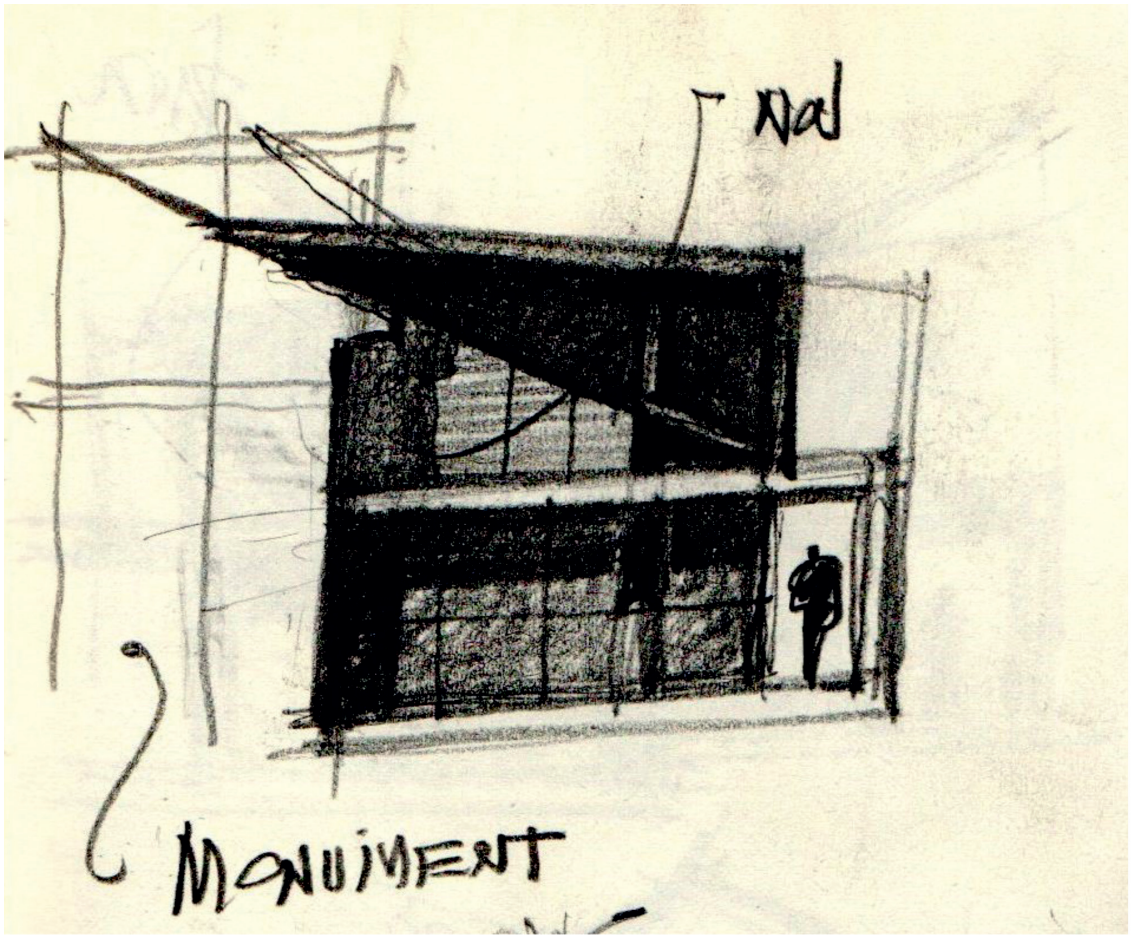

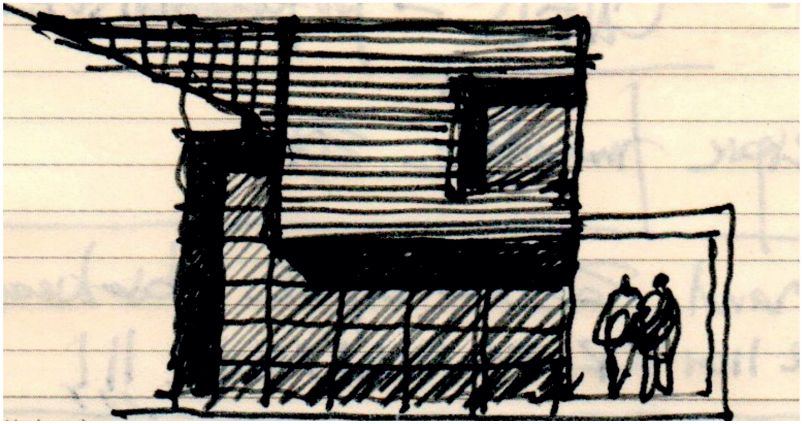

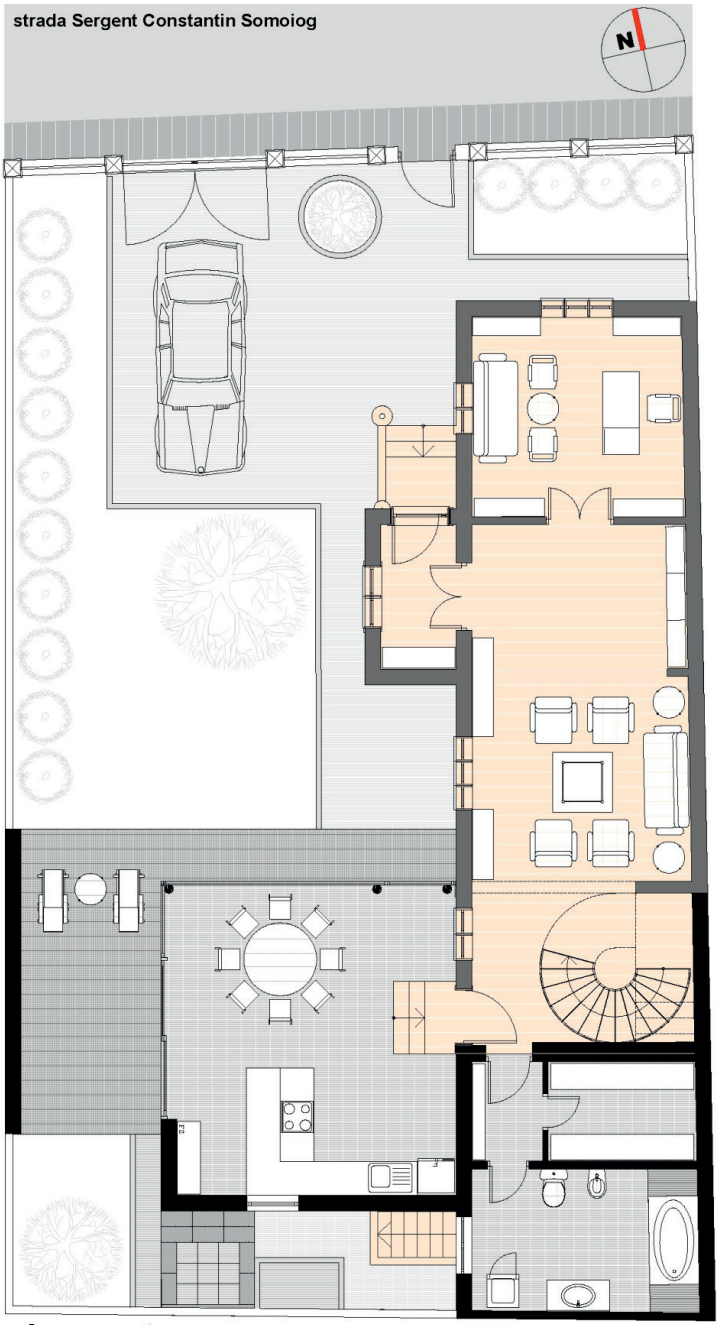

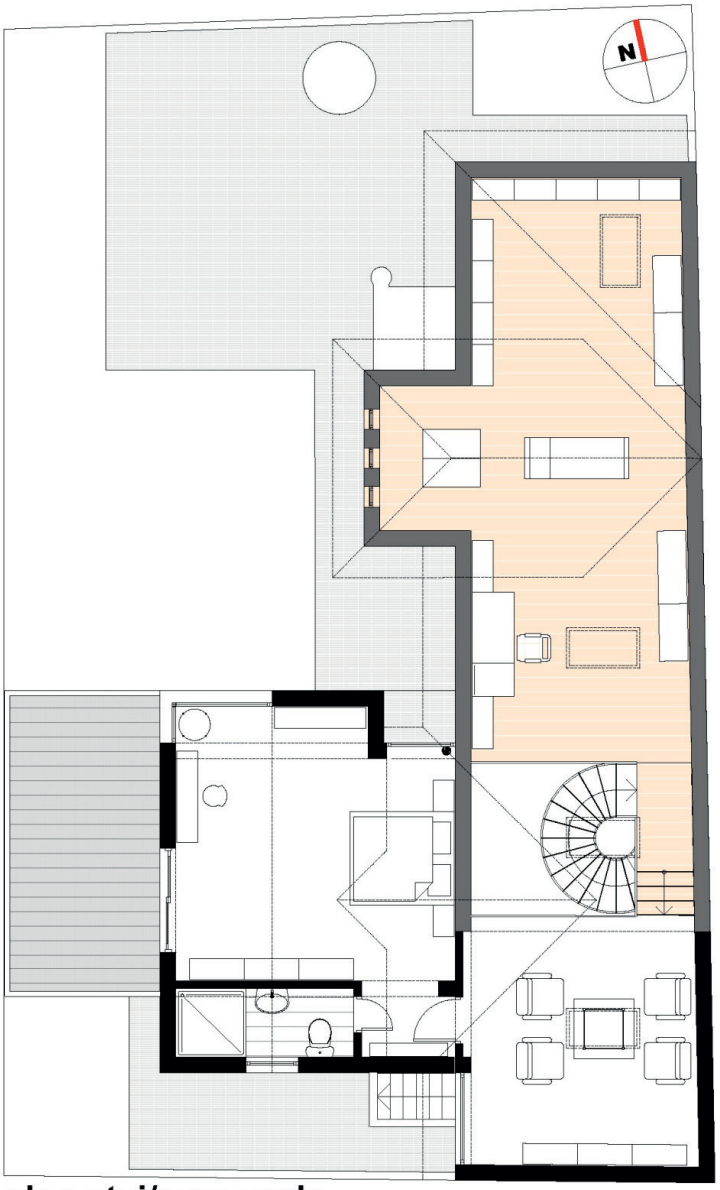

Prezentare
decât
la computer
nou.
decorat de mama
Vechi

MONUMENT

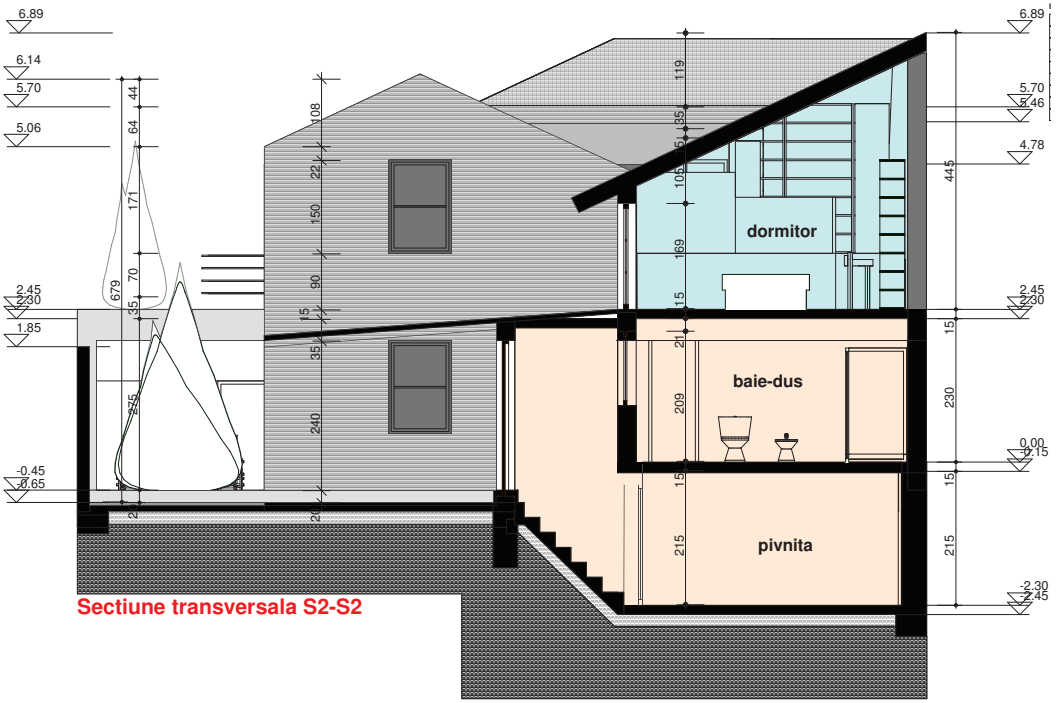

plan parter

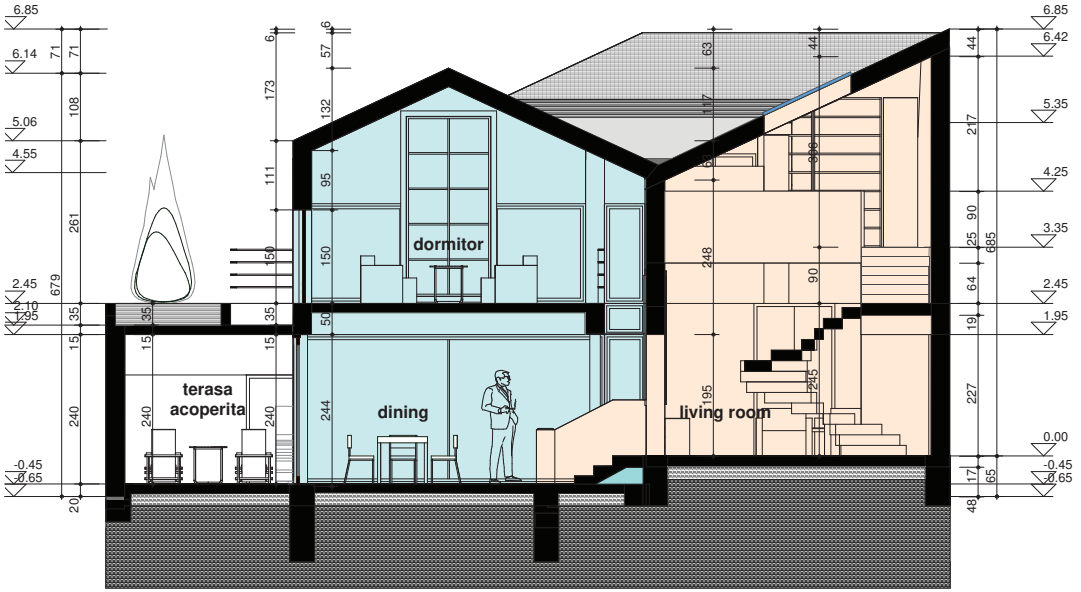

plan etaj/mansarda

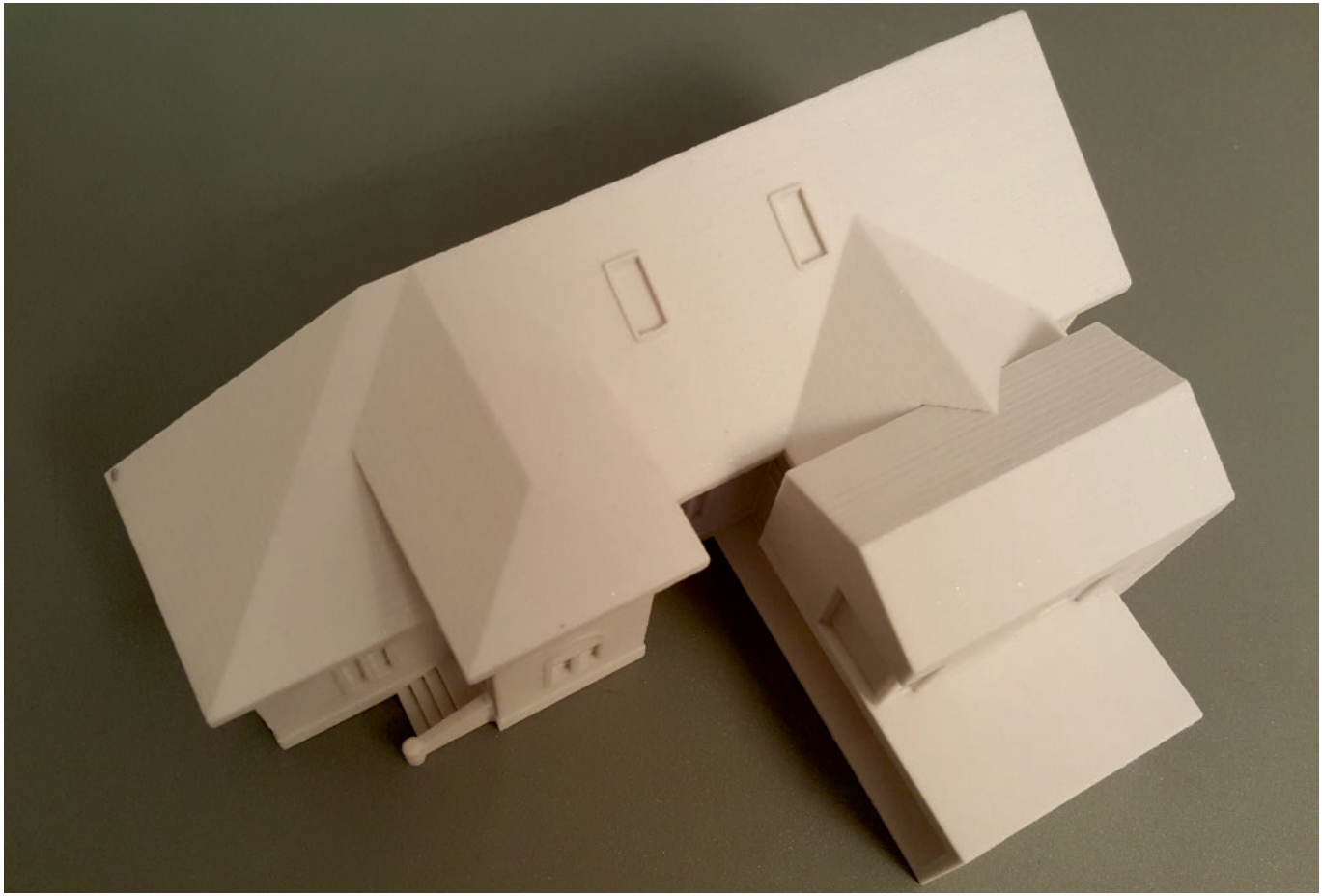

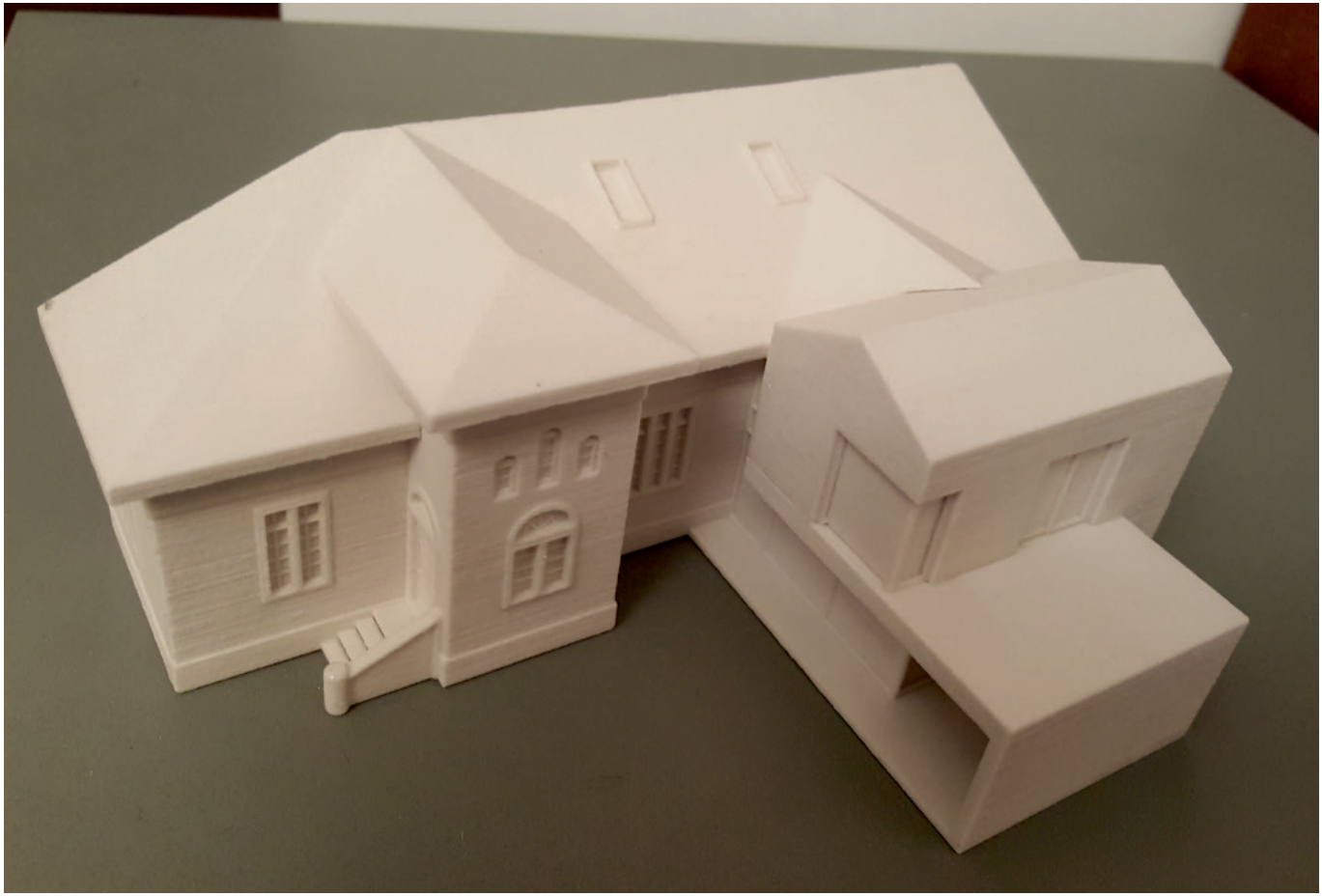

Sectiune transversala S2-S2

Sectiune transversala S1-S1

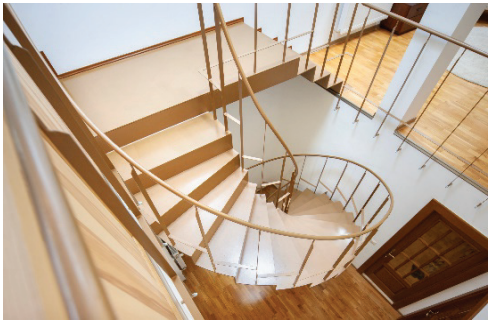

HOUSES

RECEIVED
OUTDOOR

RECEIVED

2023 - Casa celor două balcoane, consolidare, remodelare și supraetajare, S+P+1E, în strada Popa Savu nr. 72, București. Nominalizare și Premiul Special al Uniunii Arhitecților din România la Anuala de Arhitectură O.A.R. București 2023, Secțiunea Arhitectură Construită - Locuințe individuale.

Autori: arhitect Marian Moiceanu

Birou de proiectare: M&M Concept 2003 s.r.l.

Structură: inginer Cristian Rușanu

Execuție: K.T.S. CONSTRUCT s.r.l.

Foto: arhitect Andrei Mărgulescu

Casa celor Două Balcoane

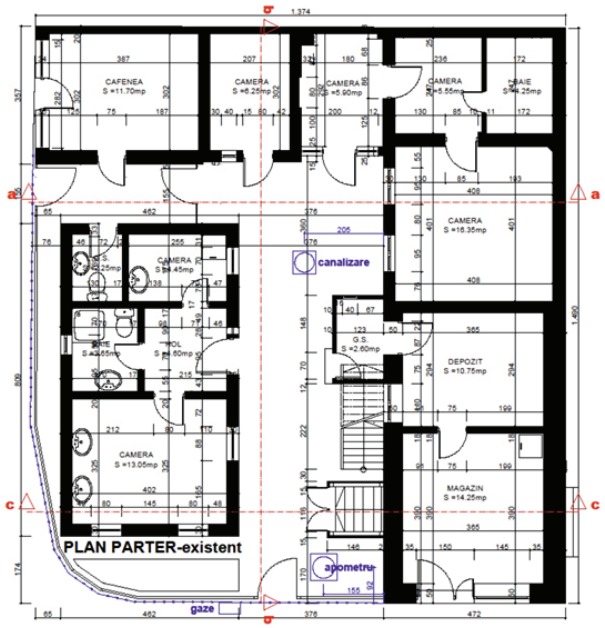
Povestea începe cu o casă construită între cele două războaie, pe un teren de 204 mp aflat într-o parte importantă a Bucureștilor, în zona Aviatorilor. O casă modestă, parter și etaj, fără a avea ceva cu totul deosebit. Poate doar un bătrân balcon de mici dimensiuni, dar cochet și generos deschis către stradă și trecători, având un parapet transparent meșterit din elemente nituite din fier forjat, specific acelor timpuri. Mai târziu, terenul a fost invadat de alte trei căsuțe parter, fără valoare, care au sufocat casa originară. Parcă doar balconul reușea să mai respire încă, strigându-și nemulțumirea spre trecătorii din stradă.

Când am început să gândesc proiectul de recuperare, reabilitare și transformare, acest detaliu mi-a atras atenția. Am gândit ca noua propunere de arhitectură să protejeze bătrânul balcon, lăsându-l să-și continue povestea întâmplărilor prin care a trecut. Așa că, am păstrat conturul caselor, am compartimentat în funcție de noile nevoi și pentru că s-a dorit, am mai gândit un tânăr balcon într-o altă parte a casei. Mai amplu și îmbrăcat într-o formă modernă, actuală. Acesta din urmă se închide, poate neobișnuit, către stradă, pentru trecătorii curioși și casele de vis-a-vis, deschizându-se firesc către parcul din apropiere și respectuos către bătrânul balcon.

Rezultatul final este cel din imagini. Știu că mulți se întreabă de ce am păstrat bătrânul balcon, sau de ce nu l-am îmbrăcat și pe acesta într-o haină nouă care să continue stilul noii case. Adevărul este că, dialogul vizual, discret și sensibil, purtat între bătrânul balcon și tânărul confrate mi s-a părut esențial și binevenit în acest efort de integrare.

Bătrânul și Tânărul, împreună.

CAFENEA
S =11.70mp
CAMERA
S =6.25mp
CAMERA
S =5.90mp
CAMERA
S =5.55mp
HOL
S =2.60mp
CAMERA
S =16.35mp
canalizare
G.S.
S =2.60mp
DEPOZIT
S =10.75mp
CAMERA
S =13.05mp
MAGAZIN
S =14.25mp
apometru
gaze
PLAN PARTER-existent

GENERALI
Casatorie Etapizata
Sara Inedit Multimedia
Neam Beauty
Rouge Nail Bar
BCB Coffee Lab

REGINA MARIA

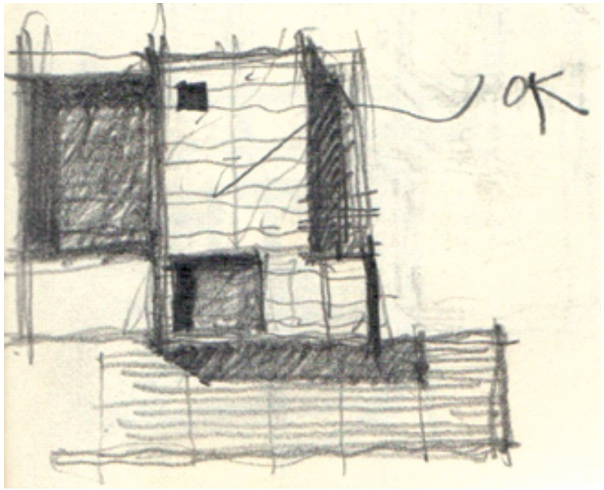

NA MARIA
uçak

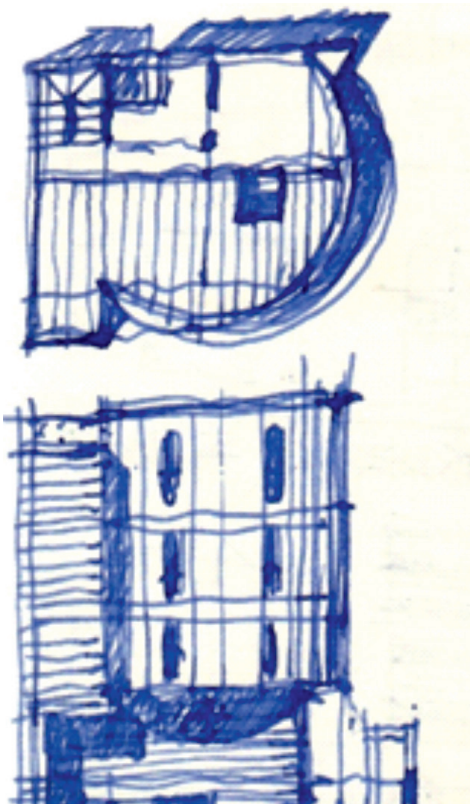

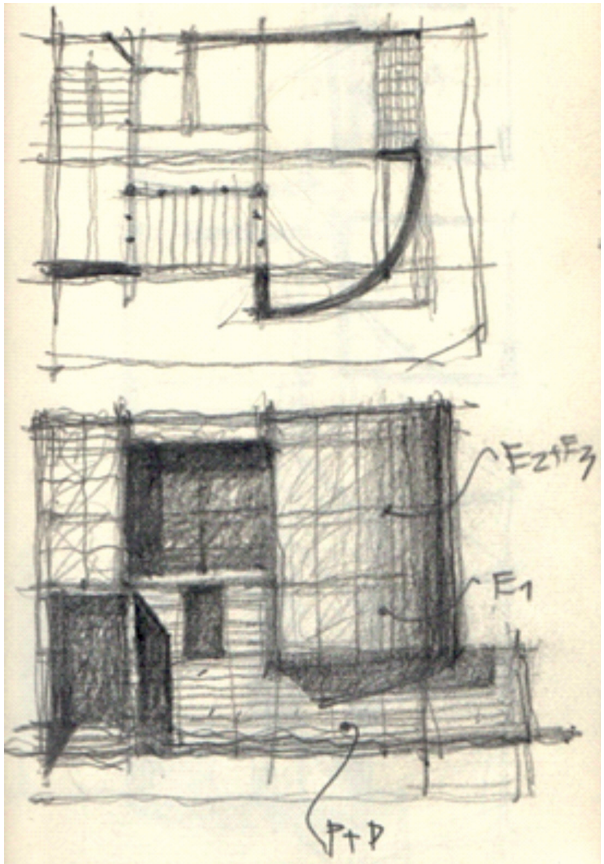

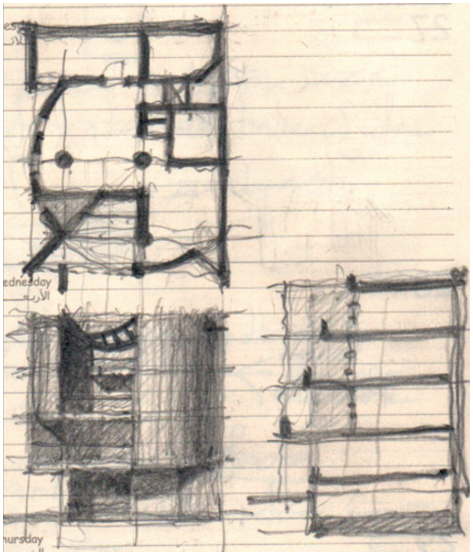

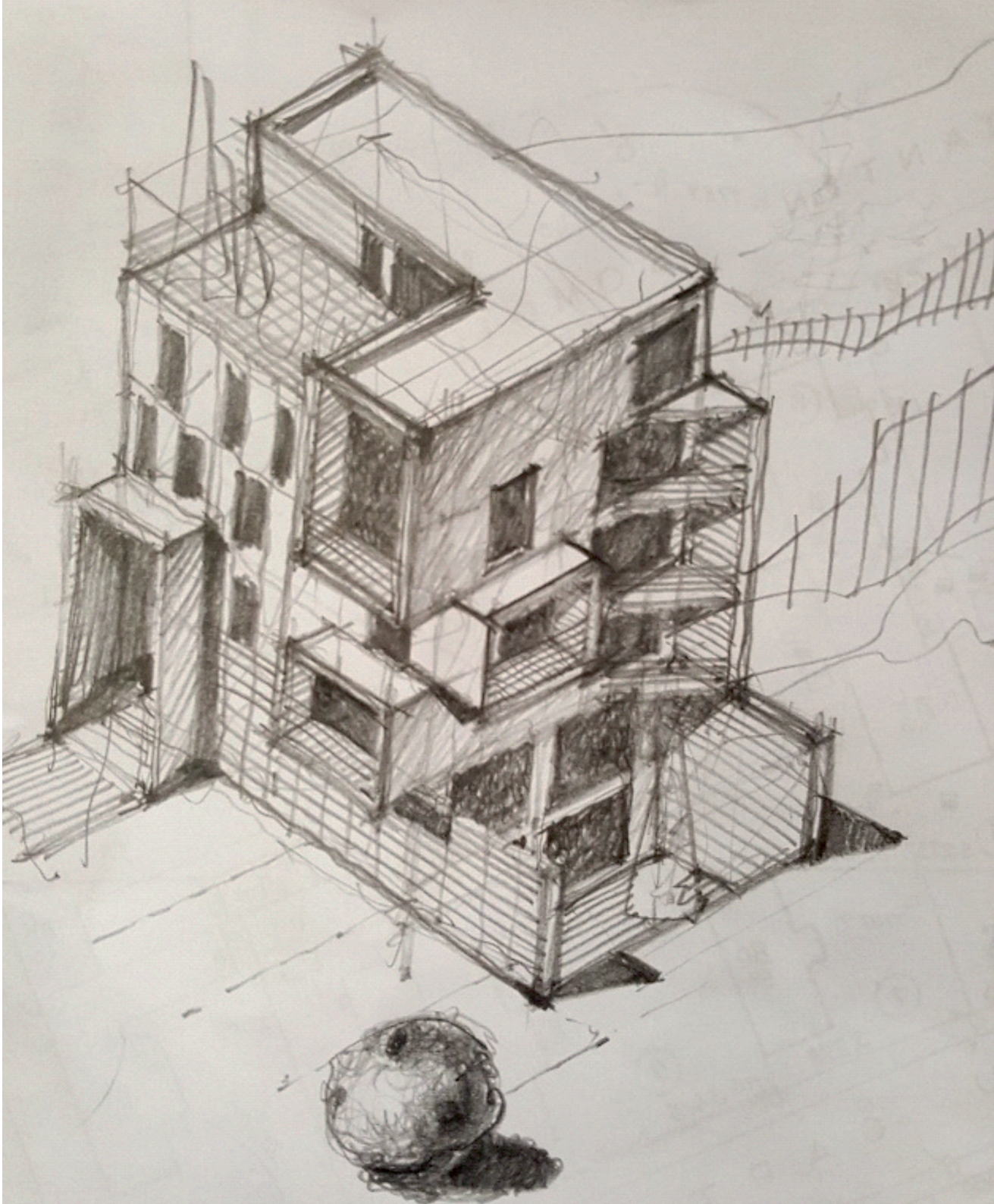

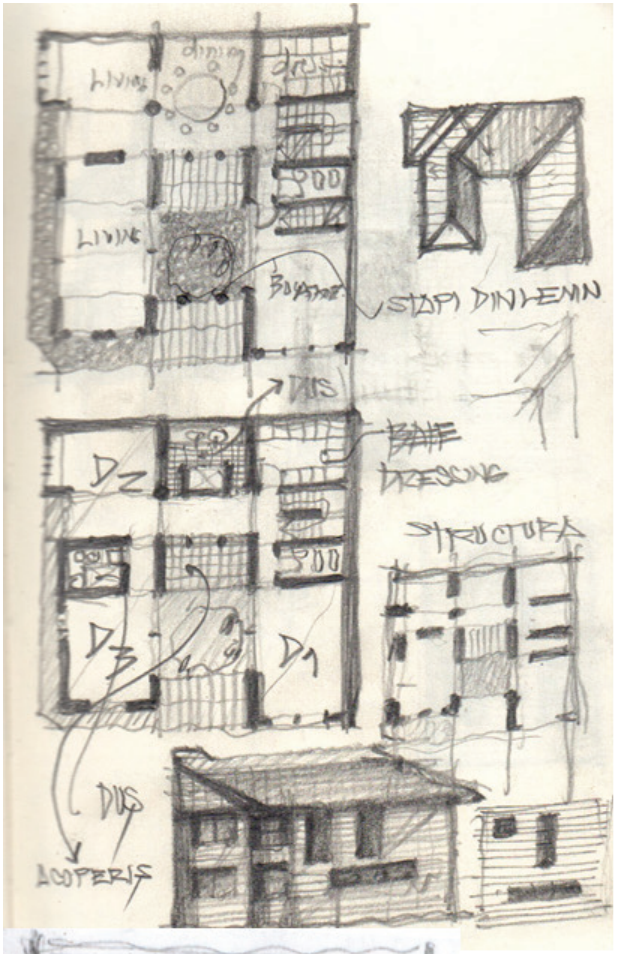

OK

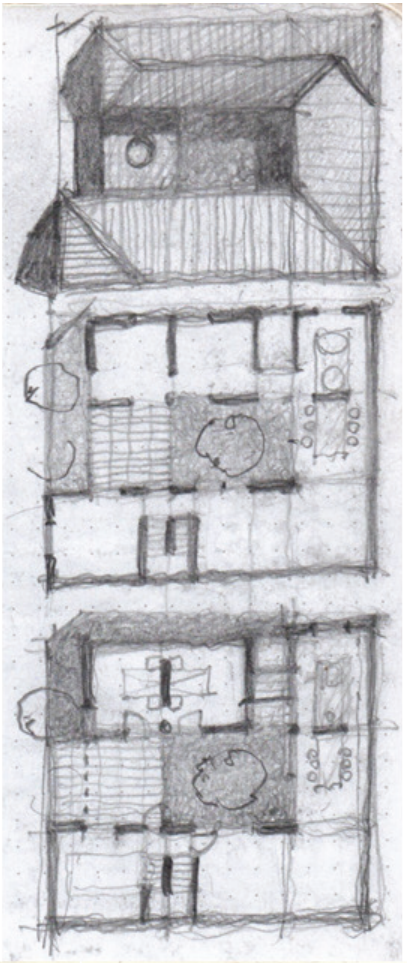

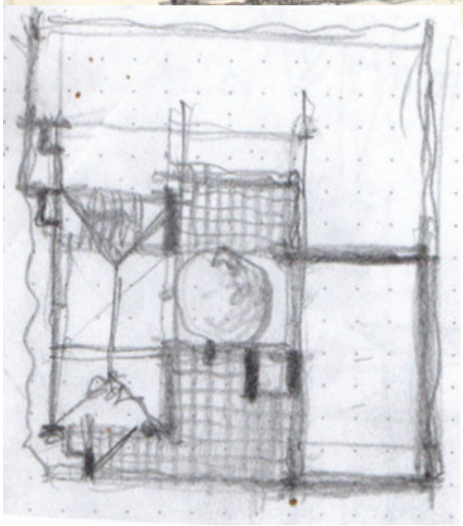

E2+F2
E1
P+P

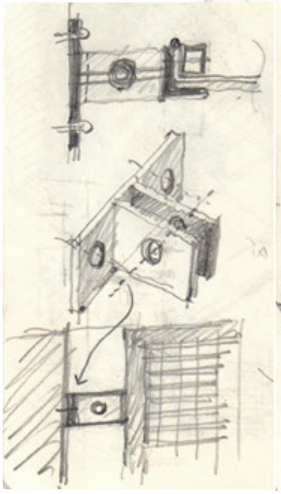

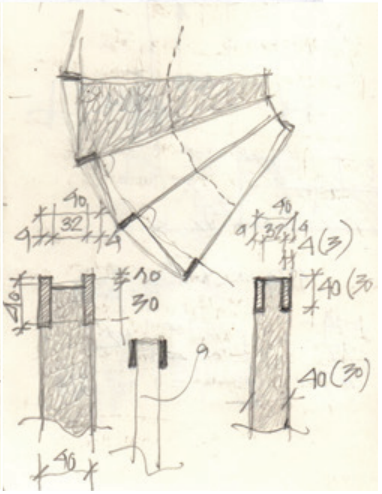

STAPI DINLEMIN
DRESSING
STRUCTURE
DUS
ACOPERIS

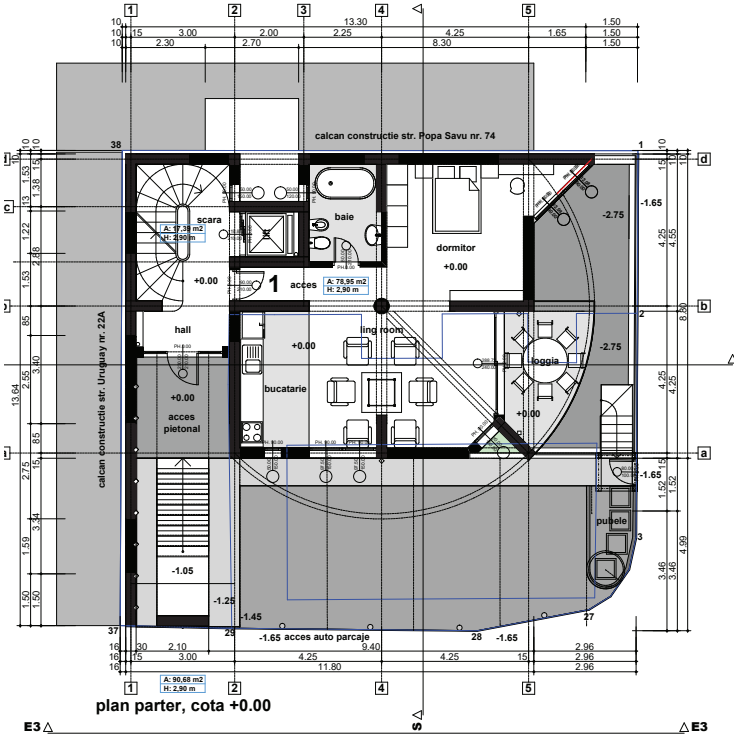

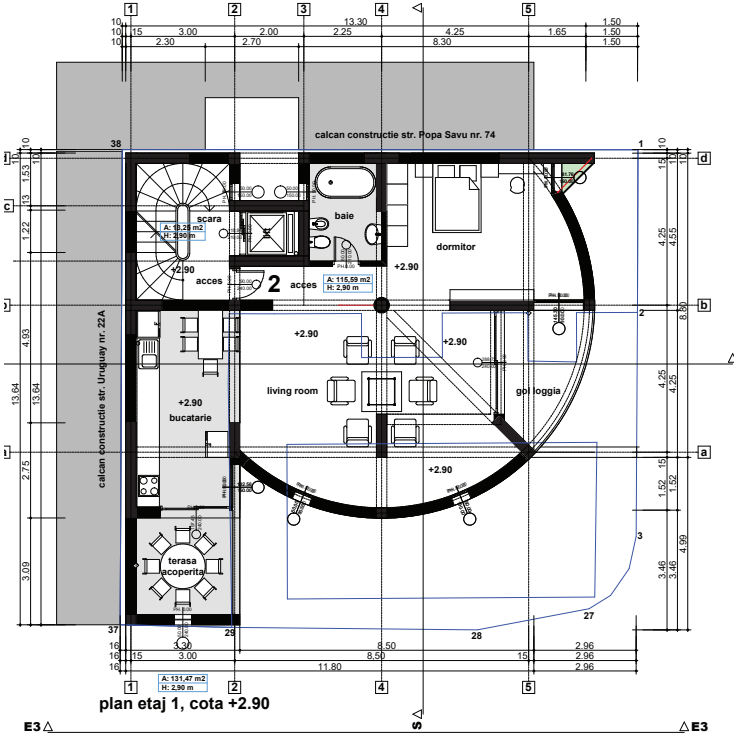

plan parter, cota +0.00

plan etaj 1, cota +2.90

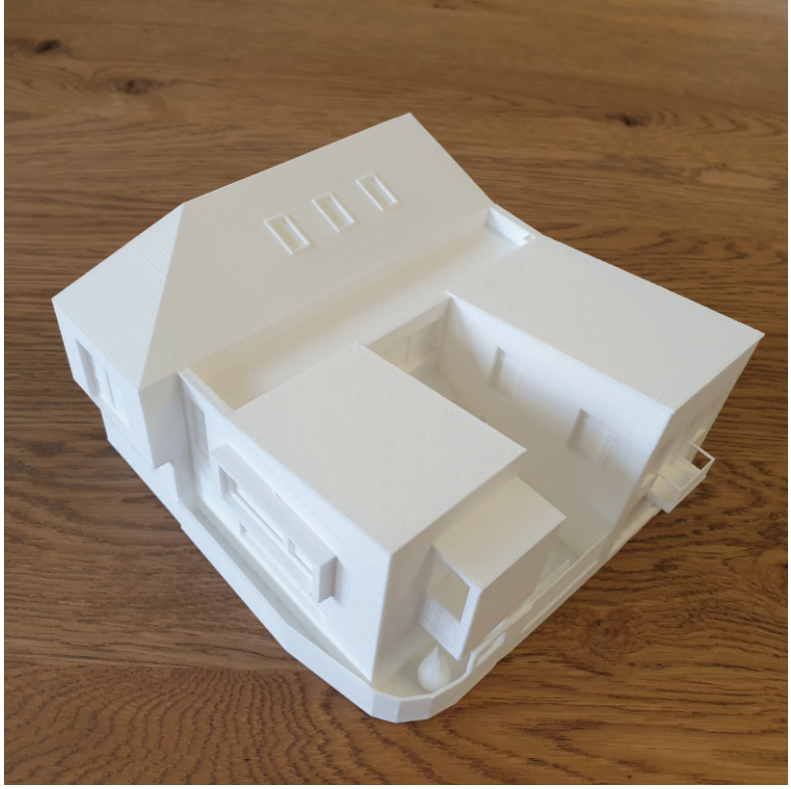

50

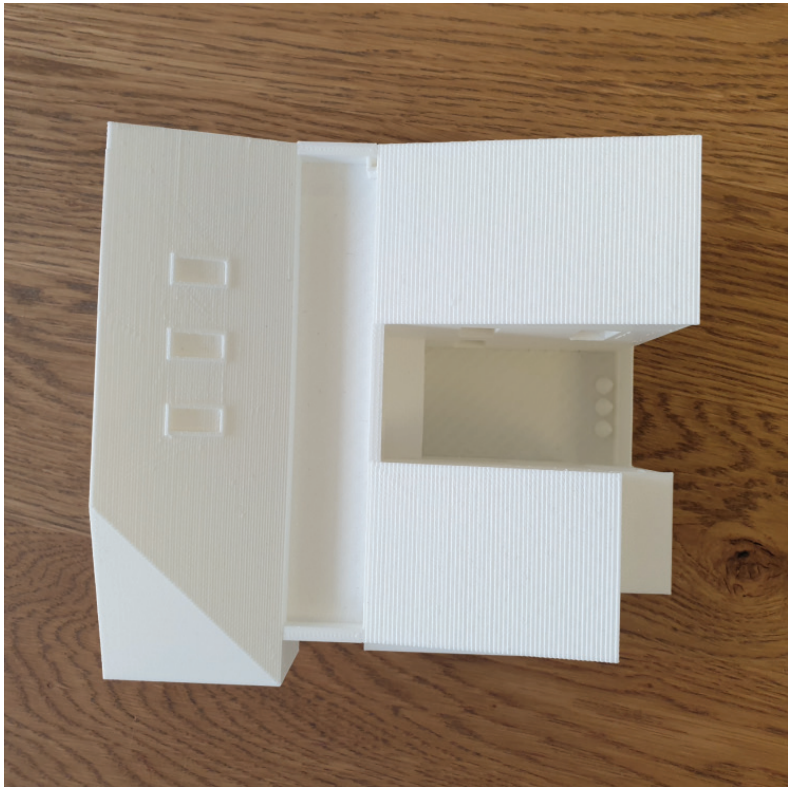

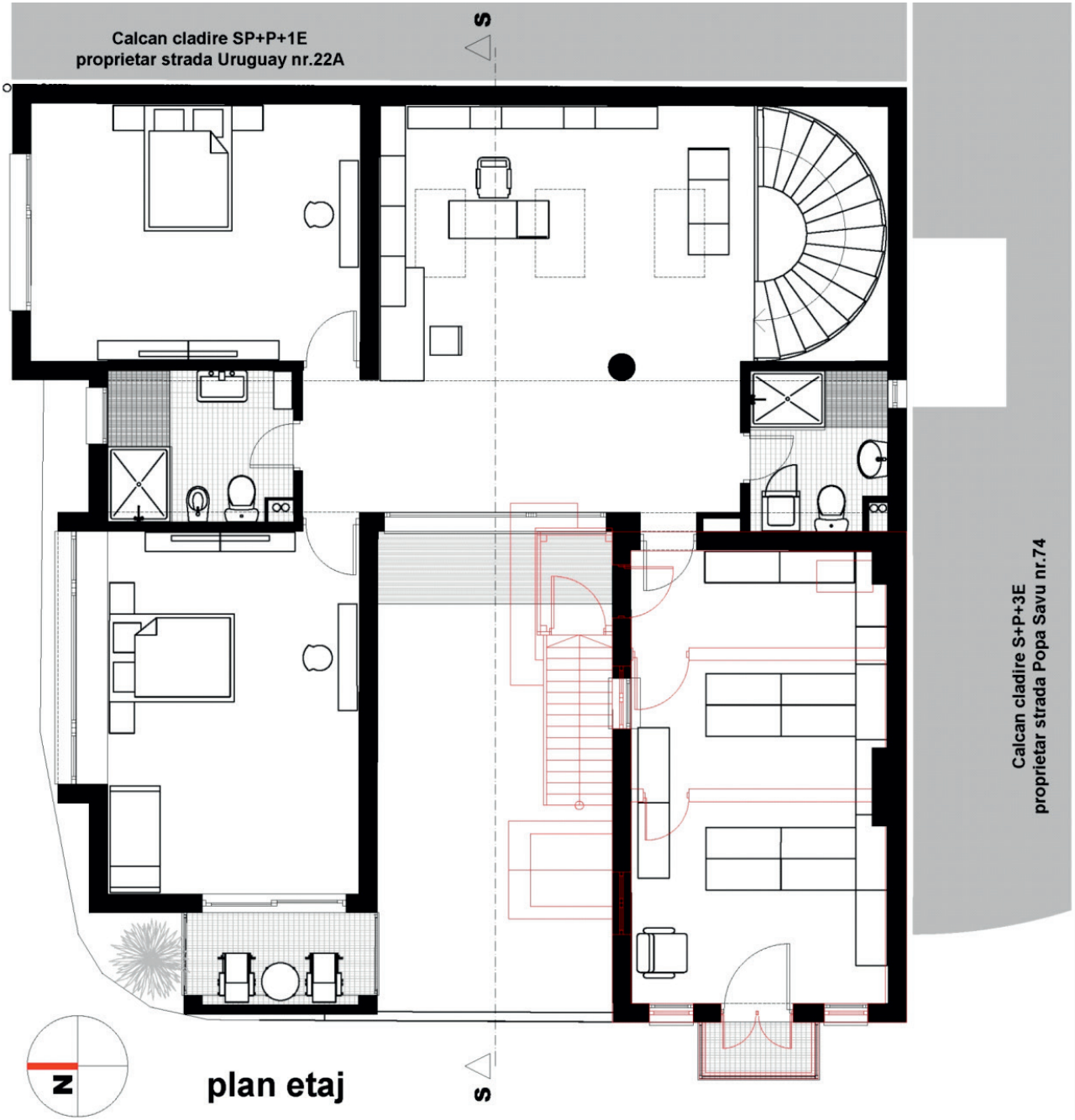

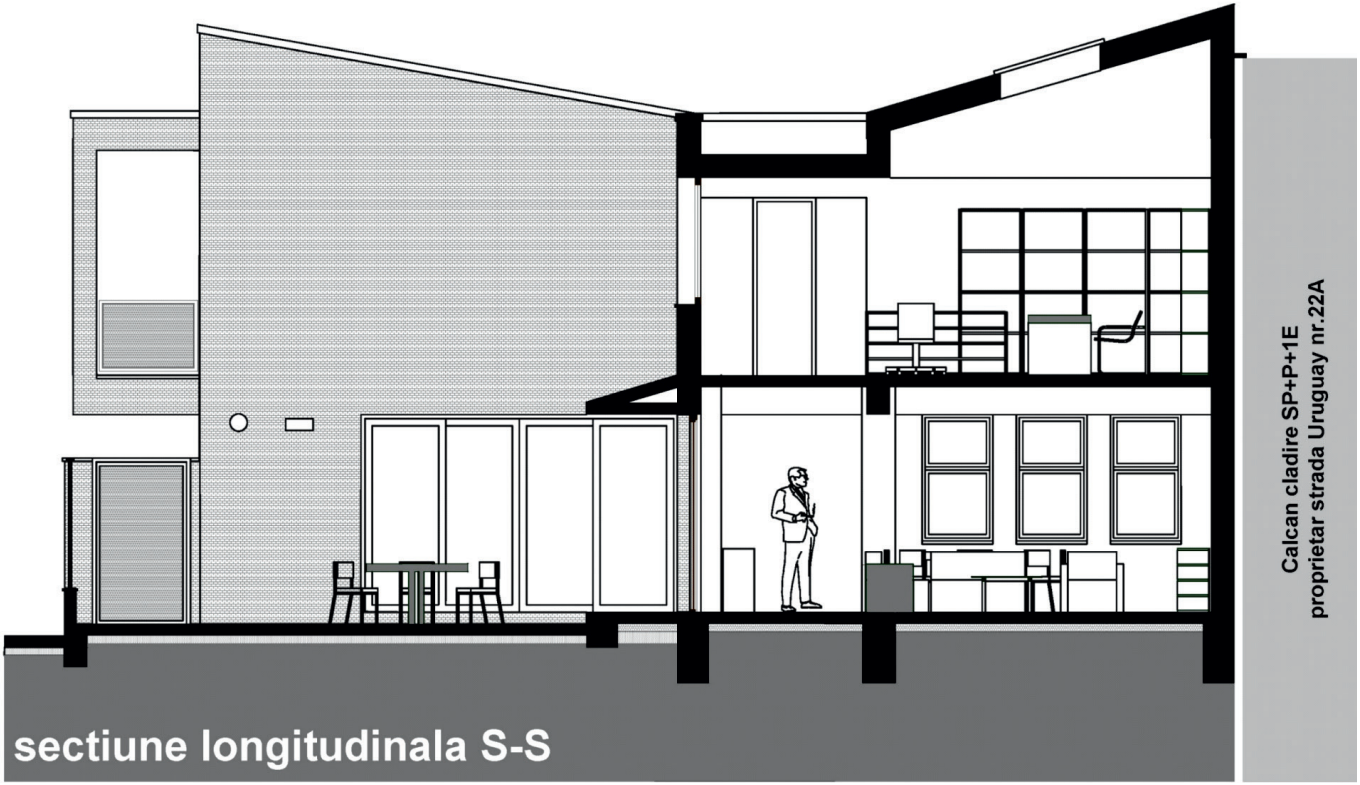

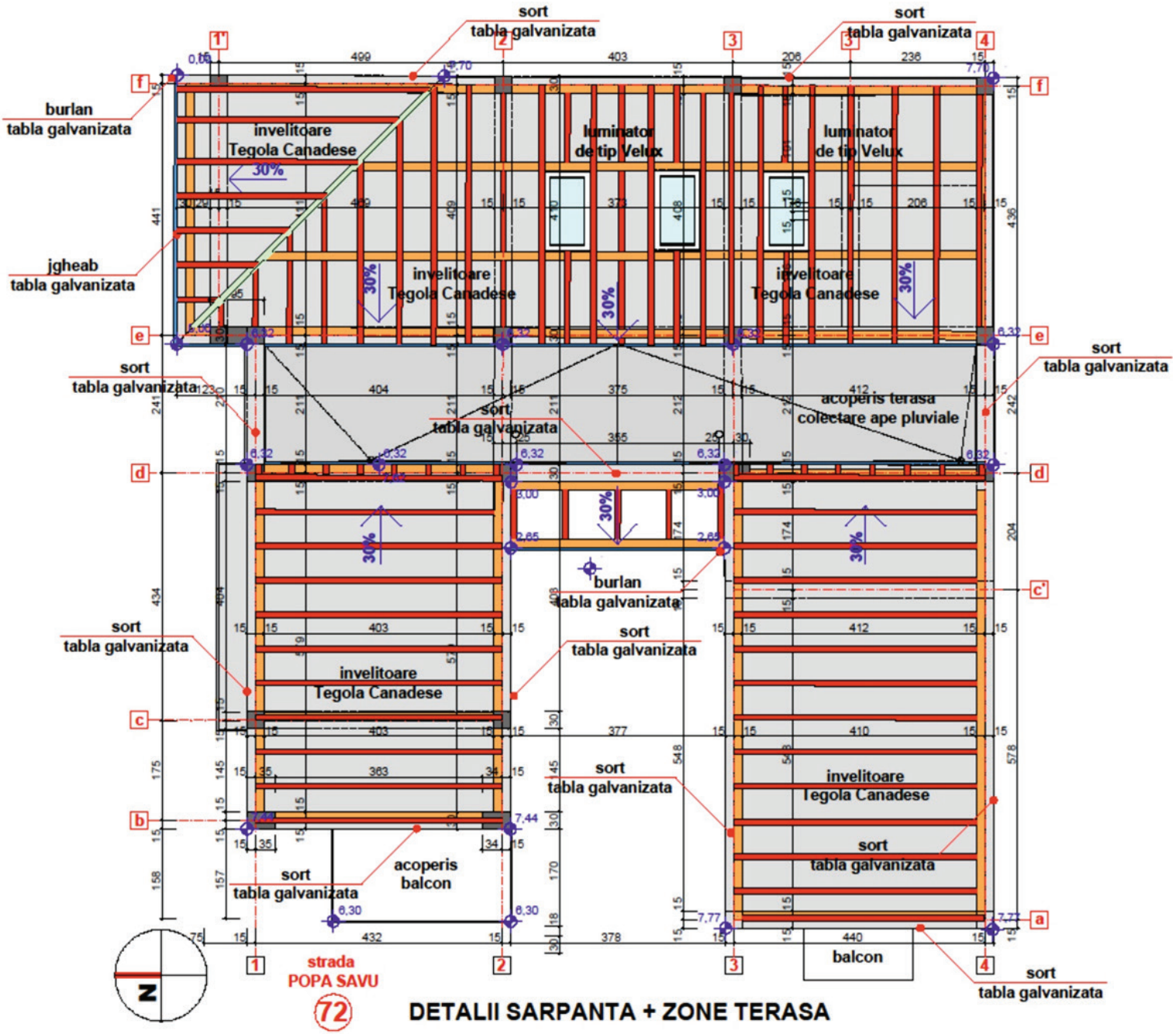

Calcan cladire SP+P+1E
proprietar strada Uruguay nr.22A
S
Calcan cladire S+P+3E
proprietar strada Popa Savu nr.74
balcoane
N
plan parter
S

Calcan cladire SP+P+1E
proprietar strada Uruguay nr.22A
S
S
Calcan cladire S+P+3E
proprietar strada Popa Savu nr.74
N
plan etaj

sectiune longitudinala S-S
Calcan cladire SP+P+1E
proprietar strada Uruguay nr.22A

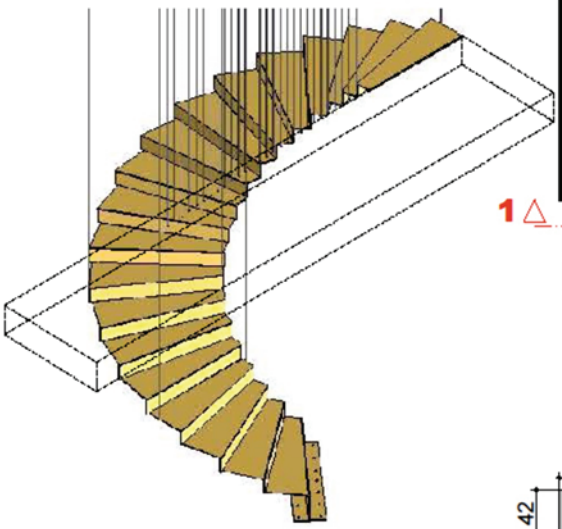

72 **DETALII SARPANTA + ZONE TERASA**

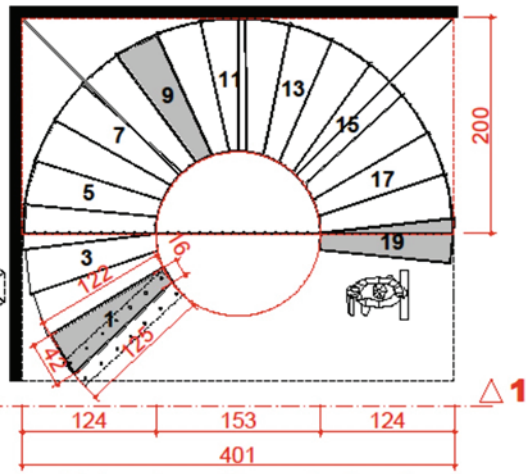

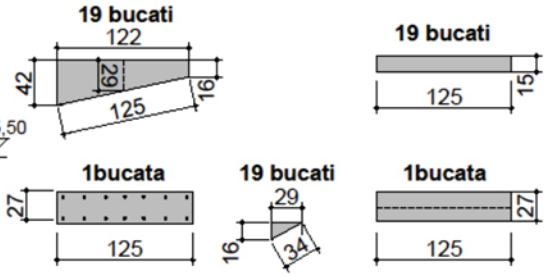

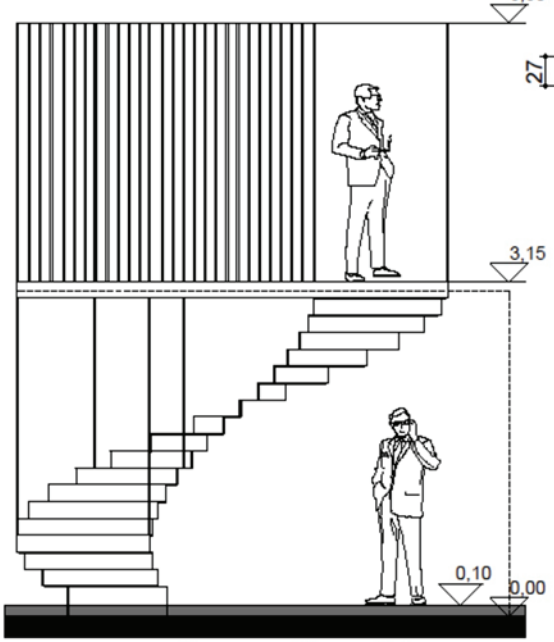

vedere axonometrica

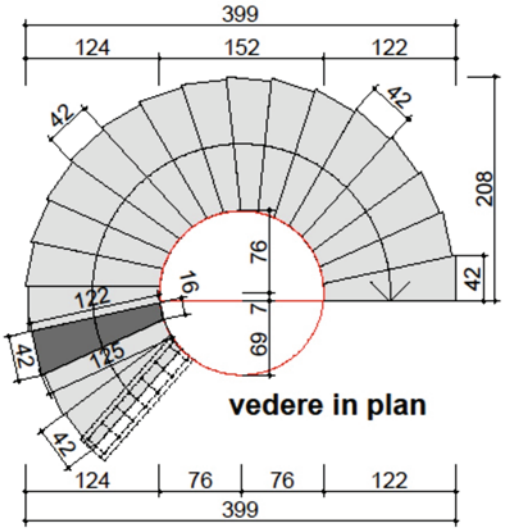

19 trepte + 19 contratrepte
din tabla metalica = 8mm

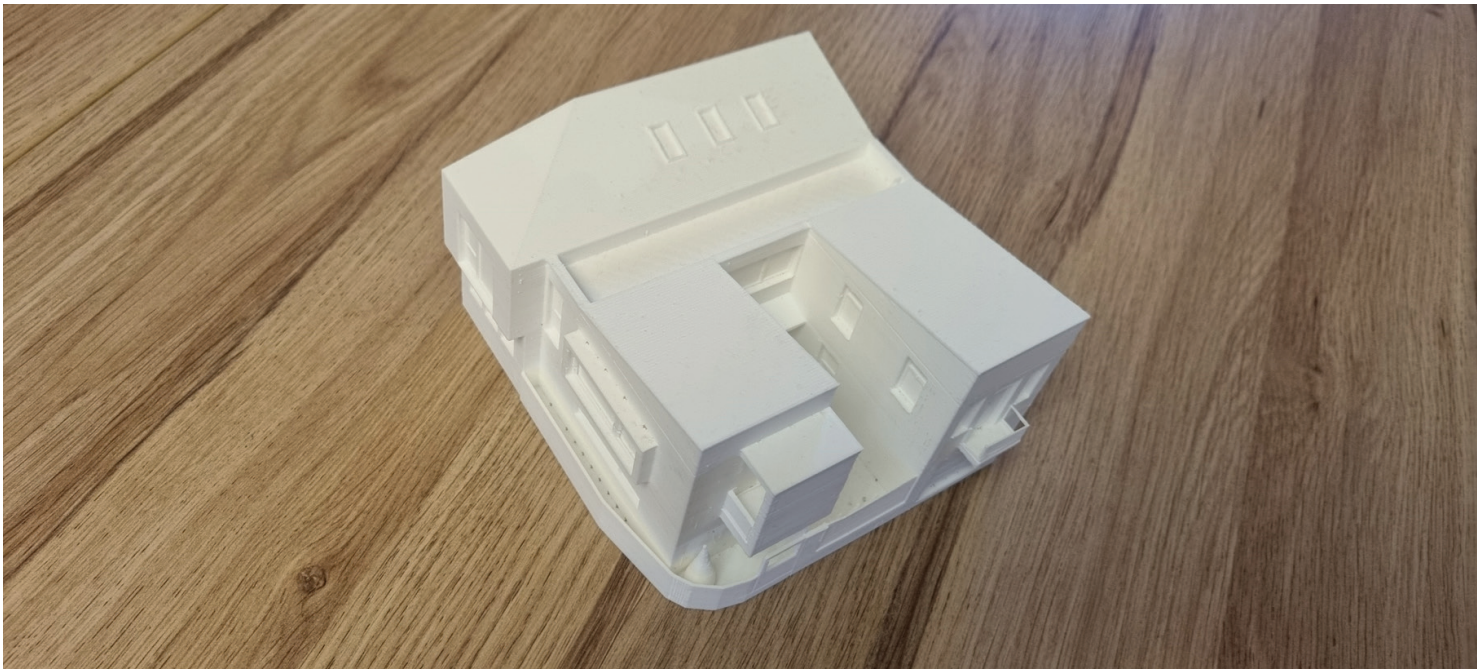

vedere-sectiune 1-1

vedere in plan

PROGRAM

NU

79

IF 85 STG

B 153 STN

EUROPA ACUM
CEREALELE UCRAINENE AR PUTEA FI EXPORTATE PRIN CROAȚIA
ECONOMIE
16:23

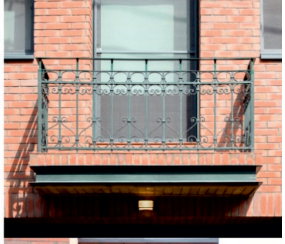

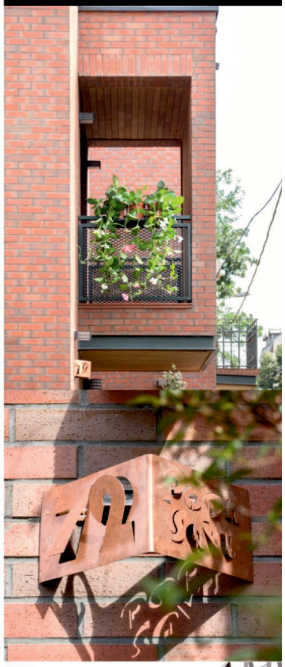

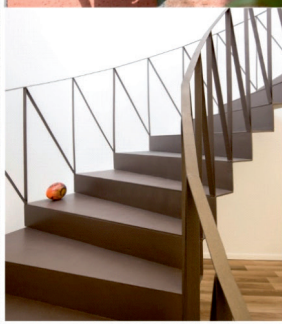

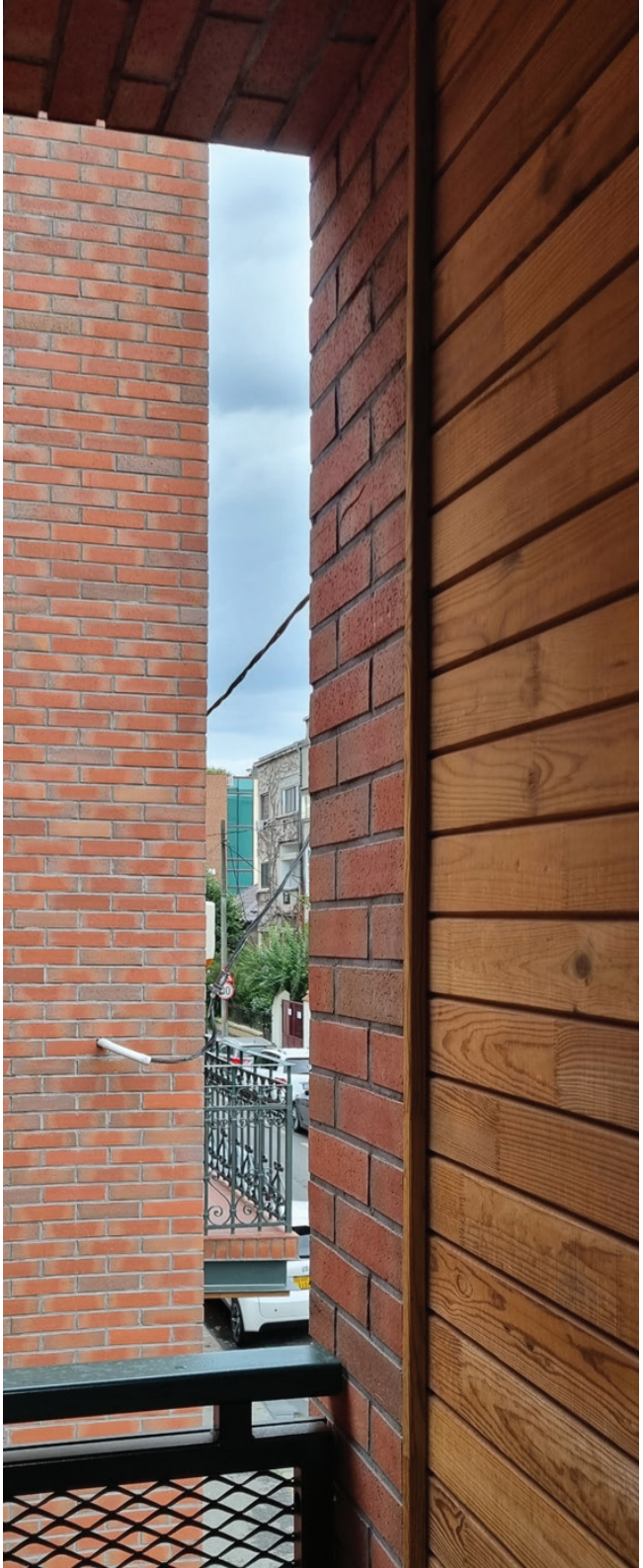

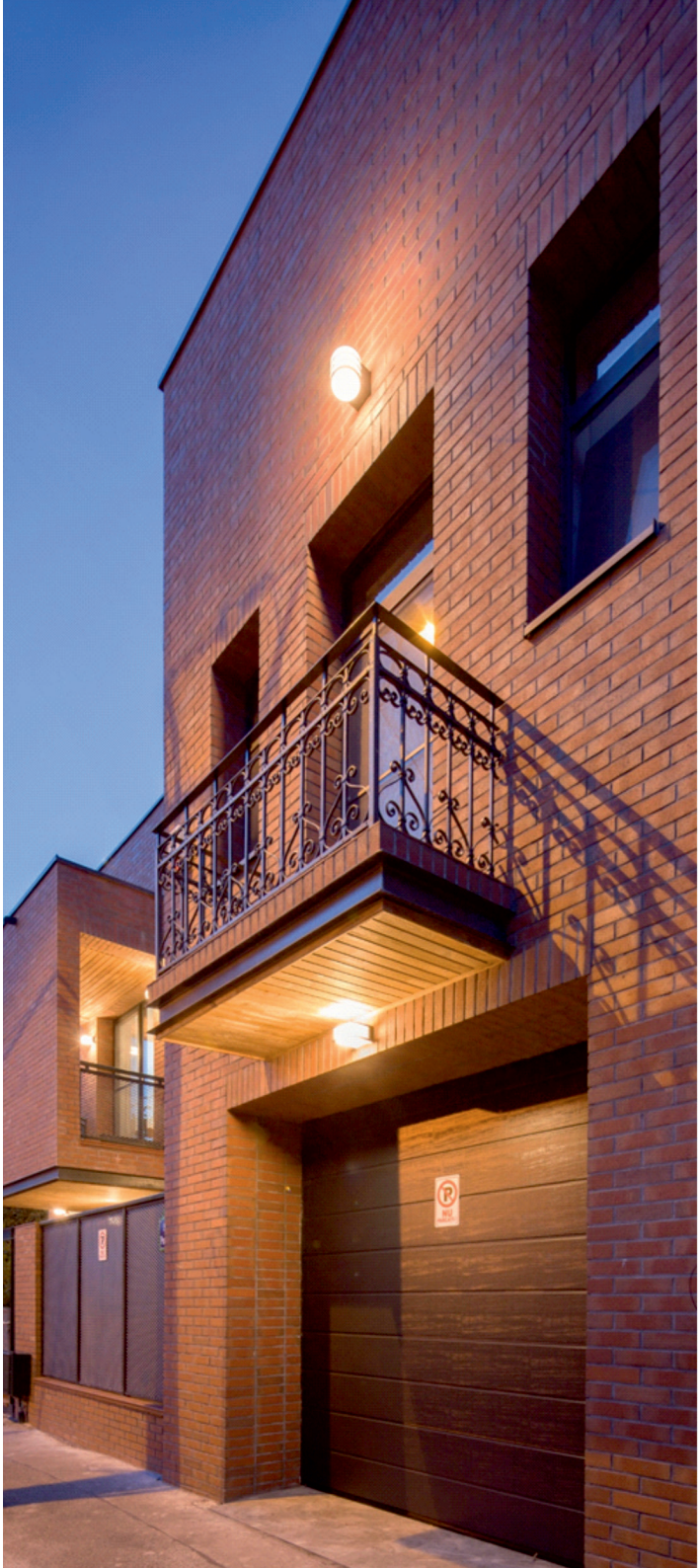

schițe

în creion și acuarelă

Creion și Acuarelă
Izu la zăpadă
Izu
Vise
Privește-mă în ochi
Privirea prietenilor mei
Propuneri Logo-uri U.A.U.I.M.
Propuneri Logo-uri Pavilionul României în Japonia - Osaka 2025
Logo și afiș Ordinul Navigatorilor de Pacienți din România
Felicitări de Crăciun
Scaun ReFlex
Ilustrare concept restaurant: La cele Două Butoaie
Un OM pentru o SCARĂ
Pași în profesie
În Deltă
Apus de soare
Axă
Oglindiri pe Calea Victoriei

Urcuș
Iarnă la Scroviștea
Zurgălăi
Univers într-o bulă
La Dealu Frumos - Sibiu
Corbu' forever
Apus de soare în Londra
Raphael Evan
Isaac Marian
EA1979EU
MPD&MM
Nepotul și Bunicul
Descoperind lumea
MeMe
Undeva, cândva, departe
MaDame
La Muzeul Satului
Alegerile lui Raphael

Creion și Acuarelă

Desenele și acuarelele prezentate aici sunt de dată recentă. Timp de mai bine de 40 de ani, cu precădere am proiectat și realizat proiecte și concursuri în cadrul biroului de arhitectură, sau în cadrul atelierelor departamentelor de proiectare ale universității. Ca mulți alții, rar am mai găsit răgazul să desenez și altceva. În anul 2024, an cu multiple provocări și încercări, am simțit nevoia să mă reîntorc la desenul de mână, abordând diverse teme, altele decât cele specifice proiectării în domeniul arhitecturii.

Am reînceput, folosind vechiul creion grafit și pastilele de acuarelă, constatând cu satisfacție că tehnicile și învățăturile dobândite în timp nu se uită. Într-o zi am arătat unele dintre aceste schițe și desene doamnei arhitect Tomnița Florescu. Câteva zile mai târziu, generoasa doamnă profesoară mi-a dăruit o cutie sigilată de creioane colorate pentru acuarelă și câteva carnete de desen cu foi Canson. Și astfel am continuat să fac din nou ceea ce exersasem în timp, 5 ani în Liceul de Arhitectură din strada Occidentului din București și alți 6 ani în Institutul de Arhitectură *Ion Mincu* din strada Academiei din București.

Rezultatele acestei noi provocări le puteți vedea aici.

Dacă desenele prezentate vă stârnesc un oarecare interes înseamnă că meritul aparține în primul rând dascălilor care m-au îndrumat în școala generală, liceu și facultate: pictorul Ștefan Bucătaru, sculptorul Mihai Marcu, arhitecții Gigi Constantinescu (Gigi Moacă), Bogdan Gheorghiu, Bebe Marcu și alții.

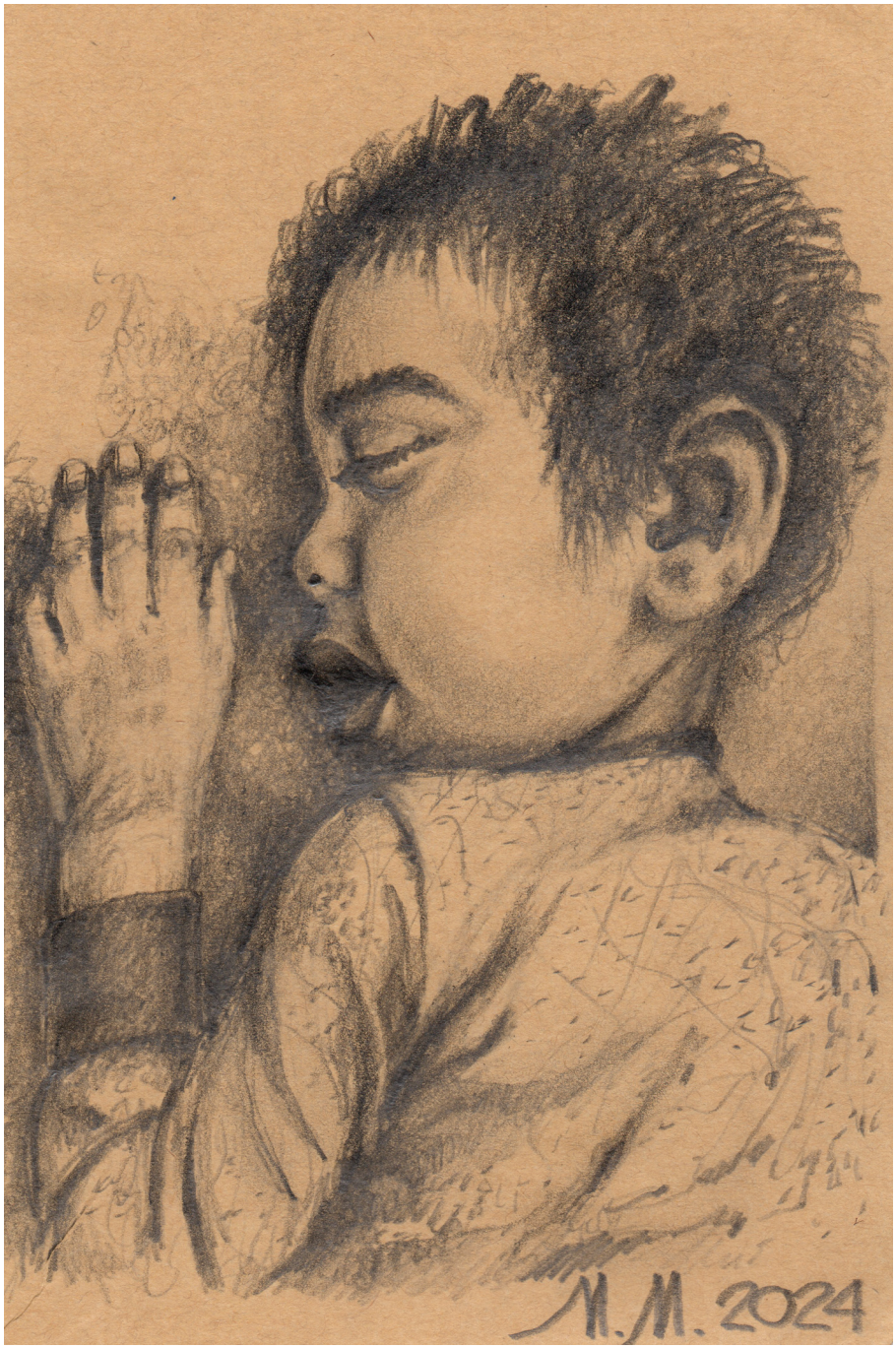
Le mulțumesc!

Izu la zăpadă – desen în creion

290 *Izu* – desen în creion

Vise – desen în creion

Privește-mă în ochi

Privește-mă în ochi nu este o vorbă spusă la întâmplare. Este poate forma cea mai simplă și directă de a cunoaște pe cineva. Vorbele, gesturile, sau privirea ascunsă pot lesne înșela.

Privind pe cineva în ochi, poți descoperi mult mai ușor și de cele mai multe ori fără să greșești, caracterul acelui om. Căci în privirea cuiva poți citi mult mai ușor sensibilitate, fermitate, timiditate, gânduri, temeri sau preocupări.

Ochii și privirea unui om reprezintă oglinda fidelă a sufletului acelei persoane.

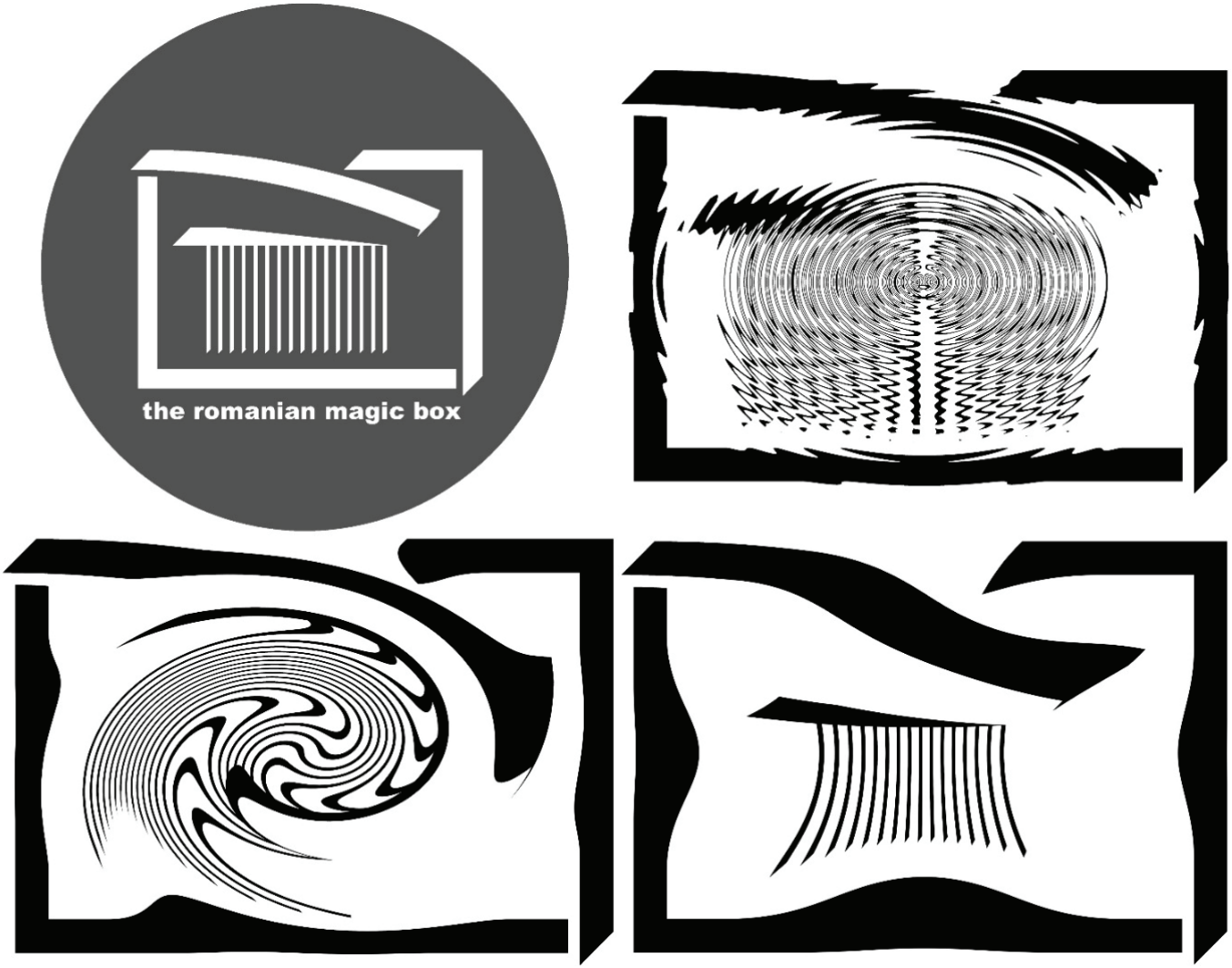
De aceea îndemnul de a privi pe cineva direct în ochi, reprezintă o invitație la o cunoaștere sinceră. Iar această probă a adevărului este de cele mai multe ori imbatabilă, chiar dacă, prin vorbe bine alese, cineva are talentul de a te minți frumos.

Privirea prietenilor mei – desen în acuarelă

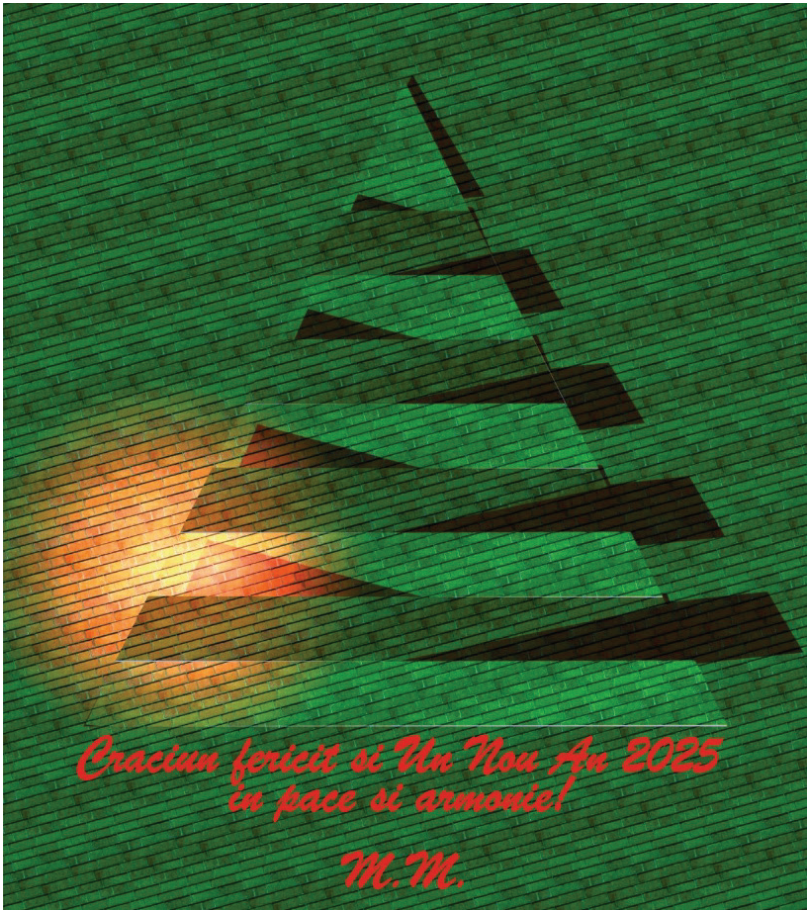
Propuneri pentru *LOGO UAUIM*

Propuneri de *LOGO pentru Pavilionul României în Japonia – Osaka 2025 The Romanian Magic Box*

Logo și afiș *Ordinul Navigatorilor de Pacienți din România*

Felicitări de Crăciun

Scaun ReFlex

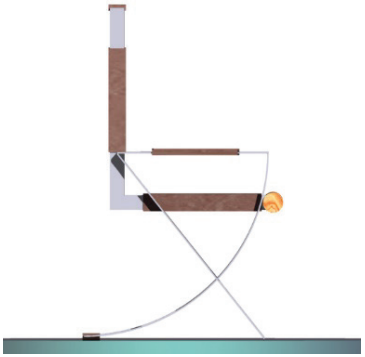

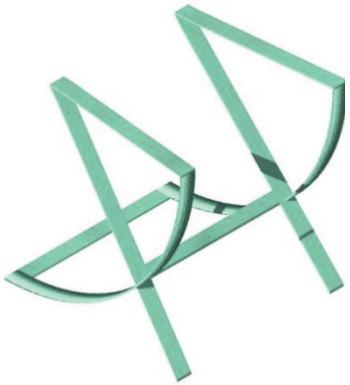

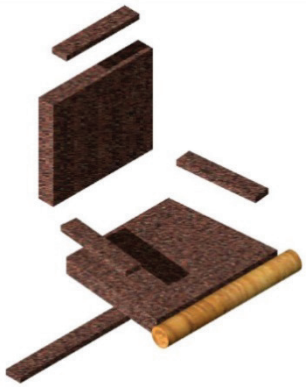

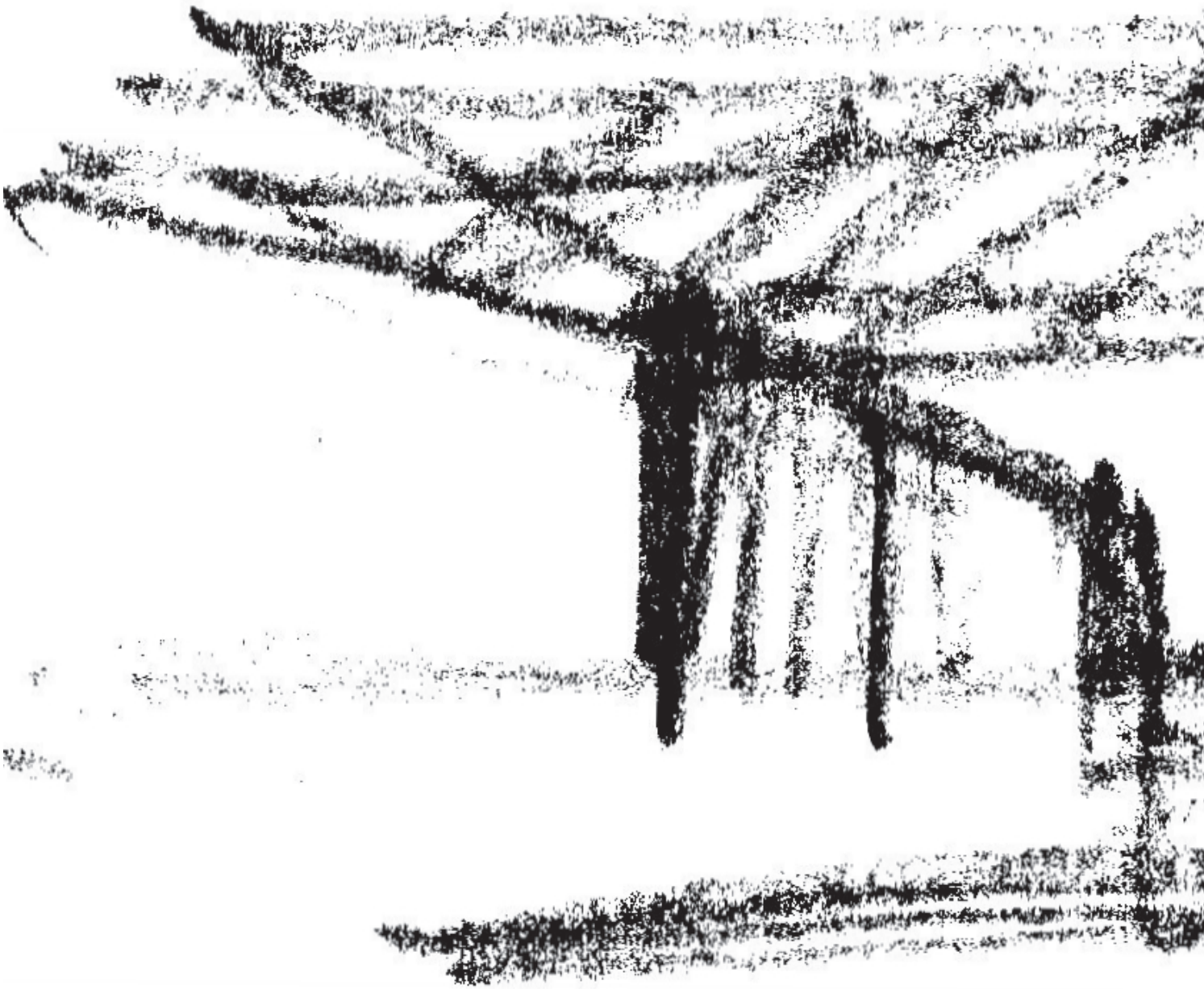

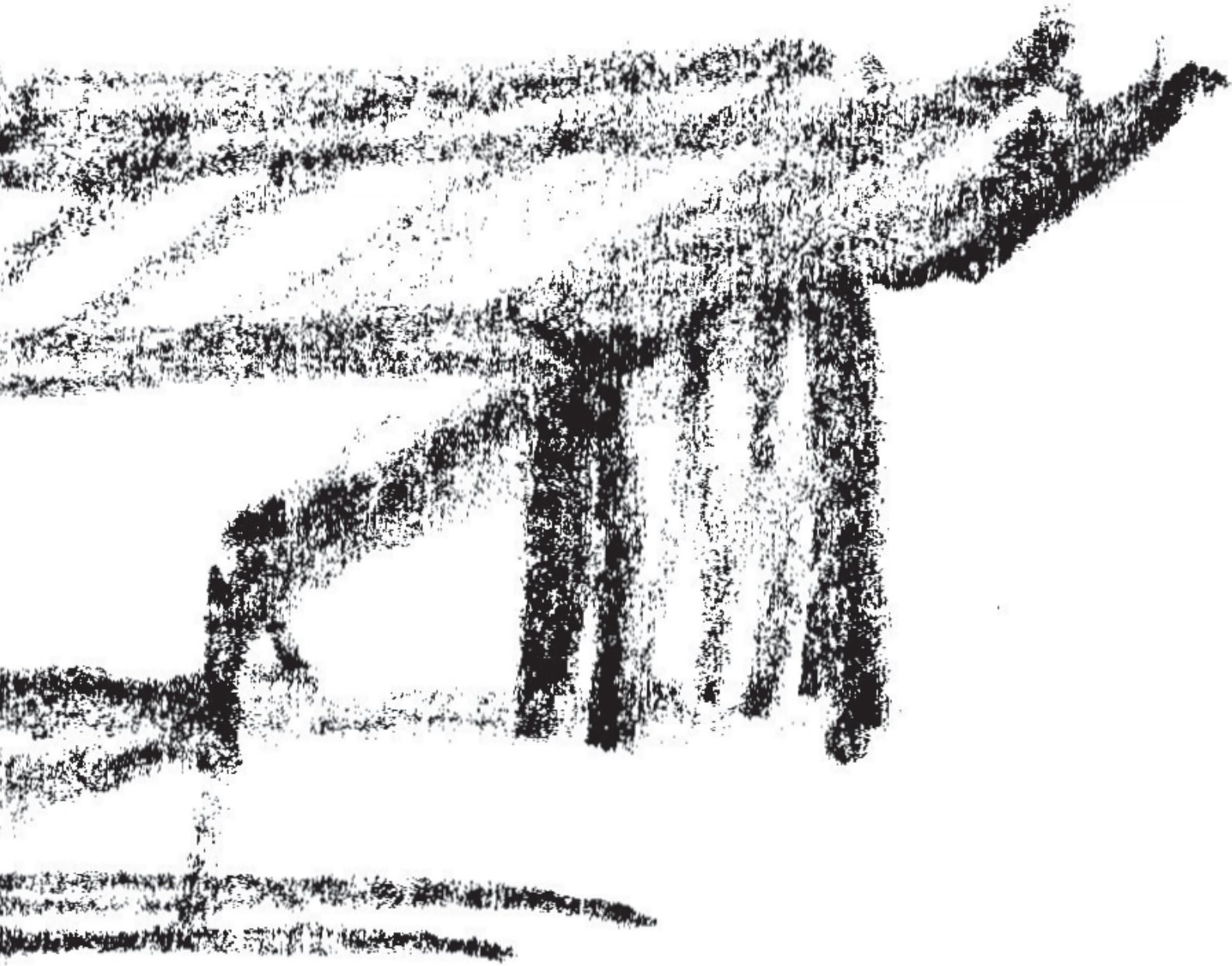

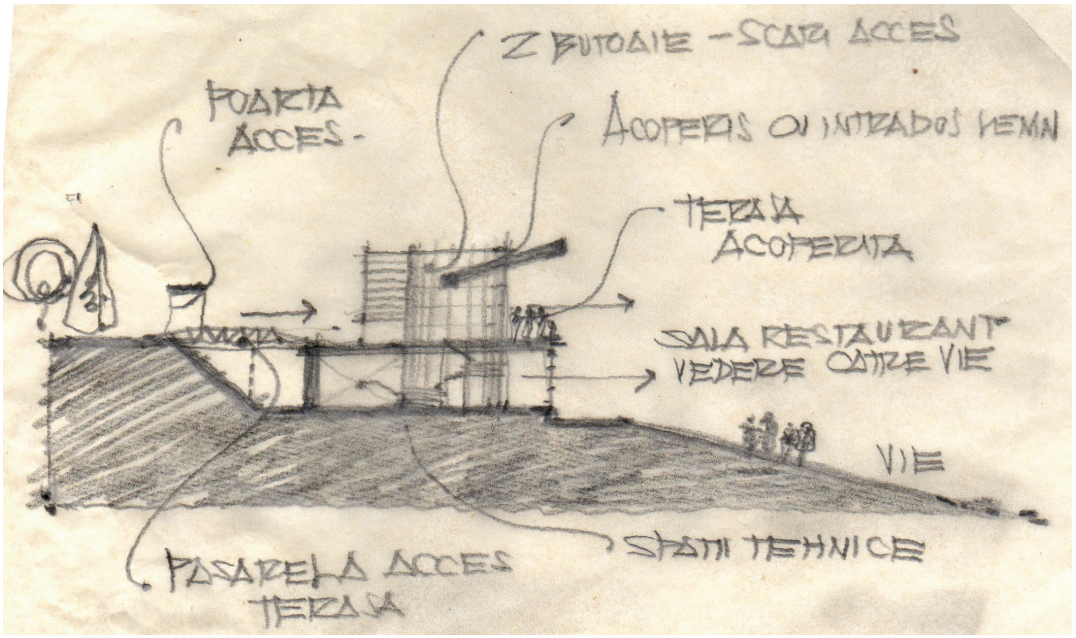

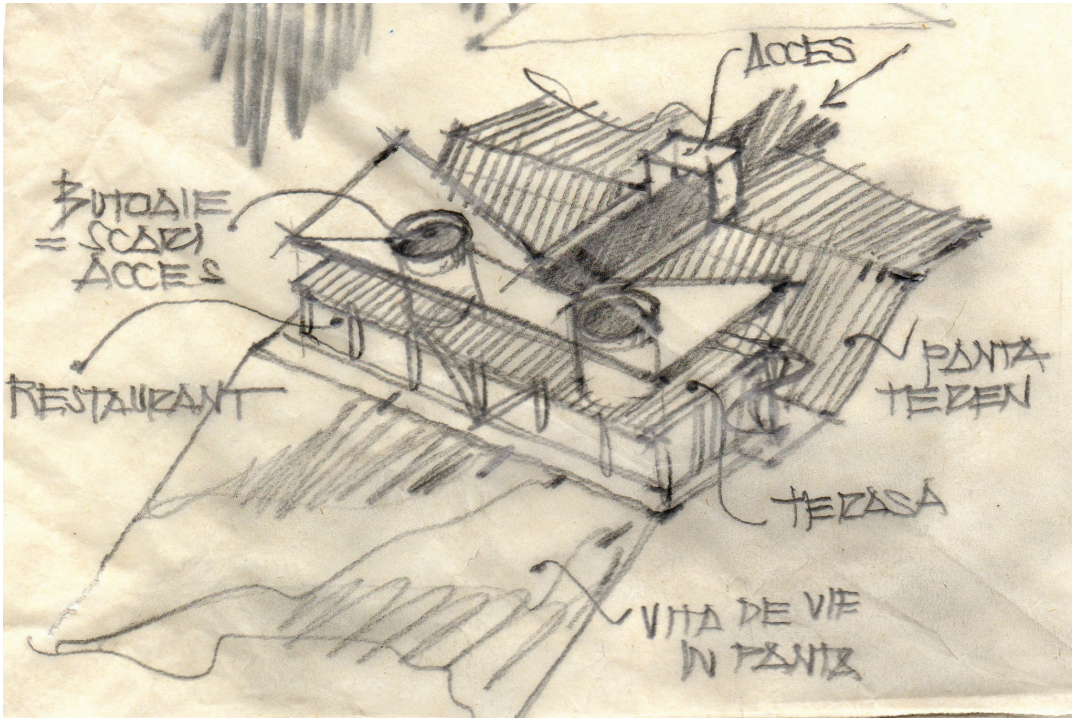

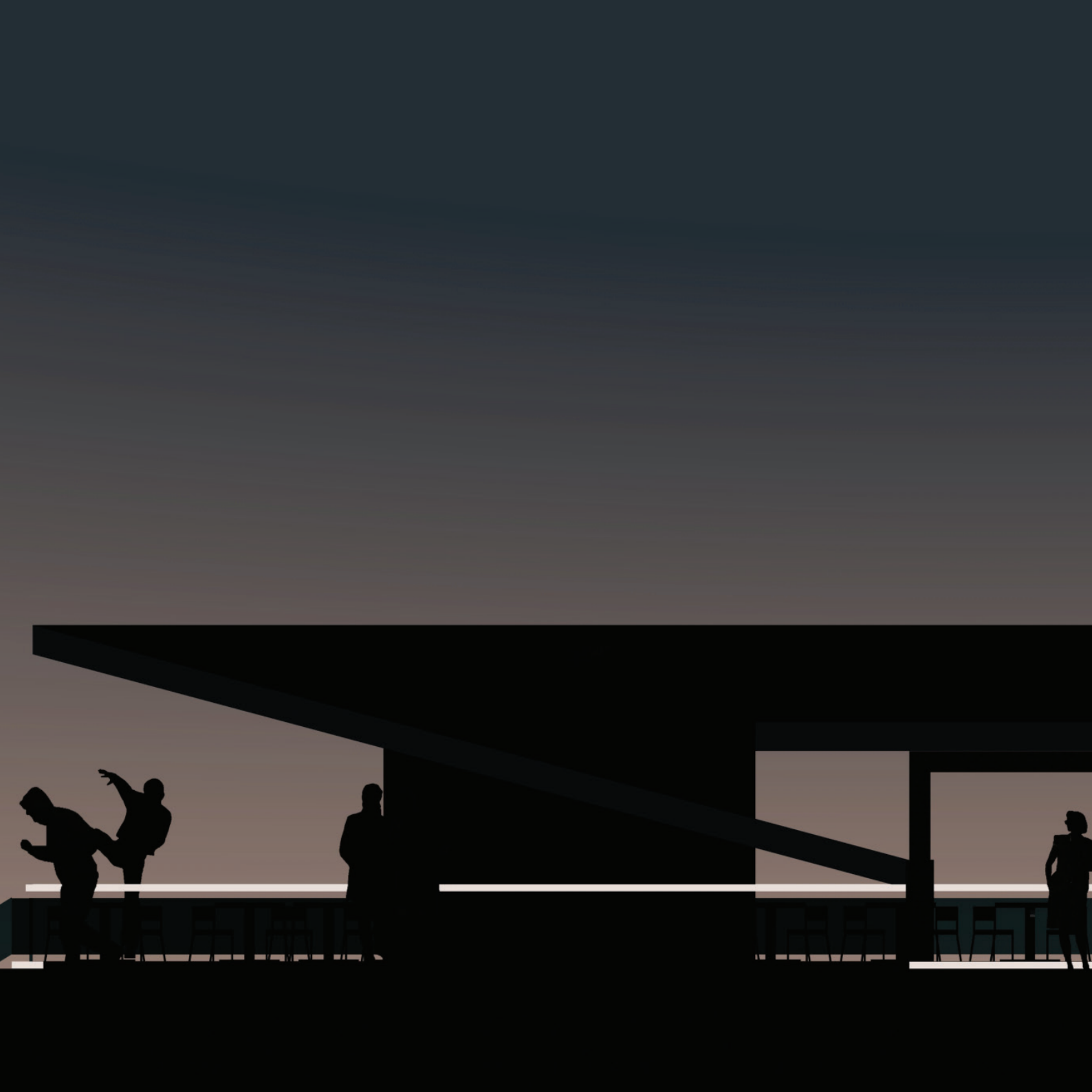
Ilustrare concept restaurant: *La cele Două Butoaie*

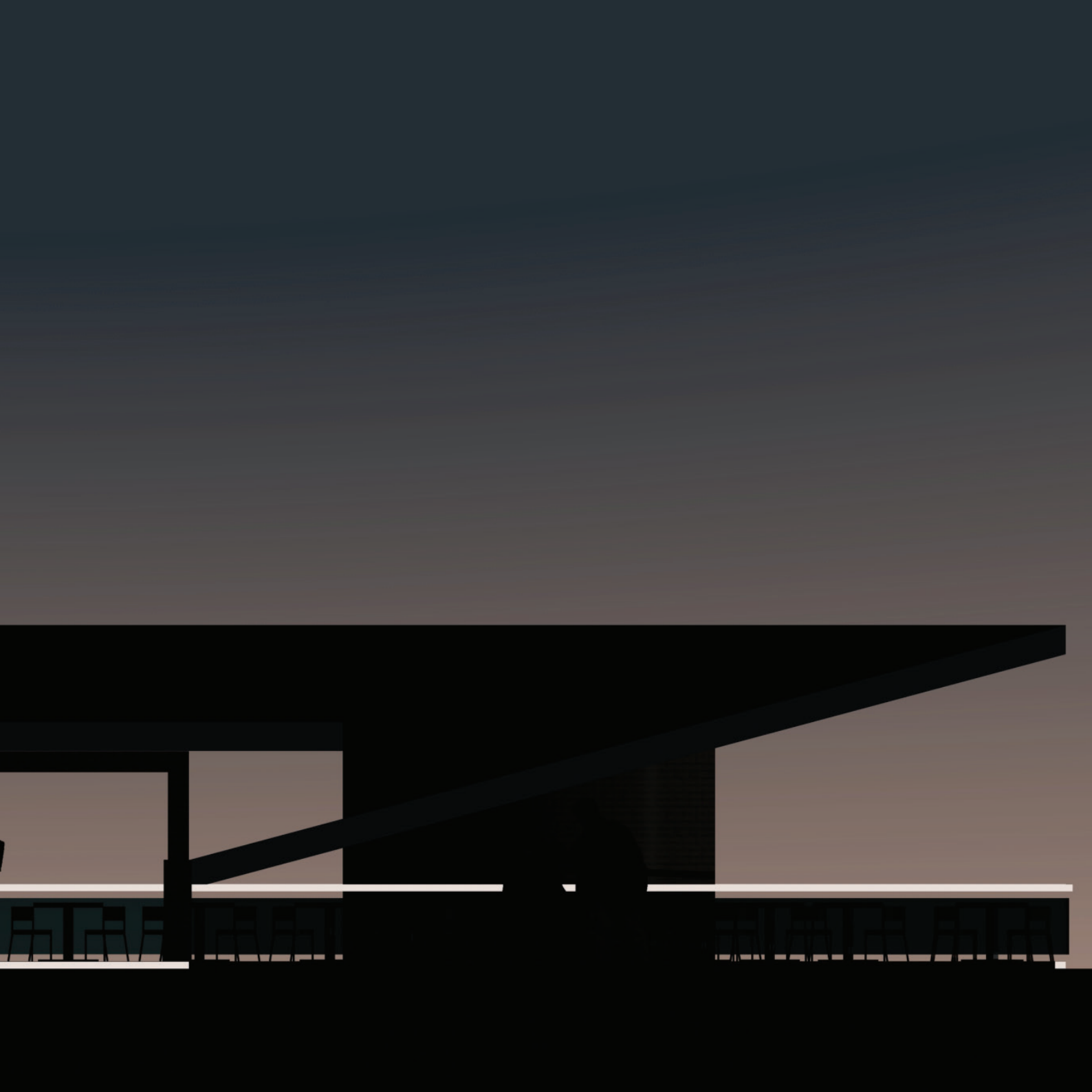

2 BUTOAIE - SCARI ACCES
POARTA ACCES
ACOPERIS CU INTERDOS VERDE
TERASA ACOPERITA
SALA RESTAURANT VEDERE CATRE VIE
VIE
SPATII TEHNICE
PASARELA ACCES TERASA

ACCES
BUTOAIE = SCARI ACCES
RESTAURANT
PANTA VERDE
TERASA
VITA DE VIE IN PANTA

Un OM pentru O SCARĂ – interpretare în creion

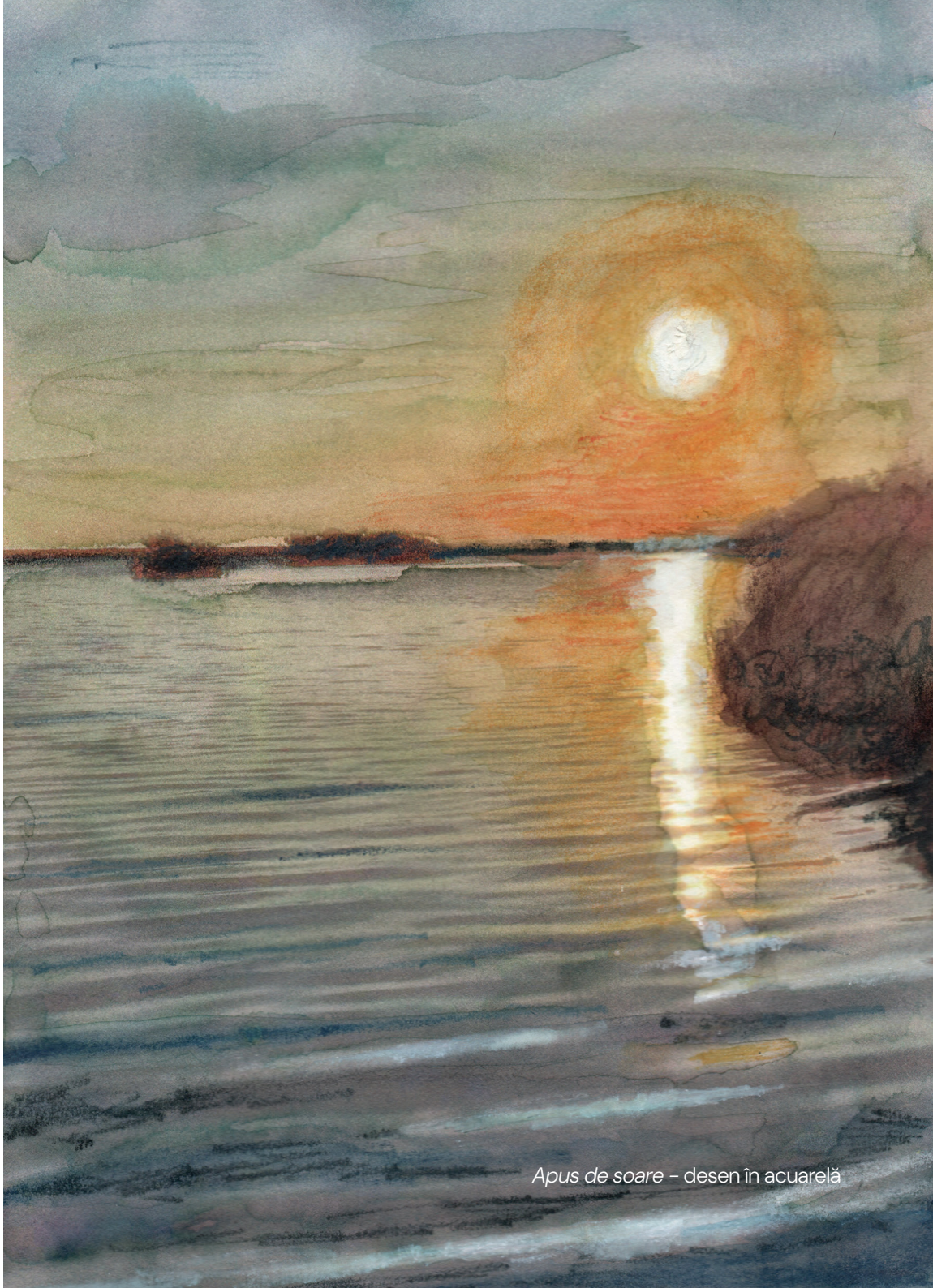
Pași în profesie – interpretare digitală

În Deltă – desen în acuarelă

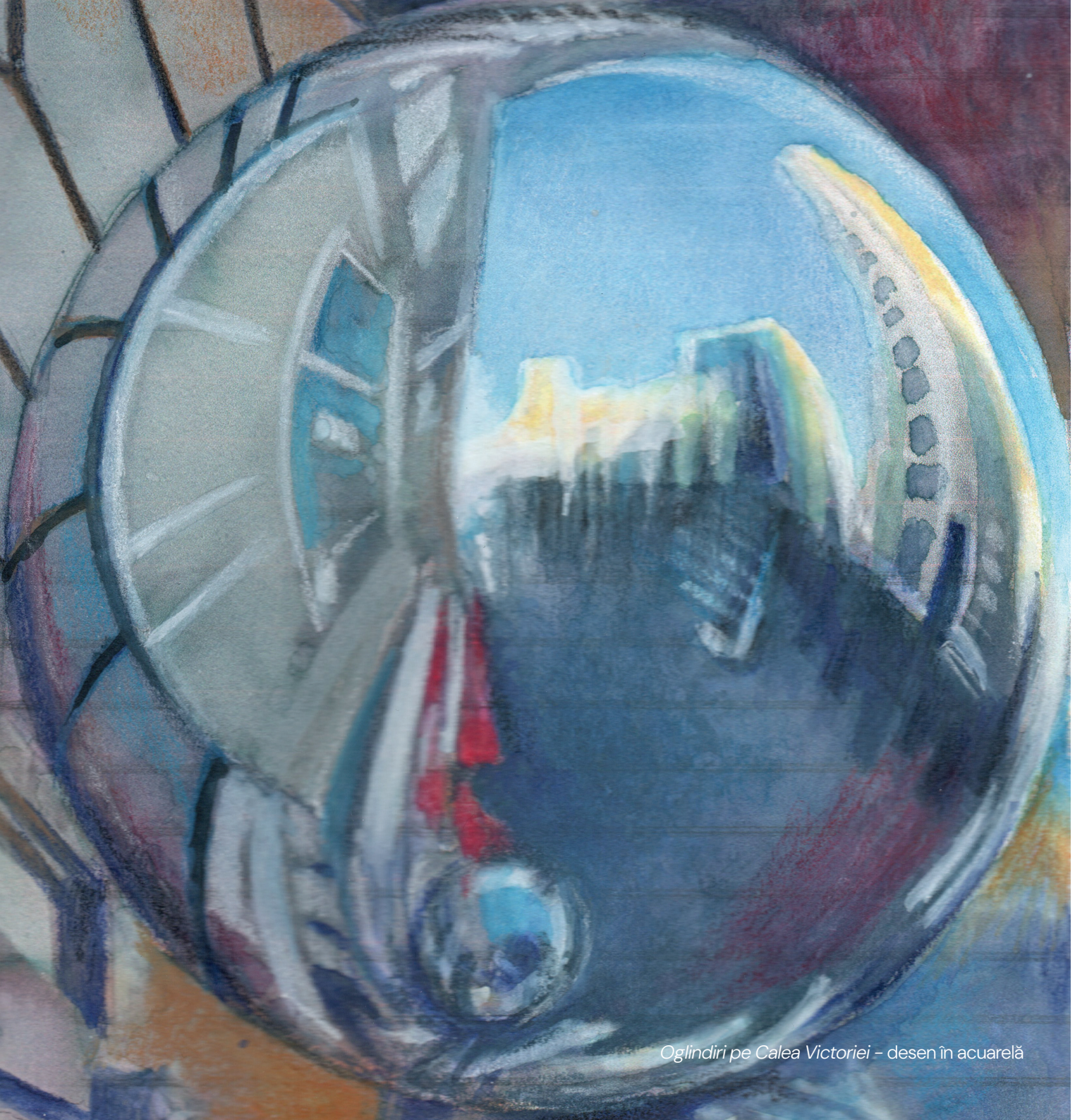

Apus de soare – desen în acuarelă

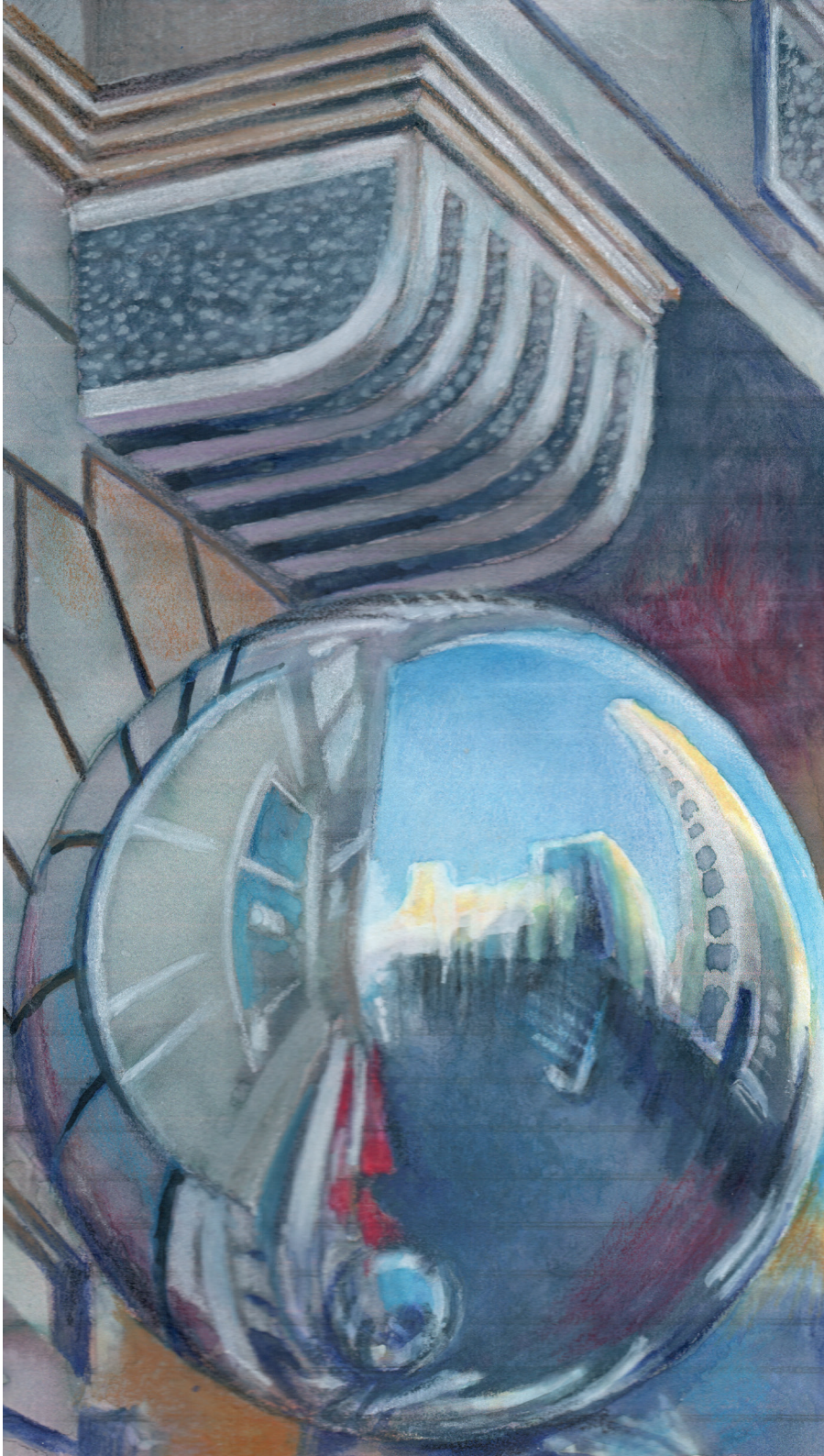

Axă – desen în acuarelă

Oglindiri pe Calea Victoriei – desen în acuarelă

Urcuș – desen în acuarelă

Iarnă la Scroviștea – desen în acuarelă

Zurgălăi – desen în acuarelă

Univers într-o bulă – desen în acuarelă

La Dealu Frumos, Sibiu – desen în acuarelă

Corbu' forever – desen în acuarelă

Apus de soare în Londra – desen în acuarelă

Raphael Evan – desen în acuarelă

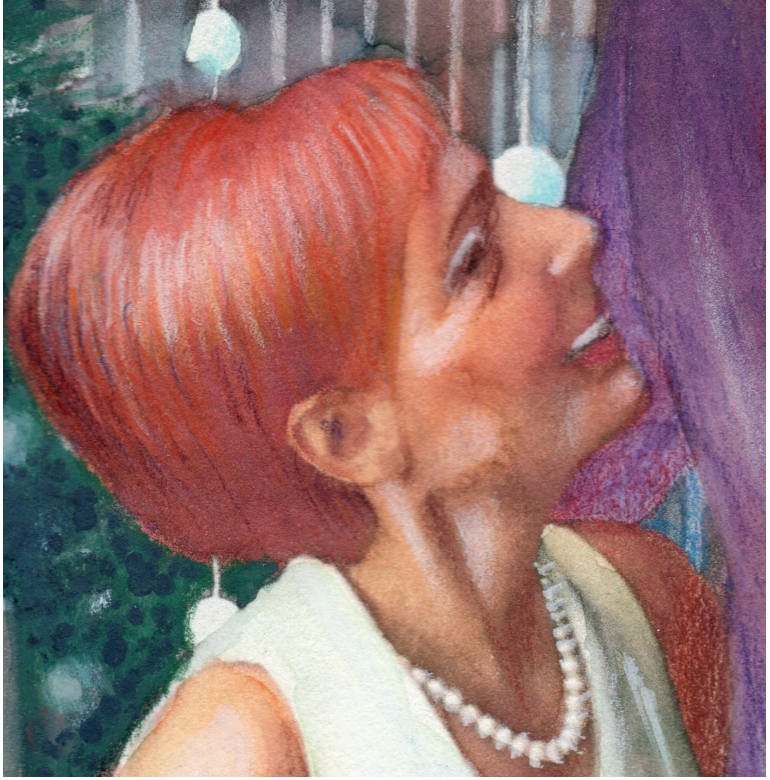

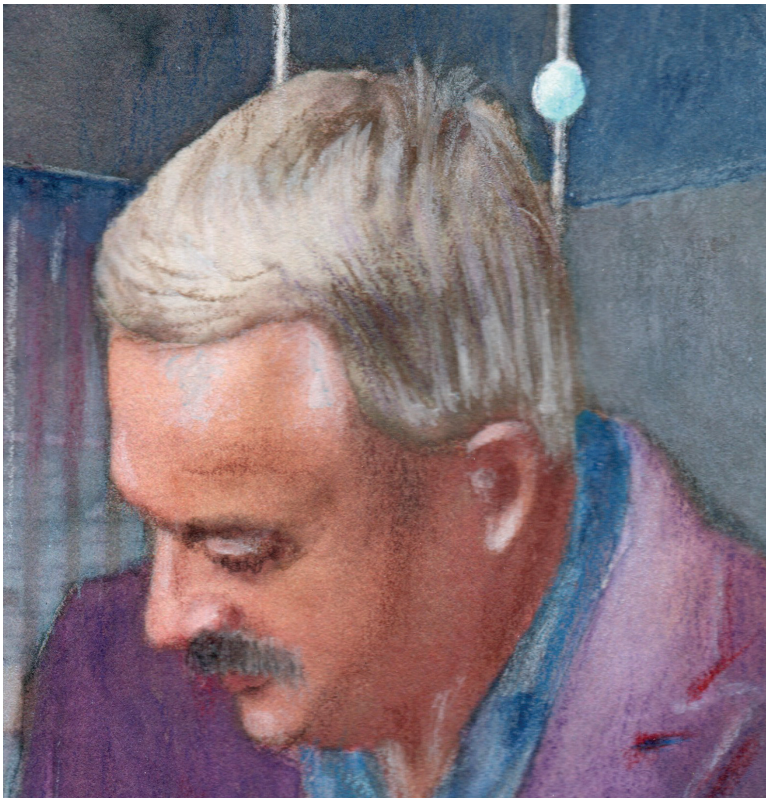
Isaac Marian – desen în acuarelă

EA1979EU – desen în acuarelă

MPD&MM – desen în acuarelă

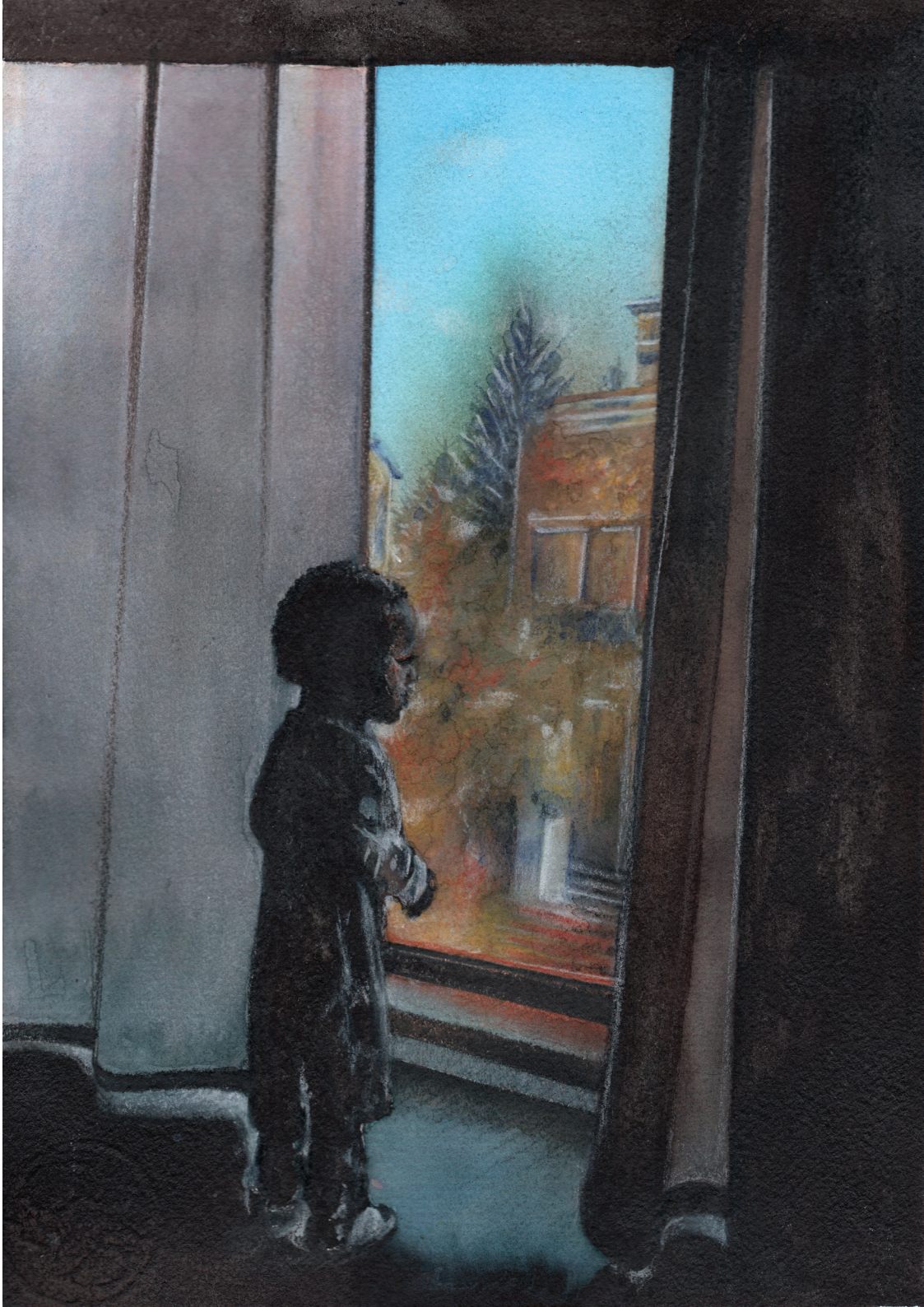
Nepotul și Bunicul – desen în acuarelă

130

Descoperind lumea – desen în acuarelă

MeMe – desen în acuarelă

Undeva, cândva, departe – desen în acuarelă

MaDame – desen în acuarelă

La Muzeul Satului – desen în acuarelă

Alegerile lui Raphael – desen în creion

Simplifică!

Când am împlinit 65 de ani, am simțit nevoia să scriu din nou familiei. Într-o lume în care nu mai exersăm scrisul de mână și preferăm să copiem din virtual expresii fără să le simțim, am vrut să scriu folosind vechiul stilou...

Scrisoarea a conținut o enumerare logică a unor principii. Nu am vrut să le îmbrac într-o formă mai frumoasă decât o puteau face ideile simple așternute pe o foaie de hârtie.

Cred că pot sintetiza astfel:

1. Să te bucuri de ce ai;
2. Să-ți reamintești ce ai pierdut pe drum;
3. Să înțelegi ce contează cu adevărat;
4. Să faci în continuare bine și cât poți de multe, dar nimic să nu fie fără credință în Dumnezeu.

Încerc, în timpul rămas, să mă țin de promisiune.

Acum ceva timp am decis să ne simplificăm viața, să fim mai liberi și să ne bucurăm de ea.
Am încercat, dar nu am reușit decât în parte.
Dar am început să înțelegem mai bine care sunt valorile esențiale ale existenței.
Cred că pot sintetiza astfel:

1, SĂ TE BUCURI de ce ai: familie, copii, nepoți, prieteni, rude, animalute, sănătate, amintiri, job-uri, bunuri, hrană etc,

2, SĂ-ȚI REAMINTEȘTI ce ai pierdut pe drum,

3, SĂ ÎNȚELEGI ce contează cu adevărat: familia și armonia ei, prietenii și sănătatea,

4, SĂ FACI ÎN CONTINUARE: bine și cât poți de multe, dar nimic să nu fie fără credință în Dumnezeu,

Este banal de firesc, dar esențial.
Atunci să continuăm astfel!

Sursa fotografiilor:
Fotografiile spațiilor - caselor prezentate în carte au fost realizate de către autor, sau de către arhitecții Arpad Zachi și Andrei Mărgulescu.
Unele din aceste fotografii au fost publicate de autorul Marian Moiceanu și în cartea **din spatele cinematografului spre sala frescelor,** Editura Universitară Ion Mincu, București, 2021, ISBN 978-606-638-224-3

Coperțile, Schițele și Desenele:
Coperțile, Schițele și Desenele au fost realizate de către autor.

Proiectele:
Proiectele prezentate în carte au fost realizate de către autor, ca șef de proiect în cadrul Biroului de proiectare M&M concept 2003 s.r.l.

MOMENTE

gânduri. spații. schițe

Marian Moiceanu